

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 347

Setmana del 18 al 24
de maig del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"Veni, Esperit Sant,
ompliu els cors dels
vostres fidels, enceneu-hi
el foc del vostre amor".*

**Pentecosta. Litúrgia
de les Hores**

Encíclica de Joan Pau II sobre l'acció de l'Esperit Sant

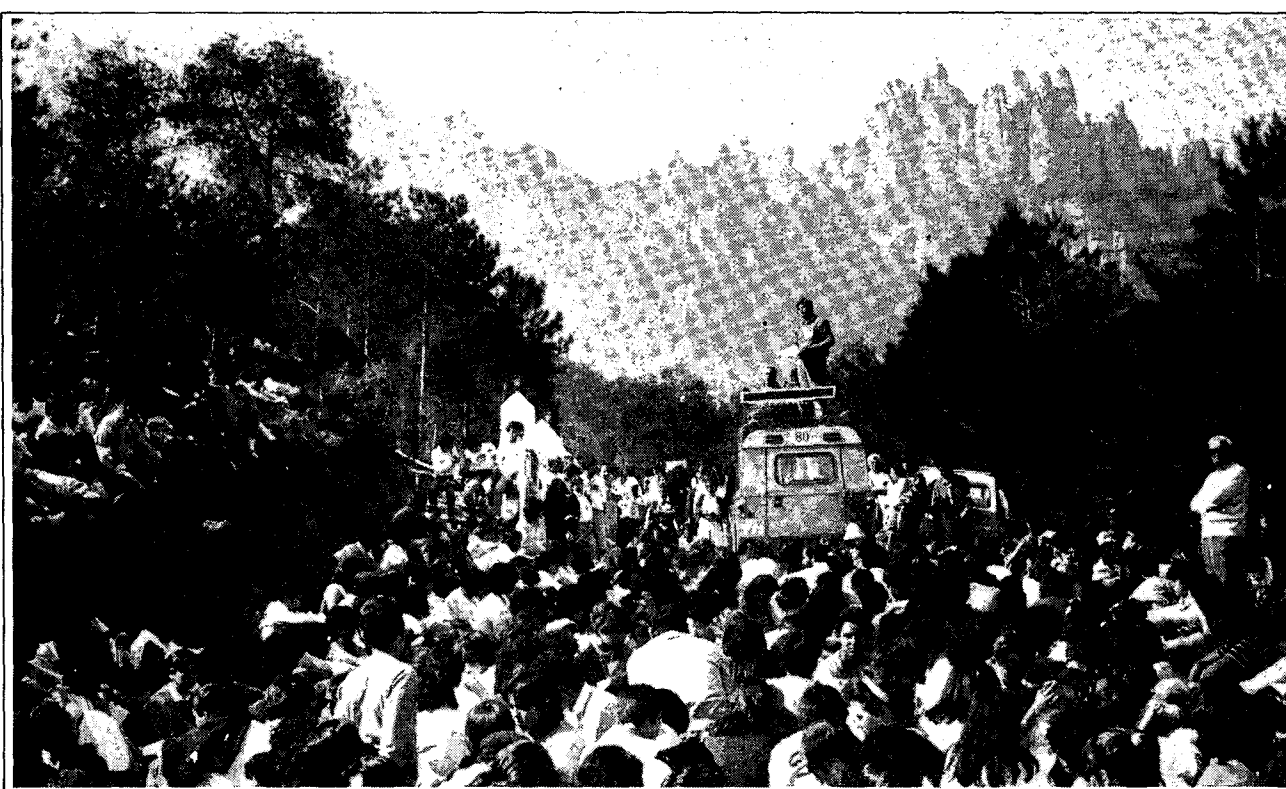
Avui, festa de Pentecosta, Joan Pau II pot fer pública la cinquena encíclica del seu pontificat i anunciar la convocatòria d'un sinode romà, similar al que va celebrar Joan XXIII uns mesos abans de l'obertura del Concili Vaticà II.

Tot i que no existeix cap confirmació oficial per part de la Santa Seu, fonts no oficials afirmen que hi ha molts indicis que fan preveure aquests dos importants esdeveniments de la vida eclesial. El símptoma més indicatiu és la solemne vigília d'oració que es farà aquest dissabte a la plaça de Sant Pere. El clergat, els moviments apostòlics i els seglars de Roma han estat convidats a participar en aquesta vigília que se celebra el dia abans de Pentecosta.

Aquest diumenge es compleix també el 66è aniversari del Papa Wojtyła que, com és sabut, va néixer el 18 de maig de l'any 1920 a la ciutat polonesa de Wadowice. Un altre fet que no ha passat desapercebut per als observadors.

El periòdic "Il Tempo" ha revelat que el tema central de l'encíclica seria l'acció de l'Esperit Sant en el si de l'Església i l'Evangelització, referències que apareixen sovint en el magisteri de Joan Pau II.

D'altra banda, es comenta que el Sinode s'ha d'interpretar com una iniciativa del Papa com a Bisbe de la ciutat que voldria ser un estímul perquè d'altres diòcesis segueixin l'exemple.

En el decurs d'un Romiatge de Confirmació de la diòcesi de Barcelona

3.000 joves apostaren a Montserrat per una fe compromesa

MONTSERRAT.— El darrer cap de setmana ha aplegat a Montserrat més de 3.000 joves dels que es confirmen enguany o bé s'han confirmat els dos darrers anys en el primer Romiatge de Confirmació que han organitzat conjuntament la Delegació Diocesana de Catequesi i la Delegació Diocesana de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona. El Cardenal-Arquebisbe va presidir la celebració Eucarística i va engrescar tots els joves en el seu compromís.

En aquesta trobada els joves han celebrat i refermat la seva opció per una fe adulta i compromesa en el nostre món.

Lluís Nadal ha estat ordenat diaca pel bisbe Daumal

BARCELONA.— Diumenge passat, 11 de maig, a la parròquia de Santa Cecília fou ordenat diaca el Sr. Lluís Nadal i Arrufat. Així, doncs, l'Església de Barcelona compta amb un nou diaca permanent. Al final de la cerimònia es donà lectura al document episcopal en el qual se li encomanava la preparació al baptisme a nivell arxiprestal en la demarcació de Sant Gervasi. Alhora se li adscrivia a la parròquia de Santa Cecília, a la qual pertany.

La celebració de l'ordenació la presidí el Bisbe Ramon Daumal assistit pel vicari episcopal de la zona, Mn. Joan Alemany, i el rector de la parròquia, Mn. Joan Aran. Més d'una trentena, entre preveres i diaques, companys i amics de l'ordenant, envoltaren l'altar concelebrant o assistint a la cerimònia litúrgica.

**Dr. Francesc
Ferrer:
evocació d'un
fervent cristià.**
Pàg. 9

**Esclavatge i
marginació de
la dona al
tercer món.**
Pàg. 23.

**Més de mil
joves d'Hora-3
fan un gest a
favor de la
pau.**
Centrals

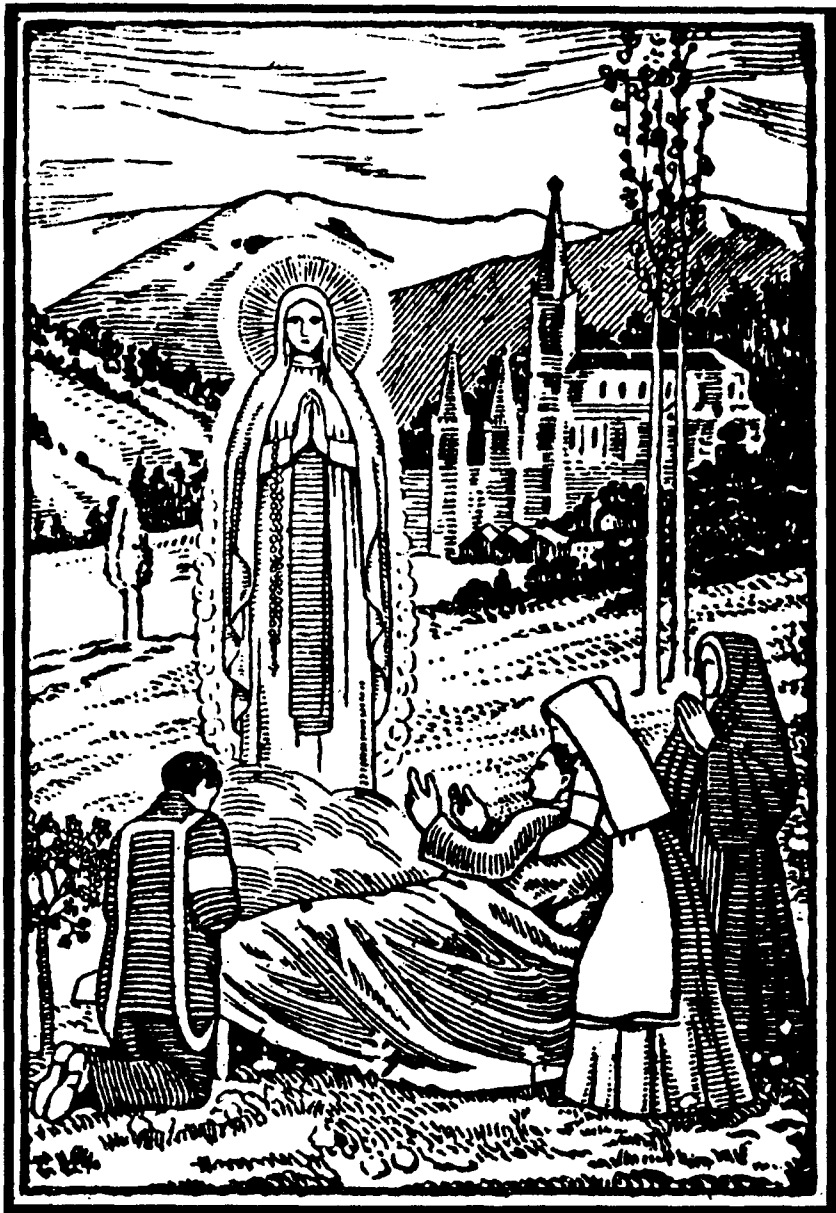
AFINANT

Creure, avui

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

Els cristians vivim avui submergits en un món, en una cultura, que posa a prova constantment la nostra fe; aquesta ha deixat de ser la possessió pacífica d'un univers de veritats i de valors que constituïrien el canemàs sobre tot de la vida col·lectiva, i on costaria poc inserir-hi les actituds mentals i pràctiques de cada u. La imatge del corrent d'un riu és prou expressiva: ara ens toca vogar riu amunt.

Deixant a part el greu problema de la fe dels pobres, dels petits —Danielou hi va dedicar un llibre amb un títol cridaner "L'oraison problème politique"—, no hem pas de fer escarafalls d'aquestes situacions en les quals la fe esdevé com la flama estantissa d'un llantió emparada a penes per la mà. La fe cristiana no és pas com tantes fes humanes que es donen i es mantenen vives amb un sol acte. El nostre sí al Jesucrist dels evangelis en l'Església, talment com l'amor en un festeig, resulta envigorit quan l'hem de renovar sovint.

LOURDES

1986

**PELEGRINATGES CENTENARIS DE L'HOSPITALITAT
ARXIDIOCESANA DE BARCELONA, AMB MALALTS**
presidits pel Cardenal-Arquebisbe Dr. Narcís Jubany i Arnau

100^è del 21 al 26 de juny

101^è del 20 al 25 de setembre

PEREGRINAR AMB LES HOSPITALITATS, ÉS FER-HO EN
NOM DE TOTA LA DIÒCESI, QUE HI PORTA ELS SEUS
MALALTS, AMB LA PRESENCIA I GUIATGE DEL SEU PASTOR.

Informació i Inscripcions:

HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES

DIPUTACIÓ, 235 1.ª 1.ª. Tel. 317 91 39 - 08007 BARCELONA

De dilluns a divendres de 5 a 9 de la tarda

Direcció Tècnica: GAT 48

Catalunya Cristiana

Vídeo: T.N.S.A.
C. València, 244
08007 Barcelona
Tel. 215 27 39 - 28 05 - 27 84
Fax: 215 27 84
An. V.B.S. 1987
Setmana del 18 al 24 de maig del 1986
D'edició: Joan E. Jarque i Jutglar
Preu: 75 Ptes.

"Veni, Spiritus Sancte,
ompli el cor dels
nostres fidels,
encendeu-hi el
foc del vostre
amor".

Pentecosta. Litúrgia
de les Hores

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagráf, S.A.L. Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 3.900 ptes., resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.

Europa: 7.400 ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.
Amèrica: 9.150 ptes. Oceania: 12.400 ptes.

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada
per O.J.D.

Les sectes nues

El document de la Santa Seu sobre les sectes ha estat una sorpresa per més d'un motiu. En primer lloc, i ja ho hem remarcat amb altres documents d'aquests últims temps, el seu estil no és pas el que no fa gaire s'esperava trobar en els documents **eclesiàstics**; tot fa pensar que els qui l'han redactat estan ben bé al corrent i que dominen el tema. A més no han treballat pas sols: l'aportació de nombroses persones que estan en contacte directe amb el fenomen de les sectes i que s'hi han "arremangat les mànigues" és evident a cada pas.

Ultra això, cal felicitar-se del to positiu emprat. No és que l'Església sigui, ni de lluny, favorable a les sectes, però l'estil no és pas "alarmant", no invita pas a prendre les armes contra res, ni tant sols és rancuniós o lacrimògen. La seva força rau precisament en la seva freda objectivitat. En aquest terreny també, la millor manera "d'atacar" certs fenòmens és descriure'ls bé, deixar-los nus, com diuen els francesos.

El text romà, en el qual certament hi ha treballat un català d'adopció i antic col·laborador de CATALUNYA CRISTIANA el P. Jordán Gallego, reconeix que "cada grup religiós té el dret de professar la seva fe i de viure d'acord amb la seva consciència; que la nostra actitud envers els creients sincers ha de ser "no pas de condemnaació sinó de comprensió i d'obertura". Tanmateix no cau pas en una actitud ingènua o angelical davant de tot allò que pugui tenir un vernís religiós o espiritual. Senyala amb força els trets característics d'una secta: el reclutament enlluernador, el control de la persona, la seducció, l'anul·lament de la llibertat i de la decisió personal.

Però allò més important és l'anàlisi positiva que fa del fenomen de les sectes mirant de comprendre per què atreuen la gent d'avui. Un primer factor és constituït per les **decepcions** de tanta gent: l'anonimat de fet, quan avui hom té necessitat de ser **acceptat**, reconegut com a membre d'un grup humà —quanta gent avui ja no és d'un poble, d'un carrer, sols hi **viuen**, i molt menys són d'una paròquia, sols hi **van**—; la recerca inconscient de respostes transcendents als seus problemes no les troba on **se suposa** que les hauria de trobar. Per això les conclusions apunten, sense ombra de maniqueisme tanmateix, vers l'esforç per a unes paròquies més comunitàries, més fraternals, a escala humana; vers un cristianisme que, sense complexos ni subterfugis, ofereixi la **seua resposta** transcendent a l'home d'avui **revelant-li**, sobretot, que és un ésser únic, irrepetible, estimat personalment per Déu en Jesucrist i cridat a una santedat **original** en el si de l'Església.

A l'escola, demana la paraula... per dir què?

PAU LOPEZ CASTELLOTE

Ja fa molts anys que em dedico a l'educació. I us asseguro que no voldria deixar-me passar per ningú en l'estima de la paraula. Jo estic convençut que educar és ajudar a esdevenir paraula. Per a mi, una persona madura és aquella que tota ella és paraula; que parla quan parla i quan calla i quan es diverteix i quan treballa; que parla en la forma de vestir i de menjar i de descansar... Una persona madura és aquella que parla sempre i en tot. I Déu mateix ha volgut elevar infinitament la maduresa humana que fa paraula a l'home, incorporant-lo en Jesucrist al seu Fill Unigènit, Paraula infinita que ho diu tot.

Jo, però, sempre he dit als alumnes que parlar pressuposa tenir quelcom a dir; i tenir quelcom a dir pressuposa haver-ho pensat; i pensar alguna cosa pressuposa haver-la coneguda. No hi ha paraula sense pensament, ni pensament sense coneixement. I això és tan així, que no existeix una estafa més gran a la vida que la de parlar sense dir res. La paraula buida —precisament perquè la paraula és una realitat tan profundament lligada a la vida humana— és un buidament de la persona. I perquè és un buidament de la persona pot ser dolorosament promoguda per a la destrucció tot fent creure que hom està col·laborant a la construcció més seriosa.

A partir d'aquesta estima meva de la paraula, no pot deixar-me de cridar l'atenció aquest "slògan" que per tot arreu ens surt al pas: "A L'ESCOLA, DEMANA LA PARAULA". Però també, al mateix temps —ho confesso—, em preocupa el fet que ningú no parla del contingut que dignament hauria de tenir aquesta paraula demanada.

Se'ns diu que demanem la paraula, als pares, als professors, als alumnes, al personal no docent, als representants del municipi... perquè és un dret participar, perquè és una obligació participar, perquè és un deure de consciència participar. ¿I què és participar?

Participar és "prendre part". No és, però, el mateix prendre part, participar "en" una cosa, que pendre part, participar "de" una cosa. La paraula que **participa en la realització** d'una cosa no és la mateixa que la que **participa de la realització** d'aquesta cosa. La participació que se'ns predica no és, tanmateix, a aquest nivell de plantejaments. Del que es tracta és de decidir. Decidir qui serà el director, decidir quines línies seguirà l'escola, decidir amb quins criteris seran triats els professors, decidir sobre moltes coses im-

portants que constitueixen la vida escolar.

Decidir! Quina altra realitat tan profundament humana! Però també, quina responsabilitat fer-ho sense contingut, o amb un contingut que no s'adigui amb les exigències de la dignitat humana, tan profundament compromesa en l'educació!

No n'hi ha prou amb invitar a demanar la paraula, ni a participar, ni a decidir. Cal invitar a pensar el que hom fa.

L'escola és una institució social que té per missió l'ensenyament sistematitzat al servei de l'educació. El caràcter definitori de l'escola és l'ajuda al creixement personal a través de l'ensenyament. I aquesta ajuda, si bé es fa a través de l'ensenyament, no pot ignorar la valoració d'allò que a través de l'ensenyament hom aprèn. A l'escola també hom aprèn a donar un sentit al món i a la vida. I si l'escola és cristiana, és evident que l'ambientació que afavoreixi la construcció de les pròpies conviccions ha de ser una ambientació que lligui amb la fidelitat a Jesucrist.

La finalitat de l'escola no és participar, sinó educar. De manera que una escola molt participada que no eduqui els seus alumnes, per molt participada que sigui no serà una bona escola.

Amb això no em poso en contra de la participació. Però sí em rebel·lo contra la primacia de la participació. La participació ha d'estar al servei de l'educació, i no a l'inrevés. En una escola no hi pot haver dignament cap criteri per damunt del criteri educatiu, per damunt de la recerca del bé per als alumnes.

Demanar la paraula és una cosa magnífica. Però com és de difícil formar la pròpia paraula! I com és d'ardu ajudar a formar-se la pròpia paraula! I com és de fàcil enganyar sobre la pròpia paraula! I com és de demagògic promoure una paraula pròpia que no és pròpia!

La paraula ha d'estar plena, sens dubte, de bona voluntat. Però no n'hi ha prou. Quantes vegades ha fet mal una paraula en la qual només hi havia una bona voluntat sense cap lucidesa! I el contingut de l'educació és tan meravellosament misteriós i ric i matisat!

Sí, sí: a l'escola demana la paraula; però si t'estimes els alumnes, els fills, els companys, el futur de la pàtria, demana-la amb sentit comú: no vulguis defensar l'indefensable, no et vulguis fer passar

per entès si no n'ets, defensa la pau a l'escola, no permetis que hi entri l'anarquia; fes costat a tot allò que afavoreixi la maduració dels alumnes (i aquí no solament hi entren les associacions i les eleccions i les participacions; també hi entren l'esforç continuat, la generositat, el gust de saber, el rigor en els coneixements i en l'expressió, el sotmetiment a una disciplina i tantes i tantes coses que els que hem fet un bon tros de camí a la vida sabem que són indispensables).

Demaneu la paraula per crear confiança. ¿Heu pensat que pot ser una escola sense confiança? ¿una infantesa o una joventut sense confiança? ¿una societat sense confiança? Que n'és de fàcil caure en **les confiances** —vigilades per tot el juridicisme reglamentari que vulgueu— allà on no hi ha confiança merescuda!

Demaneu la paraula per obrir camins d'esperança. I l'esperança és el sentiment del qui sap que pot assolir el bé. Per consegüent us heu de plantejar contínuament el bé al qual ha de servir l'escola, el bé dels alumnes: el bé en els estudis, en la convivència, en el present, en el futur...

Demaneu la paraula per fer tendra l'exigència, i exigent la tendresa en el tracte entre tots plegats, però sobretot en el que afecta més directament els alumnes.

Demaneu la paraula per ajudar a la victòria de la diligència sobre la mandra, de l'amor sobre l'odi, de l'esperit de servei sobre el de presumpció.

Demaneu la paraula, si sou cristians, per donar testimoni que no us avergonyiu de Jesucrist enlloc, però de manera especial en aquest camp on tan necessària és la bona llavor.

Demaneu la paraula; però penseu a fons, davant de Déu i dels homes què voleu dir, què heu de dir, què espera Déu que digueu, què necessiten els altres que digueu.

Demaneu la paraula amb generositat, i sens dubte el vostre parlament donarà plenitud a l'escola i a tots els qui en ella s'hi mouen.

No deixem que se'ns buidi la paraula!

No permetem que sigui manipulada la nostra paraula!

No oblidem mai que la nostra paraula és cridada —per do amorós de Déu— a expressar la Paraula.

Sí, a l'escola demana la paraula, perquè en la teva paraula tothom pugui descobrir la Paraula de Déu que, en prendre carn humana en el si de Maria, ha volgut expressar-se a través de l'home.

València celebra, tots els anys, la festa del seu fill més il·lustre: sant Vicent Ferrer, amb una tradició molt antiga: la representació escènica dels seus miracles.

Corn que la festa litúrgica —el 5 d'abril— normalment cau dins la quaresma, el País Valencià celebra la festa del seu patró el dilluns següent a la vuitada de Pasqua. És també, a molts pobles, el dia del combrigar dels impedits i, popularment, és com una segona pasqua. La gent ix al camp a berenar "la mona" o a menjar-se una paella. A la ciutat de València hi ha el costum de visitar el pouet de Sant Vicent (la casa on va nàixer) on l'aigua d'una font, que brolla miraculosament, —com no!— cura tota classe de malalties. Allò però, més característic és la representació teatral dels miracles vicentins.

Els altars

Aquestes representacions, a l'aire lliure, tenen lloc damunt d'uns entaulats o altars, generalment adossats a la paret d'un temple, i els actors són xiquets que al llarg del dia representen unes quantes vegades el miracle. L'entaulat resta exempt per tres costats, amb unes escaletes d'accés des del nivell del carrer i té un fons, en forma de tapís, on es col·loca ben alta la imatge del sant. Aquesta es puja amb molta solemnitat la vespra i s'abaixa la nit de la festa o uns quants dies després, segons siga el programa de festes que el barri ha confeccionat en honor del sant. Darrere del tapís, els actors esperen el seu torn d'actuació i entren i ixen a escena per dues portades que recorden l'estructura dels entaulats dels corals de comèdies dels segles XVI i XVII. El públic segueix la representació dempeus.

El primer d'aquests altars, de 1561, fou el del carrer del mar, a prop de la casa pairal del sant. Després sorgiren els del Tros-alt i el del Mercat. I cap el segle passat els de la plaça del Carme, del Pilar, de

"Els miracles de Sant Vicent"

Una secular tradició valenciana

JOSEP A. COMES

Russafa, etc. Cada altar compta amb la seua corresponent associació i hi ha una Junta que les coordina i organitza els actes comuns: la missa en la Seu i la processó general. Cal dir també que, el dia de Sant Vicent, és tradicional la predicació en totes les parròquies en valencià en honor del sant que anava pel món predicant en català i tothom l'entenia. Per desgràcia aquesta predicació no deixa d'ésser una nota folklòrica, perquè són poquíssimes les parròquies valencianes on, la resta de l'any, s'empra la llengua de sant Vicent a la litúrgia.

Fins fa uns trenta anys, la representació dels miracles era monopoli dels orfes del Col·legi Imperial dels Xiquets de Sant Vicent, fundació del mateix sant i que encara perviu. Tanmateix, el caràcter popular de la festa i la seua gran vitalitat aconsellaren que fossen els xiquets de cadascun dels barris on s'alça un altar els que s'encarreguen de la representació del miracle.

Els miracles

No cal dir que aquestes peces teatrals curtes, ingènues, plenes d'anacronismes, escenifiquen miracles inventats pels autors o representen les llegendes i tradicions que molt galanament atribueixen al sant els prodigis més inversemblants.

Hi ha constància documental d'haver-se representat al·legories del sant des de la mitat del segle

XV, si bé el manuscrit més antic que es conserva d'un miracle és de 1817 i dels impresos n'hi ha un publicat en 1822. Escrits a l'inici en castellà, a partir de 1822 tots s'escriuen en valencià i, amb totes les incorreccions gramaticals que hom pot suposar, els miracles han estat un bastió en la defensa de la llengua catalana enmig de la galopant castellanització de la ciutat.

Entre els personatges, a més a més del sant, cal destacar-ne altres que es repeteixen amb freqüència en totes les peces teatrals, com ara la figura de l'envejós o de l'usurer, la del descregut o la del devot del sant que estima la seua terra valenciana. Fins fa poc els personatges femenins tenien poc relleu, donat que la representació corria únicament a càrrec de mascles. De tots els personatges, el més popular és —llevat del sant— el del frare "motiló" o germà llec que acompanya el sant i que és el graciós de l'obra.

Amb motiu del V Centenari de la canonització de sant Vicent Ferrer, el 1955, José Martínez Ortiz va publicar en la "Revista Valenciana de Filologia", editada per la Institució Alfons el Magnànim, un assaig de catàleg de miracles (Cf. T. IV, núm. 2-4, abril-desembre 1954). Exactament en recull 176, de diferents autors, èpoques llocs i arguments. Igualment, a la mateixa revista, Joan Amades hi aplega també les llegendes vicentines que la tradició catalana conserva del pas i sojorn de sant Vicent per Catalunya. En són també moltes. Exactament, cinquanteset. Res d'estrany que el sant tingués predilecció per la ciutat de Barcelona donat que era fill de pares catalans establerts a València. Ara bé, igualment com ocorre amb els miracles, la major part de veritat que puguen tenir aquestes tradicions és desfigurada bellament per la fantasia que origina l'admiració i l'afecte. Moltes d'aquestes llegendes hom pot sentir-les també arreu dels Països Catalans, cosa que demostra la popularitat del sant, malgrat que ens jugara la malifeta del compromís de Casp.

Una religiosa infermera mentre acompanyava al quiròfan una pacient tocada pel càncer de pàncreas, va dir al company de la noia que posés en les mans de Déu l'èxit de la operació. L'home li respongué que ja tenia confiança en la ciència i prou. Ell no creia en Déu.

Quan el jove encarregat d'una Companyia d'assegurances es va adonar que s'havia equivocat en la tramesa de documents, va exclamar amb to consirós: "Hòstia, hòstia!"

—"Déu no em diu res. No compta en la meua vida. Mai no em passa pel cap que jo el pugui necessitar, ni que Ell pugui venir a ajudar-me en els meus problemes", deia una noia de dinou anys.

Aquestes expressions i moltes altres encara més punyents, les sentim cada dia i a cada pas, preferides desapaixonadament, fora

de tota polèmica. Seria treball inútil respondre amb arguments per demostrar el gravíssim error d'instalar-se en l'ateisme, perquè és qüestió saldada d'antuvi, no cal discutir. El dogmatisme ha canviat de camp i és un decret inapel·lable, una definició consagrada, que Déu no existeix i la religió és un engany. L'ortodòxia ateaista imposa la seva dictadura doctrinal a les escoles i a les càtedres pels apòstols del dubte i del no-res. Amb l'aportació de la premsa i els espectacles que representen com ideal una societat profana, sense religió ni moral. Eficax pedagogia que repeteix per tots els mitjans a l'abast, la professió de fe negativa del lago sheakesperià.

Aparentment aquesta societat viu sense problemes de transcendència, alegrement despreocupada de tota norma de conducta que no sigui la de l'instint. Però és una cosa sabuda el desencant de l'ho-

L'ateisme dogmàtic

LLUÍS SERRALLACH

me que ha cercat la felicitat afartant-se de valors terrestres buidats de llur contingut filosòfic i religiós. No és possible viure en l'autosatisfacció, en un món que ha fracassat sempre, quan ha volgut construir-se el paradís en la terra. Hem estat creats per un Paradís definitiu que no és fet per la mà de cap home, i no és ni una cosa ni un lloc descriptibles, sinó una Persona.

La set d'aquest Paradís és insaciable. I es manifesta en el bell mig mateix dels pseudo ateismes, que són, moltíssimes vegades, actituds mimètiques i mandra mental. Set sense determini, que

disposa l'ànim a caure en les mans dels experts a treure profit de la desorientació humana.

El cor de l'home està sempre obert a una Altra Cosa, a un cert Absolut i un mínim de reflexió, el fa conscient que és quelcom més que un ésser de necessitats en un sistema de producció-consum. Llavors fa el descobriment que el seu desig de coses i satisfaccions, és més ampli del que pot donar-li el món. El cor va més enllà del seu desig. Aquest sentiment el porta a una disponibilitat a pressentir el sagrat, que supera tot el que li poden donar els nodriments terrestres.

Però en una societat incoherent i anàrquica, cansada de contestar-ho tot, aquest sentiment religiós incipient ¿on trobarà un camí vers la Veritat? L'Església que continua predicant-la ha estat calumniada i desprestigiada des de fora i, moltes vegades, des de dins, i d'Ella sols se'n veuen les ta-

res humanes. Ens manquen sants —¿o estan amagats?— que apleguin els qui cerquen la font de vida.

La set del sagrat s'esllangueix, moltes vegades, en l'ateisme pràctic i el culte dels sentits. Però les necessitats espirituals de molts contemporanis nostres, d'origen cristià, que ni la societat ni les religions, han satisfet, troben ofermes seductors en les innombrables sectes que pretenen donar resposta a les preguntes fonamentals: ¿d'on venim? on va el món? on és la Veritat?

Pau VI deia que l'Esperit Sant també parla per la incredulitat. Sens dubte que també ens interpel·la perquè, testimonis de Jesucrist, visquem coratjosament la nostra fe catòlica i tinguem l'audàcia de donar respostes a un món que retorna de moltes il·lusions i vol trepitjar ferm la Roca de la Veritat.

ARA MATEIX

Dos coneguts comentaristes d'un diari barceloní han coincidit i discrepat alhora a propòsit de l'últim document de l'Episcopat espanyol "Els catòlics i la vida pública".

El punt en què tots dos coincideixen és la migrada repercussió social que ha tingut aquest text, tot i que conté acusacions clares i fortes al govern socialista. Com ara aquesta: "Quan un grup polític aconsegueix un poder hegemònic és gairebé inevitable la temptació d'implantar-se definitivament i d'emmotllar el conjunt de la societat i fins les ments dels ciutadans segons els seus propis models de vida i segons els seus criteris ètics". I aquests altres: "La mateixa divisió dels poders de l'Estat i, en especial, la independència del Poder Judicial, es veu amenaçada, amb greus perills per a la llibertat real de la societat i dels ciutadans"; "El dirigisme cultural i moral de la vida social a través dels mitjans de comunicació de naturalesa pública, la discriminació de les persones per raons ideològiques i l'activitat legislativa contrària a valors fonamentals de l'existència humana, topen necessàriament amb les exigències d'una societat lliure i democràtica".

Després de fer esment d'aquests i d'altres paràgrafs del document, Baltasar Porcel (La Vanguardia, 3/5/86) es pregunta: "Per què el seu ressò ha estat mínim?" I aporta diversos elements de resposta que tenen un denominador comú: la manca de credibilitat social de l'Església.

En canvi Antonio Marzal (La Vanguardia, 9/5/86) desconfia que sigui aquesta la causa. Massa fàcil, diu, perquè

L'últim Document de l'Episcopat Espanyol i l'opinió pública

J. CARRERA PLANAS

sigui veritat. I, posant el dit a la mateixa ferida on l'Episcopat ha posat el seu, troba la causa veritable en el mateix PSOE, "una màquina d'interessos de massa envergadura perquè una crítica purament moral li faci cap efecte". Màquina "poderosa i sòrdida", comenta el mateix periodista, que TVE, convertida des de fa quatre anys en sofà psiquiàtric, interioritza...

Són hipòtesis que no s'exclouen del tot d'una a l'altra i que mereixen totes dues la nostra atenció.

Pel que fa al possible descrèdit públic de l'Església, val a dir que es dona una desproporció —esperançadora— entre aquella imatge i la realitat diària de les comunitats catòliques. Però aquesta encara no ha tingut temps de projec-

tar una nova imatge pública. Ni temps ni mitjans. Potser les grans declaracions, malgrat que hagin canviat de signe, encara evocuen la imatge antiga. Potser la nova sortirà d'unes altres pautes d'acció. Potser caldria esmerçar més energies en un procés de vertebració eclesial que permetés que la paraula dels bisbes fos més assumida a l'interior de l'Església i pogués, així, ressonar fora amb més força. El gènere literari que són els documents eclesiàstics és important i imprescindible, però caldria evaluar-ne amb realisme l'eficàcia pastoral i imaginar altres vies d'acció. Ara mateix, ¿podem pensar que seran gaires els qui arribaran a assimilar els textos acumulats d'"Arrels cristianes de Catalunya", "Llibertat cristiana i alliberament", "Constructors de la pau", "Els catòlics i la vida pública"... I, encara a imitació de la jerarquia, els consells presbiterals i pastorals solen dedicar una bona part de les seves energies també a l'elaboració de més document...

L'altra hipòtesi, la del buit al document dels bisbes per obra del sistema de controls subtilment parat pel poder polític, em sembla també probable. A Catalunya, per no anar més lluny, fa temps que es parla d'una dictadura intel·lectual, o "màfia", o grup de pressió, que tindria l'última arrel a les rodalies del govern de Madrid i que abastaria sectors determinats del món artístic, del món editorial, de la universitat, dels mitjans de comunicació... I és curiós que cap veu dels nombrosos cristians compromesos en aquesta línia política no gosi alçar-se per a defensar obertament una posició de l'Església.

CATALUNYA

Els veïns d'un poble del Priorat no volen un diputat

Els veïns de Porrera han decidit declarar persona "non grata" el vice-president de la Diputació de Tarragona, el socialista Ramon Aleu, perquè consideren que es va "burlar" del poble en no acceptar que se li demanés la variació del traçat de la carretera que ha d'unir Porrera i Torroja.

Els escolars faran pràctiques de FP en una Caixa d'estalvis

La conselleria d'Ensenyament de la Generalitat i la Caixa d'Estalvis de Catalunya han signat un conveni-marc de col·laboració per a la realització de pràctiques compartides en la branca administrativa i informàtica de la formació professional. La Caixa de Catalunya ha estat la primera entitat d'estalvi que signa un acord d'aquesta naturalesa, car les pràctiques esmentades es faran com a part integrant dels estudis acadèmics.

Poden optar-hi els alumnes que ja tinguin el títol de tècnic auxiliar o estiguin en condicions d'obtenir-lo i que siguin més grans de setze anys.

El Parlament reclama el traspàs no efectuat de les confraries de pescadors

El ple del Parlament va aprovar una moció en què es reclama el traspàs de les confraries de pescadors, acordat fa mesos per la comissió mixta corresponent i que encara no s'ha fet efectiu. La moció, presentada pel diputat Joan Mur, de CiU, es va aprovar per unanimitat de tots els grups excepte en un dels seus dos punts, en el qual s'abstingué el grup socialista.

En aquest primer punt es diu que el Parlament de Catalunya constata que el govern central ha incomplert l'acord de transferència de les confraries que fou aprovat el 1984.

ESPANYA

Ja han mort 93 persones a causa del Sida

Fins ara han mort a Espanya

93 persones a conseqüència del Sida, malaltia encara incurable que es caracteritza per la manca de defenses de l'organisme humà. A més a més, de totes aquestes morts, actualment, segons dades facilitades per la comissió estatal sobre el Sida, hi ha enregistrades a Espanya 52 persones atacades per la mateixa malaltia.

Entre els casos mortals de Sida, els més afectats són els drogadictes—en 42 ocasions—, els hemofílics—en 22— i els homosexuals—en 19—. Les restants víctimes són homosexuals drogadictes—en 5 oportunitats—, el fill d'una malalta del Sida i un ciutadà a qui se li efectuà una transfusió de sang infectada. Les causes dels altres tres casos mortals són bastant incertes de determinar.

Els municipis reclamen la devolució dels recàrrecs als contribuents

El president de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, Tomás Rodríguez Bolaños, ha enviat, una carta al ministre d'Economia i Hisenda, Carlos Solchaga, en la qual demana la devolució immediata del recàrrec municipal als con-

tribuents que ho pagaren. En la carta, el batlle de Valladolid diu que "malgrat l'enorme cost polític, les crítiques i l'hostigació constants de la societat, els ajuntaments acceptem imposar aquest impost per considerar-lo just i definitiu".

Rodríguez Bolaños assegura al ministre que els ajuntaments tramitaren el cost imposat de forma correcta, "defensant-lo fins i tot davant els tribunals en molts casos, com el de Valladolid". Però l'anul·lació pel Tribunal Constitucional de l'article 8 de la Llei 24/83 ha produït que la gent es preguntï quan se li torna els diners que va pagar". La Federació Espanyola de Municipis i Províncies entén que ha de ser el Ministeri d'Hisenda qui torni el recàrrec, basant-se en l'article 12 de l'esmentada Llei. Una devolució que ha de realitzar-se al més aviat possible, segons el president de la Federació, perquè de no fer-ho, aquesta situació repercuteix greument en l'economia municipal, ocasionant l'impagament d'altres impostos".

Davant la situació de prestigi per als ajuntaments i davant les campanyes de diversos partits polítics que exigeixen la devolució del recàrrec, Rodríguez Bolaños demana a Solchaga que el Ministeri d'Hisenda "publiqui una nota oficial" pel que fa a això".

MÓN

Greenpeace vol salvar la Mediterrània

El desplaçament de vaixells de guerra de les gran potències, carregats d'armes nuclears i propulsats amb energia atòmica, "és un dels problemes que afecten la Mediterrània" que serà denunciat per l'organització Greenpeace en la campanya que començarà el mes de maig amb el lema "Salvar la Mediterrània". Aquesta organització ha obert una oficina a la Ciutat de Mallorca per a recollir-hi informació.

Els zíngars volen estar representats al Consell d'Europa

Els dotze milions de zíngars (gitanos) europeus volen ser representats com a un grup ètnic unitari al Consell d'Europa, segons van demanar llurs responsables en una conferència a Tuzting on, en nombre d'una cinquantena representantatorze països europeus, van reunir-se a invitació del Consell Mundial de les Esglésies per denunciar les dificultats de continuar llur tradició de nomadisme i les males condicions d'higiene dels llocs que tenen reservats.

La nostra "reineta" era una deficient

He llegit l'article de Marcel·lí Torredadella "A una mare que avortà el seu fill subnormal". Havent viscut a la meua llar una cas idèntic, escric aquesta carta.

La nostra reineta, amb el pas del temps, anava millorant, gràcies a l'esforç de tots. Tant és així que els que l'havien coneguda als primers anys de la seva infantesa, els semblava increïble. I tot esdevingué gràcies a l'amor dels familiars que la rodejaven, i gaudien d'aquesta superació constant. Els vaticinis dels metges fallaren tots. La paciència, sempre capdavantera fou la gota d'aigua que perforà la roca i per sobre tot hi influí la benedició del cel.

Aquests infants estimen molt i volen ser estimats. Volen dedicació, fer-te com ells, i paguen amb escreix. Més que ningú entenen que l'amor es paga amb amor.

La nostra reineta, la que mantenia el caliu de la família, ens ha deixat. Déu l'ha volguda per Ell. Tenia quaranta-un anys i n'aparmentava molts menys. Era bonica i resplendent com el sol.

A la nostra llar, hi ha un buit que no podem omplir. Ella tenia la dolcesa dels querubins. Li plaia ajudar en el que era capaç. Sentia l'amor a Catalunya i a les seves coses. Fruïa puntejant les sardanes i es complaïa amb les cançons populars. La cosa que preferia era que li donessin classes, adquirint nous coneixements, adaptant-se sempre al seu nivell. Vivia intensament la vida de pietat, apresa dels familiars. Omplia de besades el Sant Crist i la Verge abans d'anar a dormir. Li havíem inculcat el sentit de l'humor i el vivia profundament.

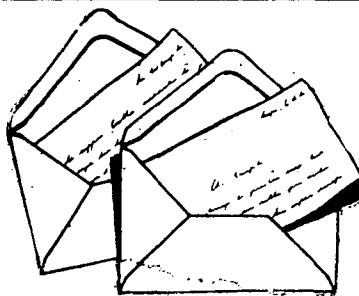
Li plaia de tenir bons amics i els cultivava expressant els seus sentiments amb cartes que escrivia a tots, en pocs mots, ja que manifestant els seus sentiments en

tenia prou. Ella s'expressava així: "Abans no sabia escriure; ara, ja puc". Quina il·lusió quan li contestaven! Per Nadal, quin enfilall de felicitacions enviava! Progressa tant en aquest sentit que aconseguia correspondència de personatges d'alta vàlua cultural i les guardava amorosament. Per ella semblaven expressades amb aquelles paraules del Mestre: "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat".

Nosaltres ja no la tenim. El buit que ha deixat en mi no el puc omplir. El gran tresor de la fe em diu que és feliç al cel, però l'enyorança és punyent. Puc dir amb tota la veritat que és el que estimava més d'aquest món i dir això és dir-ho tot.

Oh paradoxa! Quantes vegades aquests àngels a la terra superen en amor i dolcesa els que considerem perfectament normals. Marcel·lí Torredadella, fem conèixer les nostres experiències, que farem un gran bé a molts, que no saben fins quan la misericòrdia de Déu és infinita.

R. ROMEU

"Arrels cristianes de Catalunya"

Gràcies a la publicació que ha fet CATALUNYA CRISTIANA del text íntegre dels Bisbes catalans, "Arrels cristianes de Catalunya", els lectors i subscriptors del Setmanari ens hem pogut assabentar del contingut i significat del pensament de la nostra jerarquia quan reflexionen sobre cristianisme i catalanitat.

Malgrat que no és nou l'impuls que la nacionalitat catalana ha rebut en el llarg de la nostra història per part d'institucions i personatges eclesiàstics, si ho és el fet que per primera vegada l'episcopat català, com a tal, es pronuncia públicament i col·lectivament sobre

la identitat nacional catalana. En aquesta hora democràtica i de recuperació autonòmica del país que consagra la pròpia Constitució espanyola a través de la institució de l'Estat de les Autonomies, es trobava en manca i era d'esperar aquesta veu autoritzada.

Aquesta paraula del nostre episcopat la contemplo oportuna, perquè incideix en una etapa vital de la Catalunya que s'està gestant. I, per altra part, pretén clarificar la qüestió de la identitat nacional catalana en un moment que els termes "nació", "nacionalitat", "Estat" han suscitat tanta polèmica.

Crec que és d'agrair als nostres bisbes aquest document. Sabem ben bé que ha tingut i té diverses lectures i interpretacions que els seus autors no pretenen, però cal remarcar que el document apareix objectiu, serà i equànime, sobretot, respectuós envers la pluralitat existent en el nostre país. En la meua opinió, el document constitueix un veritable acte d'amor i de servei envers Catalunya, perquè, l'únic que pretén és reafirmar l'espai propi de la missió cristiana

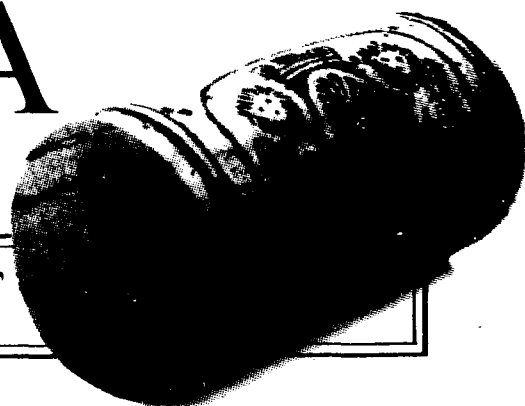
que correspon a una identitat nacional diferenciada de les altres.

Els bisbes no fan res més que complir amb la seva obligació de pastors. Ja m'agradaria que els polítics aprenguessin aquesta lliçó de servei. El document surt al pas de certes temptacions de la nostra modernitat les quals pretenen que Catalunya abandoni l'Església, o les d'aquells que voldrien que l'Església abandonés Catalunya per atendre's a una visió centralista. El resultat ha estat ben altre. Si Catalunya abandonés l'Església, seria senyal clar que aquella hauria perdut l'esperit cristià; si l'Església abandonés Catalunya, significaria també que aquella abandonaria l'espai propi de la seva missió de salvació. Ben contràriament, el document afirma d'una banda la universalitat de l'Església, tot comproment-se en la missió evangèlica en un àmbit nacional diferenciat. Universalitat i particularitat es complementen.

Com a autor de la "Meditació sobre la Catalunya actual", felicito els nostres bisbes per el seu coratge en el document que comentem.

LEONCI PETTIT

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família
Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belari • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misac • Mas dels Frares • CALISAY.

Joan Pau II als treballadors de Prato

La moralitat i eficàcia de l'empresa es mesura pel respecte a l'obrer

L'1 de maig se celebrà mundialment la "Jornada del Treball". El treball fou el tema que el Papa tractà en la visita que va fer al complex industrial Macrolotto, a la ciutat italiana de Prato. Reproduïm alguns paràgrafs més significatius de la seva al·locució.

Després d'escoltar els testimonis de diversos obrers, un en atur i un pensionista, el Papa va fer referència al món del treball com a singularment complexe, en el qual el caràcter industrial que fa parella i fins i tot es barreja amb l'artesa, en una simbiosi que avala la multiplicitat en la unitat.

Al mateix temps, digué que el concepte de treball comprèn qual-sevol obra realitzada per l'home amb l'exercici dels seus braços o de la seva intel·ligència.

"L'home és sagrat"

Continuant amb la seva definició, Joan Pau II digué que "el treball és una vocació de l'home, un signe qualificant de la seva naturalesa, pel que fa a ésser racional, dotat d'intel·ligència i de voluntat, creat a imatge de Déu i capacitat per dominar les innombrables energies de la creació".

Referint-se a la relació de l'home amb el treball, "és cert, digué Joan Pau II que l'home està destinat i cridat al treball, però primer que res, el treball està en funció de l'home i no l'home en funció del treball."

"L'home és sagrat. I aquesta sacralitat exigeix ser reconeguda —continua dient— i professada en tota circumstància, fins i tot en l'hipòtesi que el subjecte se n'hagi fet indigne. La sacralitat humana és inviolable i irrenunciable."

Més endavant, referint-se al

món empresarial, digué: "El nivell de noblesa i de moralitat, i fins i tot a vegades d'eficàcia, d'una activitat empresarial, s'hi mesura per l'actitud reservada a l'ésser humà".

"La tècnica, el capital, el benefici i tot el que condueix al perfeccionament del treball —digué també el Papa— s'han d'apreciar i afavorir en els límits que tenen present que en el centre de tot això hi ha l'home: tot ha de subordinar-se acuradament a l'home."

En parlar de la relació del treball amb la família, Joan Pau II elogià la gestió de moltes empreses de Prato. "En aquesta característica típica —digué— em complau veure un signe de l'estima i de l'afecció que teniu a la institució familiar, bressol dels afectes, niu de la vida".

"El deure de sostenir la família —continua—, fins i tot a través de contribucions adequades a les necessitats humanes i socials dels seus components, és una constant del magisteri de l'Església."

El tema dels jubilats també fou abordat per Joan Pau II: "La presència dels jubilats en el context de la comunitat ha de ser considerada font i invitació a la saviesa".

"L'atur és un flagell"

Un dels temes fonamentals del discurs del Sant Pare fou l'atur. Entre d'altres coses, digué pel que

fa a això: "La desocupació és en tot cas un mal i quan assumeix certes dimensions, pot convertir-se en una veritable calamitat social. L'atur és un flagell."

"El flagell es forma en organismes febles i malalts" —comentà. "Quan una societat ha de afrontar un fenomen així, està obligada a preguntar-se sobre el seu propi estat de salut. En aquest cas cal recórrer a acurats anàlisis, examinant cada una de les articulacions socials per valorar la seva validesa i les seves relacions en el marc econòmic global. La sociologia i l'economia tenen molt a dir certament en aquest camp, en la línia de les imponents transformacions tecnològiques que condicionen el treball modern."

En parlar de les organitzacions sindicals, digué que la "seva tasca insubstituïble de defensa i promoció dels drets dels treballadors no pot limitar-se simplement a la visió d'una categoria sino que ha d'entendre's a l'horitzó de l'home".

Una altre tema important tractat per Joan Pau II fou el dels treballadors emigrats. "L'opinió pública ha de contribuir a fer que les polítiques migratòries es concebeixin no sobre la base de prejudicis del més variat encuny, sino sobre la base del dret de l'home a cercar on sigui les fonts del seu propi sosteniment i el de la seva família, en la visió del bé comú de la família humana, que postula la superació dels desequilibris entre les nacions".

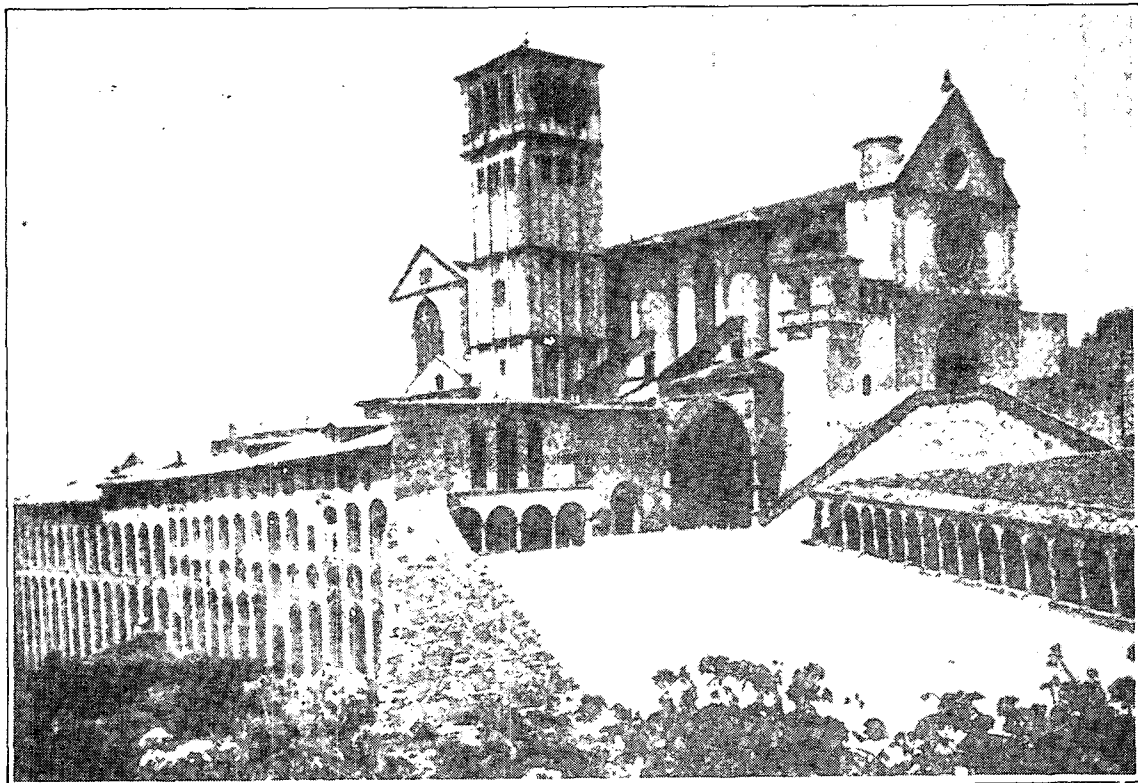
Joan Pau II va concloure els seus discursos amb una enumeració dels valors humans relacionats amb el treball. "Exaltem el treball."

Es just. Exaltem l'home en la seva relació amb el treball. És encara més just. Però l'home necessita quelcom que el superi. Necessita el pa quotidià; i en canvi no viu només de pa. L'home cerca continuament quelcom més, estimulat pels impulsos del seu món interior.

Nombroses són les riqueses amagades a les zones íntimes del seu cor: el sentit de la bondat, de la bellesa, de la generositat, la melangia i l'esperança, l'atracció del misteri, sentiment ètic i moral i l'apertura a la justícia, la llibertat i la solidaritat".

27 d'octubre

Cita per la pau a Assís

El papa Joan Pau II ha anunciat ja la prevista trobada per la pau a Assís, que se celebrarà el 27 d'octubre pròxim, com es preveia i manifestà "Catalunya Cristiana". L'anunci oficial fou fet amb la següent al·locució del propi Papa.

"Em sento feliç en poder anunciar que la prevista trobada d'oració per la pau a Assís se celebrarà el 27 d'octubre pròxim. L'esmentat dia ha estat escollit després de les oportunitats consultes amb les Conferències Episcopals i amb diversos representants tant de les confessions cristianes, així com de les principals religions no cristianes.

La trobada pretén constituir el punt de confluència d'un ampli moviment de reflexió i d'oració, en el qual han de sentir-se compromesos des d'aquest moment els partidaris de tota confessió religiosa.

La pau és un bé fonamental i al mateix temps tan atacat que ha de suscitar en les persones conscients una constant

temença i a vegades, també un sentiment d'impotència; la pau, en efecte, a vegades, sembla una fita inabastable. El creient en canvi, sap que pot comptar, en aquest gegantí repte, amb l'ajuda que l'arriba des de dalt. Per això, és urgent, que s'elevi cap el cel amb insistència, una invocació coral, per implorar de l'Onnipotent, en la mà del qual es troben els destins del món, l'extraordinari do de la pau, condició necessària per a tot compromís seriós al servei del veritable progrés de la humanitat.

Vull esperar que l'esmentada trobada serà preparada i acompanyada amb oportunes iniciatives d'oració arreu del món."

VATICÀ DIA A DIA

40 aniversari d'UNICEF

Coincidint amb el 40 aniversari de la UNICEF, el director d'UNICEF, James Grant, va rebre a Nova York a una delegació de 40 infants marginats del moviment "tapori", la branca infantil d'ATD-quart món, el qual necessita un defensor internacional, "perquè cap infant sigui oblidat ni sacrificat".

Reaccions a la visita de Joan Pau II a la Sinagoga

L'ambaixador d'Iran davant la Santa Seu mostrà la seva preocupació davant "l'exploació política de la visita de Joan Pau II per part de la religió hebrea". "Esperem —continua dient— que Joan Pau II no oblidí que la direcció sagrada del poble musulmà i pàtria del poble palestí errant —Jerusalem— està trepitjat pels soldats sionistes ocupants".

Per la seva part, el gran rabí de França, René-Samuel Sirat, considera que la visita del Papa a la Sinagoga de Roma suposa "una etapa important que s'inscriu en la perspectiva oberta pel Concili Vaticà II i la declaració 'Nostra aetate'".

La Santa Seu ha publicat un document sobre les sectes

El Vaticà ha fet públic un document sobre el fenomen de les sectes i les seves repercussions sobre la pastoral de l'Església. Aquest tema preocupa especialment a alguns episcopats d'Amèrica Llatina, on l'acció d'aquests grups és particularment poderosa i, aprofitant la credibilitat de les persones per infiltrar-se en sectors de la població cristiana. Durant el passat Sínode foren diversos els que intervingueren en

el debat sobre aquest tema.

A la Santa Seu li preocupa sobretot la manipulació que fan algunes sectes dels sentiments religiosos de les persones senzilles per a fins que gairebé res no hi tenen a veure. Les sectes més conegudes compten amb centenars de milers de fidels als cinc continents.

Visita del cardenal Hamer

A finals d'abril arribà al nostre país el cardenal Jean Jerome Hamer, prefecte de la Congregació per als Religiosos i Instituts Seculars, amb el desig de mantenir un primer contacte informal amb la vida religiosa, sobretot la contemplativa, com ja ho ha fet en d'altres països.

Es va reunir a Madrid amb els presidents de les federacions i associacions de monestirs, representants de les 14.000 religioses de vida contemplativa d'Espanya.

En la seva al·locució, el cardenal posà en relleu dues principals afirmacions sobre la vida religiosa contemplativa: el lloc de privilegi del qual gaudeix a l'Església, malgrat la urgència de les tasques de l'apostolat actiu. I la fecunditat apostòlica real —encara que secreta— d'aquesta vida.

El cardenal visità diversos monestirs, entre els quals els de Sant Josep i l'Encarnació, d'Àvila. A Madrid, a més de les carmelites del carrer Aranz, visità el monestir de monges de l'Orde del Carme, com a seu que és de la priora federal dels monestirs del centre d'Espanya de la seva orde.

El nunci havia visitat anteriorment aquesta comunitat, en representació de tots els convents del vell tronc del Carme, i en el seu desig de contactar amb tots els religiosos d'Espanya.

La "Verge" de Leonardo da Vinci, en poder d'una secta

El dibuix "La Verge de les Roques" atribuït a Leonardo da Vinci i tret il·legalment d'Itàlia, es troba al Japó, en poder d'una poderosa secta budista.

Això assegurà la directora d'una galeria d'art de Toquio, una de les dues persones contra les quals es va emetre orde de captura fa poc, com a sospita d'haver violat la llei italiana

d'exportació d'obres d'art.

Assemblea de l'Episcopat de Brasil

La XXIV assemblea plenària de la Conferència Episcopal de Brasil, es va reunir a finals d'abril a Itaici (Sant Pau), per tractar, entre d'altres temes, de l'última Instrucció de la Congregació per a la Doctrina de la Fe sobre "Llibertat cristiana i alliberament".

Els bisbes brasilers han examinat i comentat positiva-

ment el document de la Santa Seu. Monsenyor Lorscheiter, president de la Conferència, ha dit: "Aquesta assemblea de l'Episcopat brasiler ha estat, segons opinió de tots, la més fraterna i, per dir-ho d'alguna manera, la més alegre; crec que això ha estat possible a causa del missatge, molt formós, del Sant Pare que ens ha dut el cardenal Gantin. El missatge està ple de confiança, d'alè per a nosaltres, d'animació pastoral i, això ha donat el to a tots els nostres treballs".

Diàleg entre dos fills d'Abraham

Joan Pau II i el rabí Elio Toaff en la Sinagoga de Roma

El 13 d'abril, a la Sinagoga de Roma, dos fills d'Abraham, Joan Pau II, bisbe de Roma, i Elio Toaff, gran rabí de l'Urbs, varen trobar-se amb el cor obert, amb aquella promesa: "Déu farà germinar la seva justícia que serà reconeguda per tot el món", va dir Toaff. "Digui Israel, eterna és la seva misericòrdia", va corejar el Sant Pare. El qual, en la mateixa entranya de la història comuna, "prenent com a base fonamental els elements que tenim en comú", ha estat "retrobada la germanor" i "la nova profunda entesa... entre l'Església i l'hebraisme

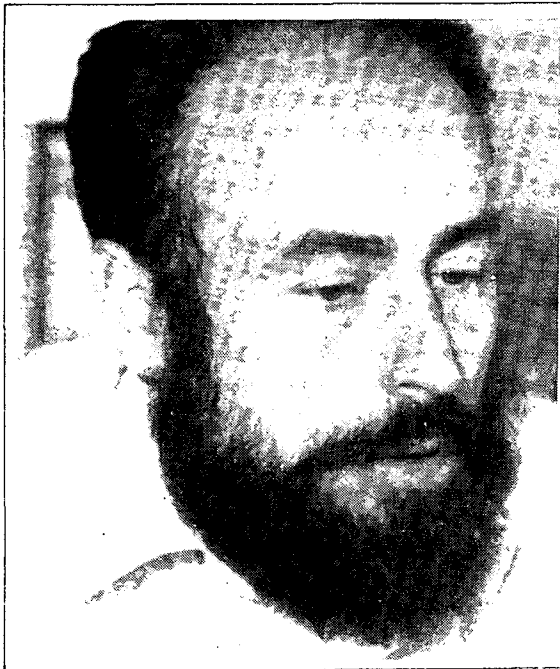
mundial". Aquestes foren les paraules del Papa. I Toaff, va abraçar-lo, fora de tot protocol, mentre es produïen engrescats aplaudiments. Els rabins havien dit que "el Papa havia estat molt mesurat en les seves paraules sobre l'Estat d'Israel. Abans que l'Estat, s'ha fet l'abraçada. Molt abans, a les arrels de la comuna promesa. En presència de l'únic Déu, davant l'"amor promès en la Torah" i les taules de la llei, aquell amor que "Jesús ha portat fins a les últimes conseqüències".

Catalunya és la pionera

De 12.500 diaques permanents, 54 són espanyols

Segons una estadística fidedigna hi ha al món més de dotze mil diaques permanents —el 90 per cent casats— dels quals el 76 per cent es troben a Amèrica, de manera especial els Estats Units, que compten amb 7.500 diaques. Europa té el 21 per cent dels diaques permanents, sent al cap Alemanya Federal amb 1.111, després d'Itàlia amb 420, Bèlgica amb 306 i França amb 260.

Espanya està al setè lloc entre els països europeus, amb 54 diaques permanents. La distribució d'aquests és així: 17 a Barcelona, 13 a Màlaga, 10 a Sevilla, 3 a Cadis i a Lleida i un a Burgos, Les Palmes, Mallorca, Santander i Castelló de la Plana. Per regions, les que més diaques permanents té, són Catalunya 20 i Andalusia amb 18. No hi ha cap diaca a Madrid, encara que n'hi ha molts que es preparen per

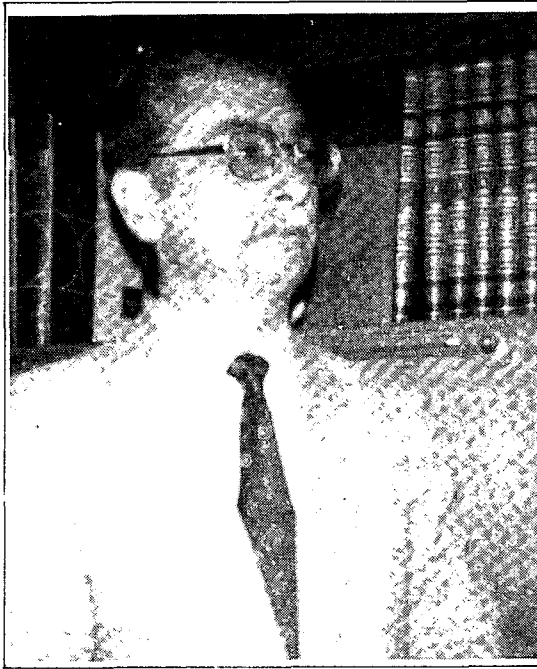

Ricard Rodríguez i el Dr. Portabella, diaques permanents de la diòcesi de Barcelona.

això.

L'experiència dels diaques permanents espanyols ha estat

satisfactòria. Les seves esposes afirmen que el diaconat del marit ha suposat un enriquiment de la família i ha obert noves perspectives en la convivència familiar. El diaconat

permanent és un orde i per tant, forma part de la jerarquia. En aquest sentit, si hi ha secularització, necessiten la dispensa de Roma, encara que aquest cas no s'ha produït a Espanya.

Entre les condicions per a ser diaca casat, hi ha la de dur un mínim de cinc anys de casat, i es necessita el consentiment de l'esposa. Cap diaca espanyol rep diners de l'Església per als seus serveis, ja que els diaques compaginen la seva dedicació a l'Església amb un treball ordinari. És probable que es rebaixi l'edat mínima necessària per a ser diaca, que ara està als 35 anys.

Sobre la possibilitat d'ordenar diaques a dones està tancada per ara, encara que el Centre internacional del Diaconat vol demanar la revisió d'aquesta norma.

S.E. Catedral Basílica de Barcelona. Solemnitat del Corpus Christi. Diumenge, dia 1 de juny.— JORNADES EUARÍSTIQUES: Dijous i divendres, dies 29 i 30 de maig, a les 16 h., Exposició Solemne del Santíssim; torns d'adoració durant tota la tarda. A les 19 h., celebració de l'Eucaristia, Vespres cantades i homilia. Dissabte, dia 31 de maig, Vigília del Corpus, a les 18 i a les 19 h., Misses vespertines de la Vigília. Acabada la Missa de les 19 h., Vespres cantades i homilia, benedicció i reserva. A les 23 h., Vetlla d'adoració organitzada per l'Adoració Nocturna, masculina i femenina. Començarà amb la celebració de l'Eucaristia, i seguiran els torns de vetlla fins a les 6 del matí del Dia del Corpus. — **DIADA DEL CORPUS, Diumenge, dia 1 de juny.** Des de les 8 h. Adoració al Santíssim Sagrament, exposat a la Capella del Sant Crist de Lepant, durant tot el matí d'aquesta Solemnitat. A les 13 h., benedicció amb Santíssim i reserva. A les 18'30 h., a l'esplanada de la Catedral: Missa Pontifical Concelebrada, presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona. Tot seguit, Processó amb el Santíssim Sagrament, que recorrerà l'Avinguda de la Catedral. En arribar, Benedicció Solemne amb el Santíssim i reserva. El Capítol de la

Catedral de Barcelona invita tots els barcelonins perquè participin en aquestes manifestacions de fe i de culte eucarístics.

Festa de la Visitació de Nostre Senyora.— Actes que tindran lloc a la demarcació parroquial de Begues el dia 31 de maig del 1986: A les 15'30, sortida dels autocars de la Casa Central de l'Obra de la Visitació, Passeig de Sant Joan, 2, i dels altres llocs ja assignats. A les 17 h., Concelebració de l'Eucaristia a l'església parroquial de Begues, presidida pel consiliari de l'Obra, P. Lluís-Antoni Sobreroca s.j. A les 18 h., Berenar de Germanor al bosc. A les 20, retorn a Barcelona. Els tiquets per assistir a la Festa s'han d'encarregar a la Casa Central, (tel. 231.37.06), i recollir-los abans del dia 23 de maig.

Eucaristia d'Acció de gràcies pel curs escolar.— El Cardenal-Arquebisbe presidirà l'Eucaristia d'acció de gràcies pel curs escolar 1985-1986, el proper dimarts, dia 27 de maig, a 2/4 de 8 de la tarda, a la Capella del Seminari, c/ Diputació, 231. Hi són invitats tots els professors i mestres cristians del Bisbat.

Centre d'Estudis CRISTIANISME i JUSTÍCIA (Col·legi Casp).— "Posició del Vaticà davant la teologia de l'alliberament", els dos documents Ratzin-

ger. Josep Vives i Javier Jiménez Limón. Presentació del Quadern nº 13 de Cristianisme i Justícia. Dia: 21 de maig del 1986. Hora: 10 nit. Lloc: Col·legi Casp - Sala Sagarra, c/ Casp, 25 (Metro Urquinaona).

Editorial Claret, S.A. - Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia.— Presentació del llibre "El segrest de la veritat". Presenta: Fèlix Martí, diàleg amb els autors X. Alegre, J.I. González Faus, F. Manresa, R. Sivatte, O. Tuñi, J. Vives. Dia: dilluns, 26 de maig. Hora: 7'30 tarda. Lloc: Sala Claret, c/ Roger de Llúria, 5.

Grups d'Oració i d'Amistat.— Per coincidir en el primer diumenge de juny la Solemnitat del Corpus Christi, no se celebrarà el Recés habitual dels primers diumenges de mes, a fi que tots els membres dels Grups puguin assistir a la solemne concelebració i processó eucarística a la plaça de la Catedral, acte al qual encaram de participar.

Solemne Eucaristia a honor de Sant Joaquina de Vedruna a la Parroquia del Pi a on fou batejada.— Tindrà lloc el proper dia 22, a dos quarts de set de la tarda, organitzada per la "Congregació de Senyores de la Mare de Déu del Carme i de Sta. Joaquina de Vedruna. Celebrarà dita Eucaristia i predicarà l'homilia, mossèn Jaume Armengol. Queden invitats tots els barcelonins devots dels seus sants compatricis.

Recés de "VIDA CREIXENT" (Obert a tota la gent gran).— El proper dissabte, dia 24 de maig (de les 10 a les 13'30), tindrà lloc al Col·legi del Sagrat Cor, c/ Diputació, 326 (xamfrà Bailèn), el darrer dels recessos programats per aquest Curs. El nostre Consiliari diocesà P. Lluís Sobreroca, s.j., proposarà el tema de reflexió: "L'ESGLÉSIA, COS MÍSTIC I POBLE DE DÉU". La importància del tema, la necessitat de reflexió i el clima de germanor que s'hi viu, són al·licients prou importants per no deixar d'assistir-hi.

Federació de Cristians de Catalunya. Contribució al II Congrés Internacional de la Llengua Catalana.— Taula Rodona sobre el tema: "LES ARRELS CRISTIANES DE CATALUNYA EN LA LITERATURA", amb la participació d'Esteve Busquets i Molas (periodista), Josep Miracle (escriptor), Lluís Gassó (mestre en Gai Saber), Jordi Galí (pedagog). Actuarà de moderador: Didac Parellada (primer President de la F.C.C.). Dia: dilluns, dia 26 de maig. Hora: A les 7 del vespre. Lloc: Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9. Barcelona.

Fraternitats de Betània del P. Foucauld.— Proper Dia de Desert (Recés). Dirigirà Mn. Eu-

sebi Mansilla. Tema: "Les dimensions del sacerdoci". Dia 25 de maig, c/ Trafalgar, 70, 1er. 1a. Tel. 302.71.77. Es prega avisar amb antelació.

Les GERMANETES DE BETLEHEM, del monestir de Sixena (prov. d'Ossa i bisbat de Lleida), monestir que per cert no estava pas abandonat sinó deshabit, ofereixen allotjament i manutenció a la persona o persones que es prestessin a acollir els visitants durant els mesos d'estiu. Així mateix donarien facilitats d'acampada i/o d'allotjament als grups parroquials, escoltes, d'esbarjo, etc. que vulguin anar a col·laborar en treballs de condicionament del monestir, hostatgeria i entorn.

Qui estigui interessat en alguna d'aquestes ofertes es pot adreçar directament a les monges; Germanes de Betlehem. Monestir Sixena, VILLANUEVA DE SIXENA (HUESCA).

O a Maria Figueres, CATALUNYA CRISTIANA, c/ València 244, 2on. 08007, tel.: 215 27 39.

GIRONA

Ultreia comarcal del Maresme.— Se celebrarà el dia 23 de maig a les 10 del vespre, una trobada de cristians a Malgrat de Mar, a l'església de la Immaculada, C/Marañón. Tothom qui ho desitgi hi pot assistir.

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents
Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS
CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

AJUDANT arts aplicades. Contracte Mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

DIRECTOR exportació amb idiomes. Contracte mercantil.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clínica titulada INEM 37.233.125.

AUX. admin., informàtica, mecanografia, psicologia. O bé classes EGB. Zona Urquinaona-Rambles-Pg. St. Joan. INEM 37.291.172.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

DEPENENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

LOGÍSTICA expedicions cap magatzem. Control stocks. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

COSIDORA neteja i planxa. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396.

VARIS

SEMINARISTA necessita ajuda econòmica per als dos últims anys d'estudis. Tel.: 427 51 16 a partir de 20 hores. Pedro.

COMPRO: "Sacerdos", missals, devocionaris, goigs, estampes, novenes, escapularis, etc. Antoni. Tel. 726 44 14 nits.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

DESITJO escriure amb amics 18-22 anys. Ruta Barcelona a Castellterçol. Tema religió, bíblia, canvi segells nous i usats, excursions i natura. Escriu a Antonio Ros. Apartat 34.157, 08080 Barcelona.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobred metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

FINQUES GUANTER
(A.P.I.)

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LINIA SETMANES

.....100 ptes.
.....200 ptes.
.....300 ptes.
.....400 ptes.
.....500 ptes.
.....600 ptes.
.....700 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

XESC SOLIU

"EL SENY D'UN POBLE"

Demaneu-lo a la vostra llibreria.

Artés recorda el seu il·lustre vilatà

Dr. Francesc Ferrer i Solervicens: Evocació d'un fervent cristià

Amb motiu d'escaure's el centenari del seu naixement s'han vingut celebrant diversos actes religiosos i commemoratius en record d'un home que fou un gran científic i un bon amant de Jesucrist

ARTÉS.— Ferrer i Solervicens, que va néixer a la vila d'Artés, comarca de Bages, a finals del 1885, des del 1918 fins al 1943, any del seu traspàs, fou catedràtic de Patologia Mèdica de la Facultat de Barcelona. Durant aquests anys de catedràtic, com apunta la Gran Enciclopèdia Catalana, "exercí el seu extraordinari mestratge sobre nombroses generacions de metges i escriví molts treballs sobre patologia respiratòria i malalties de fetge".

Treballador infatigable, el doctor Ferrer féu de la seva professió un autèntic apostolat, refermat pels seus arrelats principis de norma cristiana. Assistí els seus pacients amb una dedicació fervorosa.

La seva faceta més sobresortint fou la didàctica, la de mestre de la seva assignatura, a la qual aplicava el seu gran saber clínic d'exploració a una acció docent eminentment pràctica i meticulosa a l'abast de l'alumne i gairebé sempre confirmada per l'anàlisi anatomo-patològica. Fou un propulsor de ciència mèdica d'on en sortiren un estol de deixebles devots que l'envoltaren i en seguiren les lliçons i els savis consells. Fou, l'any 1932, ponent del setè Congrés de Metges de Llengua Catalana, a Mallorca.

L'obra del mestre de metges

Tots els qui tinguérem la sort de conèixer-lo de prop —jo perquè vaig treballar en el seu Laboratori d'Anàlisi Clíniques de l'Hospital Clínic els anys 1934-35— poguérem assaborir-ne el bon tracte i la senzillesa, sempre, però, dintre un treball seriós.

Resten molts metges que el tingueren com a mestre i moltes figures eminents de la Medicina que admiren i valoren l'Obra del mestre de metges, del doctor Fer-

rer, potser encara no superada fins ara.

El doctor Ferrer fou declarat Fill Il·lustre d'Artés l'any 1947 —quatre anys després de la seva mort—. Fou posat el seu nom a la casa on va néixer, al carrer on està situada i molt més tard a la gran Escola Municipal.

Actes commemoratius d'homenatge a l'insigne metge

El primer se celebrà a Manresa, en el Centre d'Estudis del Bages, entitat cultural i promotora, presidida pel Dr. Josep Mª Gasol, canonge de la Seu, arxiver i cronista de la ciutat. Està a punt de sortir a la llum un llibret resum de l'acte amb els parlaments que s'hi pronunciaren.

El segon se celebrà a la seva vila natal. Cal remarcar que els actes litúrgics, d'ofrena floral a la casa on va néixer, i l'acadèmic foren d'un relleu extraordinari per la representació d'il·lustres personalitats foranes com l'Abat de Montserrat, el Conseller de Sanitat —representant Oficial de la Generalitat—, l'honorable ex-President Tarradellas, el doctor Antoni Puigvert, el President de la Reial Acadèmia de Medicina, el Catedràtic de Medicina Legal, l'ex-Professor de psiquiatria doctor Parellada, l'ex-Provincial dels Claretians P. Carrera, el diputat del Parlament doctor Selga, el President i vice-president del Centre d'Estudis del Bages i el Delegat del Col·legi de metges de Manresa.

L'alcalde senyor Paré i consellers municipals artesencs feren costat, en tots els actes, al Conseller Laporte. Destacà la presència de l'il·lustre metge barceloní doctor Josep Mª Ferrer acompanyat dels altres fills i nés de l'homenatge. Per Artés fou un dia memorable.

El tercer dels homenatges se celebrà a Barcelona en el Museu d'Història de la Medicina, amb la presentació del llibre "Ferrer Solervicens - anàlisi d'una obra científica", de Felip Cid.

I el quart tingué lloc a la Reial Acadèmia de Medicina, de Barcelona, que presideix el doctor Moisès Broggi. També se'n publicaran els parlaments.

Heus aquí el batec del cor d'aquesta Commemoració tan merescuda del primer Centenari del naixement d'un metge, les virtuts d'ensenyament del qual han deixat rastre en els cenacles mèdics, en els deixebles que el veneren i en l'àmbit comarcal del Bages com a Fill Il·lustre de la vila d'Artés, on va néixer.

FRANCESC BLANCHER

PENSANT-HO BÉ

La paella

XESC SOLIU

Les persones, quan amb un cert aire de broma i de veres, volen confessar llur incompetència en l'art culinari, acostumen generalment a dir: "Jo res de res, ni una truita ni un ou ferrat." ¿Per què no diuen ni un sopa d'all, ni un arròs amb oli? Segurament la truita i l'ou ferrat es conceptuen com a menges, comunament acceptades com a bones i fàcils de preparar en cas d'emergència, (quelcom semblant a les primeres cures per matar el cuc de la fam). Un parell de llesques de pa amb tomàquet, una amanida o quatre patates fregides fan d'acompanyament i llestos. Tothom content i la papereta solucionada. És considerat una desgràcia el no saber fer això tan fàcil de fer o tan necessari, en certs moments, de saber fer. Generalment, el cuinat que es cou o guisa en olla o en cassola, es considera més complicat que aquell que pot fer-se en paella. Tanmateix, és ben difícil de dir quina té la primacia, si l'olla, la cassola o la paella.

El mot "paella" té la fantàstica virtut de traslladar-nos, en un obrir i tancar d'ulls, al País Valencià. Però aquí parlem del continent no del contingut. Paella, igual a "estri de cuina de metall, en forma de vas rodó, ampli i de poca altura, amb un mànec llarg o dues nanses, que serveix per fregir i coure viandes." Les paelles les fan els paellaires, les paellades, els cuiners, cuineres i tots aquells que si volen menjar calent s'han d'espavilar. Tots, una hora o altra, per necessitat o per caprici, hem tingut la paella pel mànec, l'hem posada al foc i hem intentat fer una truita o un ou ferrat, que sovint ha resultat "ou remenat". Perquè per remenar tothom és bo, per cuinar se n'ha de fer l'aprenentatge.

De cara al contingut, cal reconèixer que una de les paellades més saboroses és, sens dubte, la "paella valenciana": típic cuinat d'arròs sec amb carn, peix, marisc, llegums, hortalisses i alguns condiments d'espècies. Bo de debò. És una espècie de "plat nacional" de primer ordre, i com que el farciment s'estira i s'arrossa, tampoc resulta excessivament car. No és difícil, però com tot, té el seu secret professional. No cal ser expert gurmet per constatar que moltes paelles que es fan i es desfan, es queden a mig camí. Allò que sigui com sigui les fa desitjables i mengívols és la bondat dels ingredients i, sobretot, la bona gana.

Una bona gana no gasta gaires miraments i engoleix sense escarafalls el guisat de torn. Ja ho deia la mare quan a l'hora de menjar, algun de la trepa feia el rapatani: "bona gana tinguessis". Tenia tota la raó.

La paella és també un estri molt apropiat per endossar als comensals les sobralles d'un àpat. "Passar per la paella" quelcom, fa miracles: desvetlla els gustos adormits i fa apetitosos els menjars sobrats. Allò fred i espedeix, guardat en algun racó del rebost o de la nevera, "passat per la paella" passa a tenir nova vida, nou gust i nova flaire. Fins i tot, no falta l'optimista que diu trobar-ho millor que el dia de l'estrena. Els llepafils, potser no hi estan del tot d'acord, però una bona gana fa caure molts prejudicis. Creieu-me, no aniria malament que, tot allò que guardem en el nostre rebost interior: idees, records, sentiments, etc., ho passéssim periòdicament per la paella, perquè el foc del cap i del cor els donessin nova vida, i els tornessin novament aliment apropiat per satisfer la fam de l'esperit. Les idees fredes i els amors apagats o mal alimentats, esdevenen estèrils.

"Qui té la paella pel mànec fa anar l'oli allà on vol", diu el refranyer. Però les paelles només en tenen un de mànec, i si tots volem posar-hi mà correm el risc de tirar-nos-el pel damunt, i no oblidem que, en altres temps, l'oli bullent era una arma de guerra.

No sé exactament què hi té a veure amb la paella, "la cançó de la paella" o xirivit que cantaven els revoltats de la Jamància a Barcelona, l'any 1843. Però qui té la paella pel mànec ha de saber què té entre mans i què convé coure-hi o fregir-hi, i com. Sinó que sigui honest i deixi el mànec a un altre. No es tracta de que l'oli vagi on vulgui, sinó on ha d'anar. Ni tampoc de tirar manyosament la truita enlaire i girar-la ara d'un cantó ara d'un altre, segons el vent que bufa. Una revolta de paelles podria escaldar a molta gent. En tot cas, que cada u tingui mà ferma per aguantar el mànec de la pròpia paella i sàpiga què és bo i just de coure-hi, i com cal fer-ho.

Missa concelebrada en l'arxiprestal Església d'Artés en memòria del Dr. Ferrer, presidida per l'Abat de Montserrat, Cassià Just.

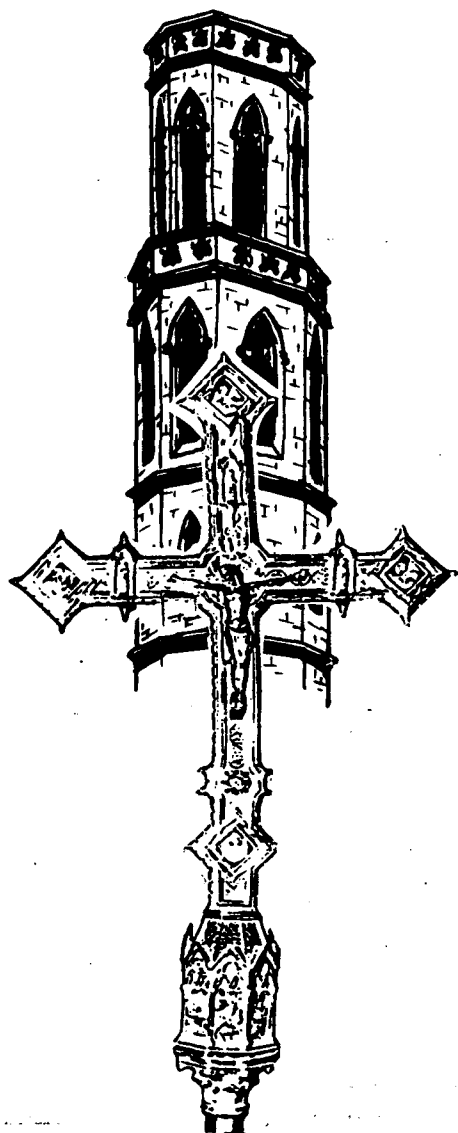
XESC SOLIU

"EL SENY D'UN POBLE"

Demaneu-lo a la vostra llibreria.

GIRONA

FIGUERES

La Santa Creu de Sant Pere

Visqueren l'alegria de la capital de l'Alt Empordà

Les parròquies de Figueres se sumaren a les Fires i Festes de la Santa Creu

FIGUERES.— Les Festes i Fires de la Ciutat de Figueres, d'una setmana llarga de durada, porten el nom de la "Santa Creu", ja que el dia central és el 3 de maig, Festa de la seva Exaltació.

Les parròquies de Figueres, custodis i portaveus de les tradicions que són les arrels de la Pàtria, en el passat primer dissabte de maig varen vestir les millors gales, sumant-se a l'alegria de la Capital de l'Empordà.

I així com les famílies conviden a amics i a parents a participar de les Festes, i junts s'asseuen a taula i fraternalment brinden per la prosperitat de tots i per la mútua amistat, així mateix la Parròquia de Sant Pere va convidar al Senyor Bisbe de Girona, Dr. Jaume Camprodon, i li va cedir el centre de la Taula Presbiteral. I els rectors i els representants de les altres parròquies de la ciutat es col·locaren al seu entorn per a concelebrar el Sant Convit Eucarístic, amb tot es-

plendor i joia de la Santa Creu.

Tots els figuerencs hi foren convidats. Tothom pogué participar, com membres d'una mateixa família, a l'àpat eucarístic. I a escoltar atents i complaguts la paraula serena i paternal del Bisbe Camprodon, com un pregó espiritual de la Festa.

Antany, era tradició arrelada, la confecció de creus, amb roses de maig, que amb competència les col·locaven en els cantons dels carrers, als termes de la Ciutat, i fins en els aparadors comercials. Els col·legis es disputaven, noblement, quin d'ells col·locaria la creu més gran, i més guarnida de roses, i qui la fermaria en un punt més alt dels respectius edificis. Després, per la Festa, eren beneïdes.

I quantes vegades l'esbojarrada tramuntana empordanesa desfullava les roses, i feia voleiar, amb bravura, els pètals, cel amunt i mar endins.

Si avui, amb els ulls de l'es-

perit, mirem, encara, l'infinit, hi descobrirem com unes pinzellades vermellenques incrustades damunt del seu mantell blau. Es mantenen, també fresques, les "roses" en el cor d'aquells alumnes, nois i noies, llavors joventut engrescada i audaç, i avui homes i dones, amb plena responsabilitat social?

Mirada la Festa des del Cancell de les parròquies, enmig del brujit de la música i les eixordadores rialles i fresseig de les fires, hom veslluma parets endintre de moltes cases de la Ciutat, altres tipus de "creus", creus de tot l'any; creus sense roses; creus només amb espines; veritables "creus", segons dita popular; aquelles que el progrés de la tècnica i dels costums deixa marginades, segons frase del Senyor Bisbe: malalts, ancians, drogaddictes, sense feina, fracassats, absents, faltats de recursos econòmics... —Mentre uns riuen, els altres ploren— diuen la gent, quan ve una festa.

F.P.

Missatge pel mes de maig

Déu començà a dur a terme la iniciativa d'eleva els homes de nivell, en el secret de l'entranya verge de Maria. "L'entranya més senzilla, més pregona, autèntica i transparent de la humanitat" (J.M. Rovira Belloso "La humanitat de Déu").

"Quan ho embolcallava tot el silenci tranquil, la vostra paraula omnipotent, sortint dels trons reials, dels cels estant, botà com un guerrier implacable al bell mig d'aquella terra..." (Saviesa 18,14-15).

Es en el silenci de l'hivern que les llavors germinen; és sota les ales de la mare que els ocells venen

DR. JAUME CAMPRODON
Bisbe de Girona

a la vida; és en l'expectació silent i il·lusionada d'una esposa que sorgeix la pregunta: "Déu m'haurà donat un fill?"

Les decisions conscients, importants es prenen en el silenci. Déu comença a realitzar el seu pensament més humà en el cor contemplatiu d'una noia de Natzaret. Maria porta físicament la primera petjada de Déu, deixada en el silenci. No és estrany, doncs, que trobem Maria a l'inici de la fe

de tantes persones. I, si és a l'inici de la fe, també pot ser a l'inici del retorn, a l'inici de la represa seriosa de la fe.

"El poble té un llenguatge savi." Un llenguatge de l'esperit que el tecnicisme ens pot fer perdre o que un folklorisme a ultrança ens podria ofegar.

El poble sap molt bé que hi ha coses que no se saben explicar, però que són; les paraules no ens arriben a dir-les, però les sentim. Són les realitats de l'esperit.

El nostre poble ha parlat i parla des de l'ermita de cada cim de muntanya i des del santuari de cada pla. Diu la iniciativa de Déu de fer-se amic, familiar dels homes. I el mot més casolà per començar és Maria.

Ara que diem tant que hem d'evangelitzar i deixar-nos evangelitzar —i que és ben cert, i que hem de dir de nou i tornar-nos a dir "Jesús és el Senyor"—, Maria pot ser el primer mot més entenedor per a tots.

No es tracta d'acudir a la Mare de Déu en recerca d'una emoció que un cop experimentada, si en queda el record, ja és prou. Maria canta el "Magnificat" i en cantar-lo fa familiars a Déu les necessitats dels homes. Ni més ni menys que el que suara han dit els pastors de l'Església, que vol dir, per l'Església, "posar-se al dia".

A l'ampara silenciosa de la Mare de Déu, aprenguem a dir el "Magnificat". Retrobarem la saviesa del poble de Déu.

"Mans Unides" ha recollit 14 milions

GIRONA.— La delegació Diocesana de "Mans Unides" ha manifestat que en la campanya d'enguany s'han recollit prop de catorze milions de pessetes. Aquesta xifra supera l'obtinguda l'any anterior en un milió més, i és notablement superior a la del 1980 que només fou de tres milions.

La responsable de "Mans Unides", Roser Balló, ha indicat que en aquest moment s'està estudiant un projecte presentat pel Pare Jordà, carmelita natural de Sant Andreu Salou, que treballa com a missioner al Brasil. Durant els últims anys s'han concedit ajudes a Mn. Josep Vila i Mn. Agustí Lloret, que treballen a Xile i a Monsenyor Enric Pèlach, prelat de Yauyos, al Perú.

La delegació de "Mans Unides" a Girona compta amb oficines pròpies situades a la carretera de Barcelona i amb un equip de mitja dotzena de dones que voluntàriament porten la comptabilitat i organitzen les campanyes.

Nomenaments

El Butlletí de l'Església de Girona ha publicat els següents nomenaments: Mossèn Salvador Coll i Company, encarregat de Pagadoria diocesana. Mossèn Josep Ramírez i Carles, encarregat del Registre, Inventari i Conservació del Patrimoni Immobiliari. Mossèn Salvador Font i Casas, president de Casa Missió de Banyoles. Mossèn Josep Perich i Serra, consiliari diocesà de la J.O.C. I el Pare Climent Ferreres i Antolí, Sch. P. rector de Begudà.

Defuncions

Ha mort Mossèn Joan Roura i Batlle, rector de Cabanes i Vilarnadal. Havia nascut a Mieres el 20 de març de 1931 i als dotze anys va ingressar al seminari de Girona, essent ordenat el 10 de juliol de 1955. Va ser coadjutor de Foixà i les Preses i regent de Beget i Sant Privat de Bas.

M. CABALLÉ

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

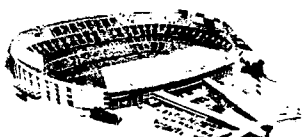

- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de lluna, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT

Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9

Passem a domicili.

SOLSONA

Cinc notícies que ens parlen de la seva dinàmica

El Pre-Consell Diocesà tira endavant amb força

Arxiprestat de Cervera

Funcionen 10 grups amb un total de 117 persones que provenen de catequesis, religioses, de capellans i de grups de Mitjans de Comunicació, Ajuda a l'Església, Càritas, i Pastoral de la Salut. Un grup es reuneix setmanalment, 3 cada quinzena, 2 mensualment i 4 ocasionalment. Dos són arxiprestats i 8 parroquials.

Arxiprestat de Bellpuig

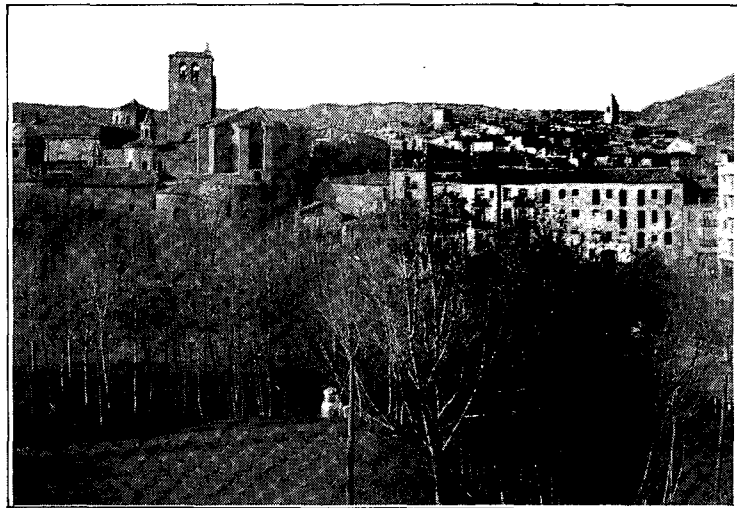
El grup de capellans de l'Arxiprestat i altres dos grups parroquials (de Catequesi d'Adults i de Consell Pastoral) integren les 40 persones que a hores d'ara ja estan reflexionant el tema II (Coherència entre fe i vida: testimoniatge).

Arxiprestat de Bagà-La Poble

Treballen 99 persones reunides en 8 grups, dels quals 7 són parroquials i 1 (el dels capellans) arxiprestal. Els 7 grups parroquials, a més d'un que és nou, són persones integrades als Consells Pastorals (2), a Catequesi d'Adults (2), a Càritas (1) i a Litúrgia (1).

Arxiprestat de Tàrraga

Grups parroquials 11, 1 d'interparroquial i 1 d'arxiprestal, amb un total de 130 persones, estan fent la seva reflexió. Provenen

dels Consells Pastorals, 2; de Catequesi d'Adults, 7; de religioses, 2; de capellans, 1; i de minusvàlids, 1.

Reunió del Pre-Consell

Reunió del Pre-Consell Pastoral Diocesà del dia 22 de març. Es reflexionà sobre el Resum del Tema i s'acordà: 1) publicar-lo al Butlletí i en extracte al Full Diocesà, fer-lo arribar a tots els secretaris dels grups i oferir-lo a preu de cost a tothom qui el demani. 2) invitar els grups a repassar l'actuar i veure què en poden passar imme-

diatament a la pràctica, personalment i a la parròquia. (Ara és l'hora de començar a crear realitats). 3) reflexionar-lo conjuntament el Consell Presbiteral i el Pre-Consell Pastoral del dia 20 de setembre, amb la intenció també de crear realitats.

• Es vetllà el moment del Tema II: la majoria de grups són a la feina i és d'esperar que a mig maig, tal com és previst, els arxiprestats ja puguin començar a treballar el resum.

• Es valora positivament el ritme i l'interès dels grups.

L'església parroquial de Berga compleix 300 anys

BERGA.— L'església parroquial de Berga està a punt de fer 300 anys. "A Catalunya —escriuen els berguedans— tenim el costum de celebrar més el dia del sant que no pas l'aniversari. Potser no ens agrada gaire recordar que ens fem vells. Però quan la vellúria ja és de tres-cents anys, val la pena festejar-ho. I més, si qui els compleix és el temple parroquial".

La història és la següent: Segles enrera la parròquia de Berga era al castell on hi havia una espaiosa església. Però era tan desavinent que els berguedans hi anaven ben poc, se servien més aviat de les altres esglésies de la població. Per això quan els francesos van destruir l'església del castell, es va començar la construcció de la parròquia actual, que és coneguda amb el nom de Sant Pere perquè abans hi havia hagut allí un temple dedicat a aquest sant. La titular, però, és Santa Eulàlia de Mèrida.

De l'acabament d'aquelles obres enguany es compleixen els 300 anys. L'aniversari es pretén de celebrar-lo de la manera més digna i realista possible: restaurant-ne la façana, tan malmesa que fa llàstima. I, posats a fer obres, restaurant-ne també l'escala d'accés amb les seves baranes. Tot plegat, no res: uns set milions de pessetes. Per creients i/o per patumaires, estem segurs que els berguedans portaran a terme aquestes millores en un tancar i obrir d'ulls. Església vella, cara nova!

IMPROMPTU

No diguem blat...

ORIOL CAMPS

Una derrota és com una tramuntana que somou l'arbre i les arrels. Es tenia la seguretat d'una brillant victòria, i vet ací que els herois, els magnífics herois, tornen amb la cua entre cames, els gallets acompanyants amb la cresta pansida, i l'entusiasme s'ha estripat les vestidures, i malda per cercar els culpables de la desfeta i la personalitza en aquell o en el de més enllà.

Fins i tot un "astròleg" eminent havia predit els punts d'avantatge...

Amb tot això s'ha demostrat que no es pot deixar res a l'atzar. Que és precís que l'èxit sigui treballat acuradament i amorosament, sense oblidar detalls ni persones, sense oblidar que no hi ha contrari fàcil i que el gat més mansoi pot esgarrapar-te amb la tranquil·litat d'aquell que no trenca cap plat ni cap olla.

Quan s'esdevé un "drama" d'aquesta mena, el millor és anar a dormir, per aclarir les idees. També és bo d'aprendre la filosofia dels optimistes que sempre confien que l'any que ve... Ah! I no oblidar que sempre cal recordar allò que diu: "No diguem blat que no sigui al sac i ben lligat".

TARRAGONA

Començaren les jornades commemoratives del IV centenari de la mort de l'arquebisbe Antoni Agustí

TARRAGONA.— A la Santa Església Catedral de Tarragona es va celebrar l'acte inaugural de les Jornades dedicades a commemorar el IV Centenari de la mort de l'arquebisbe Antoni Agustí.

Van presidir el President del Parlament de Catalunya, Honorable Miquel Coll i Alentorn; el cardenal Alfons Stickler, Protector de la Biblioteca Vaticana; els arquebisbes Dr. Torrella i Dr. Pont i Gol, el bisbe de Lleida, Dr. Malla, l'abat de Poblet, dom Maur Esteve, el governador civil, senyor Valero, el President de la Diputació, senyor Recasens, i el delegat d'estudis universitaris del Camp de Tarragona.

L'acte va començar amb un senzill homenatge al Congrés de la Llengua Catalana, inaugurat el mateix dia, interpretant-se a l'orgue l'Himne del mateix, i amb unes paraules al·lusives de monsenyor Torrella Cascante. L'arquebisbe va elogiar la figura del seu il·lustre antecessor, i va presentar el cardenal Stickler, que hi va anar per pronunciar la conferència inaugural, agraïnt la seva col·laboració a totes les persones i entitats que han donat suport a aquestes jornades, en les quals durant quatre dies es reuniran els millors especialistes en la vida i en l'obra d'Antoni Agustí, en el context del renaixement i l'humanisme.

El cardenal Stickler va parlar de la figura d'Antoni Agustí com a humanista, i estudiós de la filosofia i el dret, des dels seus temps d'estudiant en el col·legi dels Espanyols a Bolònia fins a la seva etapa d'arquebisbe de Tarragona. Va destacar que fou un home que no es va acontentar amb tenir uns profunds coneixements de la història del Dret, sinó que els seus estudis els va portar a la pràctica. Va destacar igualment la seva capacitat crítica, que el va portar a fer unes grans interpretacions de les Pandectes de Justinià i del Corpus Iuris Canonici. Es va parlar en la participació d'Agustí en el Concili de Trento, per referir-se als seus grans dots en una sèrie de ciències potser considerades auxiliars, com la filologia, la epigrafia, la numismàtica. En totes elles

fou aventatjat l'arquebisbe.

Va manifestar que Antoni Agustí fou un home que va anar directament a les fonts, i va estudiar els textos originals de biblioteques com la Vaticana o la d'El Escorial, per conèixer en els seus propis termes als filòsofs grecs i els juristes romans.

Després de citar algunes de les obres de l'Arquebisbe i els seus estudis sobre les compilacions i les decretals, en l'última part del seu discurs, que fou molt aplaudit, va parlar dels fruits de l'obra d'Agustí a la posteritat, dels quals han quedat mostres interessants a Tarragona, en la pròpia Catedral, a l'hospital, dient que amb raó podem considerar a Agustí com a pare de la ciència de la història del Dret, de la interpretació del dret Canònic i de moltes altres ciències auxiliars.

Va acabar augurant èxit a les Jornades.

Seguidament, el mestre Tapiola va oferir un breu concert d'orgue.

Monsenyor Torrella va declarar inaugurades les Jornades, i va cedir la paraula al senyor Coll i Alentorn, President del Parlament de Catalunya, qui va ressaltar la importància d'aquestes Jornades, en un tema potser poc conegut, però que posa en relleu que, en uns moments de la història de Catalunya als quals s'han qualificat de decadència, hi va haver figures exímies, com a Agustí com Pons Icart, com a Pere Blai, que ens fa pensar a voltes en reconsiderar idees molt malmeses, i que demostren que hi van haver intents d'avançar el que després seria la renaixença.

Va acabar expressant el seu desig que el fruit de les Jornades sigui publicat, per bé dels estudiosos que, com el mateix, no poden participar en elles per motius obvis.

Per quatre dies Tarragona es converteix en seu dels estudis d'una etapa poc coneguda de la història catalana i de l'Església, amb la trobada dels millors especialistes, que reten homenatge a una gran figura, a un home del Renaixement i de l'humanisme.

TORTOSA

Crònica amb els vuit moments més característics de l'emotiva cerimònia

El Poliesportiu de Sant Carles s'omplí de gom a gom en l'ordenació de Mn. Garcia

SANT CARLES DE LA RÀPITA.— Fou un encert de l'equip organitzador escollir el marc del Poliesportiu Rapitenc com a lloc capaç i adient del ritu de l'ordenació d'aquest fill de Sant Carles de la Ràpita. On hi ha cristians reunits per celebrar i pregar hi ha un temple vivent i aquesta vegada les grades i pista de deport oferien espai físic i a més a més ressonàncies paulines per allò de córrer i guanyar i ser coronats amb guardons que no es marceixen.

Aquesta crònica seguirà el fil de la informació tot destacant uns trets que ens pareixen més significatius i gairebé extraordinaris i per això mateix més noticiables.

PRIMER.— El nombre dels participants. Es disposaven de 1.200 seients i sumeu-hi la gent dreta que pacientment va viure la cerimònia de dues hores de duració. Sense exagerar gens ni mica, passarien de dues mil les persones assistents que seguien de mans d'una monitora, d'un mestre de cerimònies i també de cants, el ritme "in crescendo" de la missa d'ordenació sacerdotal.

Diguem també com a nota a destacar que 65 preveres del presbiteri diocesà i d'altres diòcesis concelebraren la Missa que lògicament presidí el bisbe de Tortosa,

monsenyor Ricard Mª Carles i Gordó.

SEGON.— Etapa de sensibilització. Ve de lluny el desig de sumar-se a l'ordenació de Carles, però la setmana del 13 al 20 accentuà la nota de preparació espiritual: nits de pregària per les vocacions consagrades: missioners, capellans, contemplatius, religioses de vida activa. El diumenge 20 fou la coronació esplendorosa.

TERCER.— Equip preparador que programà i executà el conjunt de l'acte. En ales de la creativitat, però en línia molt austera, els joves rapitencs, les novícies teresianes i de la Consolació, així com els seminaristes, encertaren en la diana del simbolisme. A la Ràpita i Evangeli en mà calia utilitzar un llenguatge audiovisual de pescadors: xarxes i frases del mestre Jesús i de Pere: "Segueix-me", "En nom teu calaré les xarxes". La imatge de la Patrona presideix l'acte juntament amb un Crist enlairat. Això era tot. La màxima senzillesa i per tant eren símbols que colpien més.

QUART.— Homilia episcopal. Com ens té acostumats en diades extraordinàries el nostre bisbe, de paraula sempre fàcil, seguí una mena d'estil periodístic —anècdotes, comparacions, llenguatge planer— i sobretot allò que més el caracteritza: el to d'una exigent espiritualitat. En atenció als familiars del pare de Carles ja difunt, el Prelat digué la segona part de l'homilia en castellà.

CINQUE.— Imposició de mans i l'abraçada a cadascun dels preveres participants. En silenci i amb un nus al cor, els 65 sacerdots concelebrants rebien el germà jove. És significativa aquesta agregació a un col·lectiu que supera la mitjana d'edat dels 50 anys.

SISE.— Les ofrenes.— Aquí l'equip organitzador cavalcà damunt les línies d'allò que és local, evangèlic, sacerdotal. Les monicions ens explicarien tot fent pregària, el per què de la terra, l'aigua, del ciri, les xarxes, el calze...

SETE.— Paraules d'agraïment del nou prevere. En destacàrem el to familiar i amical i a la vegada de contingut testimonial. Carles ens digué: Sóc avui sacerdot per la providència convergent d'una família, d'una parròquia i d'un col·legi cristià. Confio en les vostres pregàries i us en donaré sempre gràcies. La meua barca serà de pescador, i com a tal estic disposat a remar mar endins.

En aquest moment esclatà el primer i més llarg aplaudiment de l'assemblea.

VUTTE.— Una mena de litúrgia popular: la jota rapitenc. Com a colofó folklòric la gent de Sant Carles s'hi associà amb el regal entranyable d'una dansa briosa puntejada per quatre colles de balladors. El joglar local, Gabriel, encertà en les lletres festives tot interpretant els sentiments del públic que s'hi sentia identificat.

"Pecat" d'orgull professional?

Aquest cronista captà pels passadissos del poliesportiu aquest comentari: "Quin partit polític ha tingut una similar capacitat de convocatòria?". Confesso també aquest pecat sense penedir-me'n. I m'explico: altres institucions que fan política —i ens pareix en principi molt bé— i altres que organitzen espectacles d'esbarjo variadíssim juguen amb més diners, propaganda, mitjans tècnics... i sobretot la predisposició lúdica de la massa que vol xalar...

En canvi, nosaltres seguim bàsicament un ritme contemplatiu de valors espirituals, sense gresca bullanguera i participativa, amb pocs diners i poca comoditat...

I... ves per on, la gent es quedà contenta i satisfeta. I és que la celebració de la fe és una "altra cosa". Gràcies a Déu!

JOAQUIM BLANC

Nombrosa assistència en la Setmana Vocacional

TORTOSA.— Amb gran lluitament i nombrosa assistència de fidels s'han desenvolupat els diversos actes programats per a les Jornades Vocacionals-1986, amb motiu de la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions.

Especialment a Tortosa han tingut un relleu extraordinari, com a conseqüència d'una curiosa preparació.

De 9.30 a 11'— de la nit s'han anat succeint els diversos actes a diferents llocs:

El dimecres, dia 16 d'abril, a la Catedral, es va demanar especialment per les vocacions missioneres. Un missioner i una missionera van dirigir la paraula als assistents, explicant les seves pròpies experiències. Al final, es va realitzar una col·lecta amb el fruit de les privacions voluntàries.

Les vocacions sacerdotals fou la intenció que va motivar l'oració del dijous, dia 17. En el Seminari hi va haver una missa concelebrada i presidida pel Bisbe diocesà. Ofrenes significatives. Assistència nombrosa, abundant la gent jove d'ambdós sexes. Van dirigir la pregària els nostres seminaristes.

El marc de l'oració del divendres, dia 18, van ser els convents de clausura: les Carmelites, de Jesús; les clarisses i les monges de la Puríssima, a Tortosa. A la mateixa hora, també a tots els Convents de clausura de tota la diòcesi: Carmelites, d'Amposta; Puríssima, de Benicarló; Cartoixanes, de Benifaçà; Trinitàries, de Càlig; Mínimes, de Móra d'Ebre; Agustines, de Sant Mateu, Agustines d'Uldecona; i Clarisses, de Vinaròs. Fou una nit d'oració per les vocacions contemplatives. Oració en silenci; molt recollida; amb participació repartida en els tres punts de la trobada.

La trobada del dissabte, dia 19, es va celebrar en el Noviciat de la Companyia de Santa Teresa (teresianes), de Jesús. El van dirigir les novícies de la Consolació i Teresianes. Oració confiada. Peticions i accions de gràcies espontànies... tot per recaptar del Senyor vocacions religioses de vida activa.

Tots els actes van estar presidits pel bisbe diocesà. Menys una nit en la qual, per motius pastorals, no hi va poder ser present.

La tònica general de les Jornades va ser la gran participació de gent jove. Perquè els joves són cada vegada més conscients de la necessitat de les vocacions, de la necessitat de la donació generosa al Senyor. Potser un dia siguin també ells cridats i escollits i hagin de donar per si mateixos la mateixa resposta que altres ja han donat amb tanta generositat.

Un colofó brillant i joios fou l'Ordenació Sacerdotal de Carles-Lluís García Talarn, a Sant Carles de la Ràpita, el diumenge, dia 20. Per això mereix capítol a part...

JOSÉ Mª RIBES

EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES

- Juny 15 al 22, P. Ramon Setó, (en català).
- Juliol 13 al 20, P. Joan Triadó (en català).
- Agost 16 al 23, P. José Baz (en castellà).
- Setembre 21 al 28, P. Josep Armengol (en castellà).
- Novembre 2 al 8, P. Nicolás Caballero (en castellà).

EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS

- Maig 26 al 31, P. Ramon Setó, Claretia.
- Setembre 15 al 20, P. Jordi Alsina, Claretia.

Tots a la Casa Pare Claret.
Rambla Sant Domènec, 5 - Vic
Telèfon: 885 05 44.

Un altre centre que deixa de ser religiós

El bisbat d'Urgell s'ha vist obligat a vendre el Col·legi Pius XII de Tremp

TREMP.— El Bisbat d'Urgell, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de la capital de la Conca van arribar a un acord sobre les condicions de venda del col·legi "Pius XII" de Tremp. Així s'acomplia allò que ja, el dia 17 de gener, anunciava el Consell

Presbiteral d'Urgell: "Sap greu, però s'ha de vendre". L'acord i les condicions de l'operació van determinar-se en una reunió celebrada a Balaguer el dia 14 d'abril amb representacions dels tres departaments: el Vicari General, el Director del col·legi, l'Assessor jurídic del bisbat i l'Aparellador ac-

tuaven en nom de la diòcesi; per part de la Conselleria d'Ensenyament hi assistiren el Delegat territorial de Lleida i tres membres més del Departament. L'Ajuntament de Tremp hi era present en la persona de l'Alcalde i del Regidor de Cultura.

El preu s'establí en 155 milions dels quals l'Ajuntament de Tremp en pagarà 35 aquest mateix any, els restants els farà efectius la Generalitat en tres lliuraments de 40 milions el gener del 1987, 1988 i 1989. El Departament d'Ensenyament cedeix a l'Ajuntament de Tremp, per un termini prorrogable de tres anys, l'ús de la residència del col·legi, que serà regida per un Patronat i hi tindran continuïtat els mateixos empleats actuals.

Quant als professors, cinc de la plantilla actual tenen garantida nominalment la continuïtat en el centre o futur institut públic de batxillerat; una llista de set seran qualificats de substituïts si el proper setembre disposen de la titulació mínima i se'ls tindrà en compte els anys d'ensenyament en el centre. Així mateix es farà amb els quatre professors contractats enguany. Els actuals professors de religió, dos preveres de la comarca, també s'integraran al claustre de professors de l'institut i es faran càrrec de les mateixes classes.

Cal esperar que els organismes superiors de cada instància donin aviat ratificació oficial als acords i així tanquin la història d'un cen-

tre privat més d'ensenyament. El Director del col·legi glossava així les causes d'aquesta venda: "Fins ara el col·legi s'ha autofinançat i ha rebut subvencions, l'any vinent

estava fet i en funcionament". Només calia afegir que a l'hora de la tempestat hi hagués una mà amiga. Molts ho recorden i ho agraïxen.

El director n'explica les causes:
"Fins ara el col·legi s'ha autofinançat i ha rebut subvencions. L'any vinent no hi haurà professors pagats per l'Administració, les subvencions han desaparegut".

Ha mort Mn. Francesc Sabaté, fundador de l'hospitalitat de Lourdes a Urgell

AGRAMUNT.— El dia 24 d'abril ha mort Mn. Francesc Sabaté i Mir. Nascut a Bellvís fa 71 anys, havia estat consagrat prevere el 1941 i després d'exercir el ministeri a la Vall de Ribes de Freser, a Balaguer, Puigverd, Tornabous, Artesa de Segre i Agramunt, es jubilà i continuà residint a la capital del Sió. Inquiet i amb un gran amor a l'Església ha esmerçat els darrers anys de vida al servei dels malalts, als quals ell mateix ha acompanyat compartint la seva pròpia malaltia.

El 1976 va organitzar i animar el primer pelegrinatge diocesà de malalts a Lourdes conjuntament amb les diòcesis de Vic i Solsona. El 1978 preparà ja el primer "Dia de la Diòcesi" a celebrar en el santuari de Lourdes amb la participació de 700 pelegrins de les comarques del bisbat. Eren els primers

passos de l'Hospitalitat de Lourdes a la diòcesi d'Urgell, activitats que s'han estructurat ja en una sòlida institució que el dia 12 de gener d'enguany elegí la primera Junta rectora i que compta ja amb més d'un centenar de socis i uns Estatuts aprovats pel Bisbe el 1985.

La mateixa institució el 1982 inicià els aplecs de malalts al Castell del Remei, activitat que s'acostuma a celebrar anualment el dia primer de maig, amb la participació d'una cinquantena de malalts i més de 500 assistents: porta-lliteres, infermeres, familiars i simpatitzants.

Quan l'obra de Mn. Sabaté amb els malalts ha estat consolidada, Déu l'ha cridat: "Vine, perquè quan estava malalt, em vas visitar". I visitar, com ens acaben de dir els bisbes, vol dir: estrènyer la mà, aguantar la mirada del malalt, fer-li present l'amor... també deixar-se evangelitzar per ell. En aquest terreny, al menys de forma institucional, Mn. Sabaté ha fet boiga.

FETS I CRITERIS

Creiem en l'Esperit Sant?

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Pot semblar sorprenent que plantegi aquest interrogant. Ho faig precisament perquè penso que és una ocasió molt adient per preguntar-nos seriosament sobre la nostra fe en l'Esperit Sant.

Es pot parlar, sens dubte, d'oblit de l'Esperit Sant en la vida pràctica de molts creients. Si féssim una breu enquesta obtindríem moltes respostes semblants a allò que respongueren a sant Pau els deixebles d'Efès: "si ni tan sols hem sentit dir que existeixi un Esperit Sant" (Ac 19,2).

Ja durant el Concili Vaticà II molts observadors de les altres Esglésies cristianes, especialment els ortodoxos, criticaven, que mancava a les discussions la dimensió pneumatològica, és a dir, el paper de l'Esperit Sant. Examinant els documents conciliaris s'hi troba en realitat la importància de l'Esperit Sant en la fe i en la vida de l'Església.

De fet el Concili presentà una visió trinitària de l'Església com a comunitat de culte en veritat i en esperit que té com a model d'unitat "la unitat d'un sol Pare, i Fill, en l'Esperit Sant" (U. R. n.º 2).

La introducció de les epiclesis a les noves Pregàries eucarístiques destaquen que l'Esperit Sant consagra i santifica les ofrenes. El mateix Esperit també santifica, omple i reuneix els fidels en Crist en la perspectiva de la lloança en la comunió dels sants.

Una altra aportació molt important del Concili és el reconeixement dels carismes. L'Església no

es construeix únicament pels mitjans instituïts, sinó també per la gran varietat dels dons de l'Esperit que cada persona "té el dret i el deure d'exercir en l'Església i en el món, pel bé dels homes i l'edificació de l'Església, en la llibertat de l'Esperit Sant, que bufa allà on vol (Jo 3,8), i en comunió constant amb els seus germans en Crist i molt particularment amb els seus pastors" (Decret sobre l'apostolat dels laics, n. 3).

Si creiem en l'Esperit Sant hem de creure que quan es predica la Paraula de Déu i se l'escolta amb fe, allí treballa l'Esperit Sant. I ¿què fa? Doncs fa realitat els fruits de l'Esperit que són: "amor, pau, joia, paciència, benignitat, bondat, fidelitat, dolcesa, temperança" (Gal 5, 22).

Hem de creure que els fruits de l'Esperit Sant són d'alguna manera el signe sensible, humà, de la presència de Déu en el món. Són la prova de l'evangelització, la prova que la Bona Nova no és només anunciar coses bones, sinó que també les fa realitat. Amor als germans, alegria, pau. Això transforma el món, això transforma les relacions humanes, això dóna credibilitat al testimoni dels cristians i de la mateixa Església.

Creiem en l'Esperit Sant si en la nostra vida manifestem els seus fruits, i els altres també hi creuran perquè, com diu l'Evangeli, només pels fruits es coneix l'arbre.

CELEBREM L'EUCARISTIA

Fem el memorial de la institució de l'Eucaristia per Crist

El President
diu les paraules de Jesús sobre el pa i el vi.

Llibret de catequesi de la celebració de l'Eucaristia, preparat per en Josep Aldazábal, SDB; amb la col·laboració d'en Ramon Tuneu i Vila, pvre. Les il·lustracions són de l'Antoni Dauí CMF.

La paraula i el dibuix posen de relleu el sentit de cada un dels elements i de les parts de la reunió de pregària.

Eina molt útil per als pares i educadors. I no cal dir pels nois i noies de catequesi.

Edició en català i castellà. Preu: 190 ptes. (Iva inclòs.)

El trobareu a les llibreries o al Centre de material catequètic.

C/. Talamanca, 5-7. MANRESA (Barcelona).
Tel.: (93) 872 15 43.

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT
INTERDIOCESÀ DE CATEQUESIS DE
CATALUNYA I LES ILLES

HAÏTÍ

L'Església mena una ampla campanya d'alfabetització

PORT-AU-PRINCE.— Al final de l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal de Haití, reunida a Port-au-Prince, els bisbes han adreçat als seus fidels una carta on els recorden, els esdeveni-

ments polítics que han capgirat el país i el futur del país. Aquesta carta ha estat llegida pel president de la Conferència Episcopal, monsenyor François Gayot, bisbe de Cap Haitien en el curs d'una concelebració solemne en un estadi de la capital. Aquesta ocasió també s'aprofita pel llançament oficial de la campanya d'alfabetització al carrer per l'Església local, per eradicar aquest flagell que afecta el 80 per cent de la població.

Aquesta cerimònia solemne ha estat presidida pel nunci apostòlic monsenyor Paolo Romeo, voltat de tot l'episcopat haitià, de tres prelatos americans delegats per la Conferència Episcopal dels Estats Units, d'un gran nombre de preveres i de religiosos. Més de 30.000 feligresos han participat a la missa, així com, en una tribuna especialment preparada, als membres del consell nacional i del Govern.

"Fa un mes, es podia llegir en

el missatge dels bisbes, que el poble haitià celebrava feliçment l'esdeveniment del 7 de febrer, viscut com un alliberament. En aquella ocasió, els bisbes d'Haití havien llançat una crida al perdó i a la reconciliació, crida difosa pels mitjans de comunicació i represa pel papa Joan Pau II, amb motiu de l'audiència general del passat 12 de febrer.

"Mentrestant, els bisbes declaren, nosaltres podríem perllongar aquesta crida per a un nou missatge sobre certs valors fonamentals indispensables per a la reconstrucció nacional, valors de llibertat, de participació, de comunió. El poble haitià no pot deixar la iniciativa als grups que saquegen i els que cerquen la venjança. Aquest poble no ha de ser objecte de cap mena de manipulacions. Aquest poble ha de ser respectat i escoltat pels responsables del poder, per les categories socio-professionals i pels líders polítics, així com per tots aquells que són cridats a conduir-lo.

COREA DEL SUD

Els catòlics preguen per l'adveniment de la Democràcia

SEUL.— L'exigència d'una reforma de la constitució de Corea del Sud, formulada per l'oposició política, ha estat sostinguda per la plegaria de gairebé 600.000 catòlics que han fet una novena pel retorn a la democràcia. Inspirats pel model filipí de la "revolució del Rosari" es proposa fer pressió al president Chun Do Hwan per una democratització del seu règim dictatorial.

En l'obertura de la novena, Leg Don-Myong, responsable de la Comissió Catòlica "Justícia i Pau" de Corea del Sud, havia explicat que la funció de l'Església d'ençà de la destitució pacífica del dictador filipí Ferdinand Marcos, hauria de servir de model a l'Església de Corea del Sud. El responsable de "Justícia i Pau" ha acusat el govern del general Chun Do Hwan, d'haver empresonat gairebé un miler de persones per motius polítics.

BRASIL

L'Església dona l'exemple oferint terres als pobres

FORTALEZA.— L'Església catòlica al Brasil està fortament compromesa a favor de la reforma agrària. Ja que no es conforma solament amb discursos: també, la diòcesi de Fortaleza, a l'estat de Ceara, acaba d'oferir 8.064 hectàrees de terres situades a l'interior de l'estat, per afavorir la realització de la reforma agrària. És la segona donació de l'Església catòlica a Ceara. La primera donació de terres fou de 2.000 hectàrees.

Aquesta cerimònia solemne ha estat presidida pel nunci apostòlic monsenyor Paolo Romeo, voltat de tot l'episcopat haitià, de tres prelatos americans delegats per la Conferència Episcopal dels Estats Units, d'un gran nombre de preveres i de religiosos. Més de 30.000 feligresos han participat a la missa, així com, en una tribuna especialment preparada, als membres del consell nacional i del Govern.

"Fa un mes, es podia llegir en

Més amor, si us plau

ANTONI MUNNE I TOMÀS

Quan l'objectiu més preuat de la vida era la bondat i la santedat, hom procurava ser bona persona i deplorava la debilitat soferta de vegades que el feia caure en la temptació de ser egoista, gandul, covard, en una paraula: dolent.

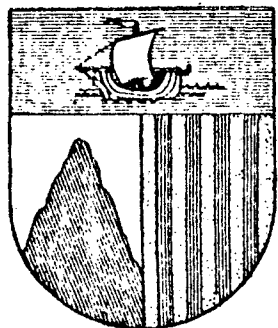
La norma imposada i acceptada era l'honradesa i la virtut, i no es mirava pas si això exigia uns sacrificis més o menys costosos. Al contrari, el sacrifici, l'abnegació, l'esforç, el renunciament, tot això, formava part de la conducta recta i honesta que cadascú sabia que calia mantenir. Com a conseqüència natural, entre la gent honrada que volien ser bones persones, la gent s'estimava. I el més freqüent era trobar famílies unides en les quals marit i muller s'estimaven i es respectaven, es comunicaven i es consultaven amb confiança mútua els projectes i dificultats, i conjuntament els estudiaven i decidien. Els fills estimaven i respectaven llurs pares, als quals consultaven quan tenien un dubte i en les dificultats, segurs de trobar sempre l'ajuda i el consell. I tots, i tothom, estimava, respectava, obeïa i reverenciava l'avi, qui, sigui en l'activitat mantinguda, sigui més o menys invàlid o reduït al seu balanç vora el foc, gràcies a la seva experiència, sempre donava el consell adequat i sempre podia posar pau en les discussions, amb una sentència justa i equitativa.

Des que l'eficàcia priva sobre la bondat, tenir sobre ser, la tècnica sobre la santedat, l'amor ha anat minvant i la família, trontollant, és en perill d'extinció. Els avis ja no es necessiten per res perquè la TV explica els contes i al mateix temps els ensenya amb atraients imatges, l'avi no sap un borrall d'ordinadors, ni de motos, ni pot resoldre els dubtes d'àlgebra o d'anglès, i per tant ja no és la figura buscada i venerada; ara fa nosa i se l'aparca en una residència per a la segona joventut, la tercera edat, la quarta etapa o la via morta... No se l'estima.

Els pares, bé, els pares encara són necessaris i s'hi compta però no pas gaire temps. Molt aviat, els fills, molt abans de ser adults, quan encara no aixequen tres pams de terra ja comencen a estar tips dels consells, de les ordres i de les normes familiars. Ja els consideren antiquats i fora d'òrbita. Se li han fet pesats i antipàtics i, moltes vegades, odiosos i avorrits. No són estimats.

El jove d'avui ho té molt difícil per ser bo i sant! L'ambient que l'envolta és dominat per l'egoisme i la força bruta, per l'èxit a qualsevol preu i el domini de la tècnica. No hi ha lloc per l'amistat, per l'amor, pel respecte. En aquells temps un jove i una noia s'estimaven, es casaven i de l'amor viscut amb tota exigència naixien uns fills ben estimats. Els joves d'avui no s'estimen, ara fan l'amor. I per fer l'amor no cal estimar-se, ben al contrari, fa nosa perquè l'amor es viu, no es fa. Quan hom estima no pot fer l'amor. Quan hom fa l'amor és perquè no estima. És un succedani que no pot omplir, no pot proporcionar la felicitat.

Però, potser, com que no hem adobat la gotera, caldrà adobar la casa entera. Potser, si no hi som encara, aviat arribarem a tocar fons i ressorgirà, com una reacció pendular, la constatació que aquest camí no duu a bon port i s'emprendrà un retorn als bons costums, a reforçar de nou la família, o la nova família, en fi, a regir-nos de nou per l'amor més pur, sublim, per l'amor que pot purificar-ho tot, salvar-ho tot.

COL·LEGI CANIGÓ

FOMENT DE CENTRES D'ENSENYAMENT, S.A.

SESSIÓ INFORMATIVA

Mes de Maig

El dimarts dia 20 a les 22 hores o bé el dissabte dia 24 a les 11.30 hores en el Col·legi c/. Císter 23 (Sant Gervasi)

—Explicació Ideari educatiu

—Visita instal·lacions

(Duració aproximada 1 hora i mitja)

Per a més informació dirigiu-vos departament d'Admissions

Srta: Mª Rosa. Telèfon: 211 02 17

COL·LEGI FEMENÍ: E.G.B., B.U.P. i C.O.U.

Centre subvencionat per la GENERALITAT

Educació personalitzada (tutoria)

Anglès des de 1er. EGB - Informàtica des de 4r. EGB

Música, Llar, etc.

Esports: natació, bàsquet, tennis, atletisme, gimnàstica.

XESC SOLIU

"EL SENY D'UN POBLE"

Demaneu-lo a la vostra llibreria.

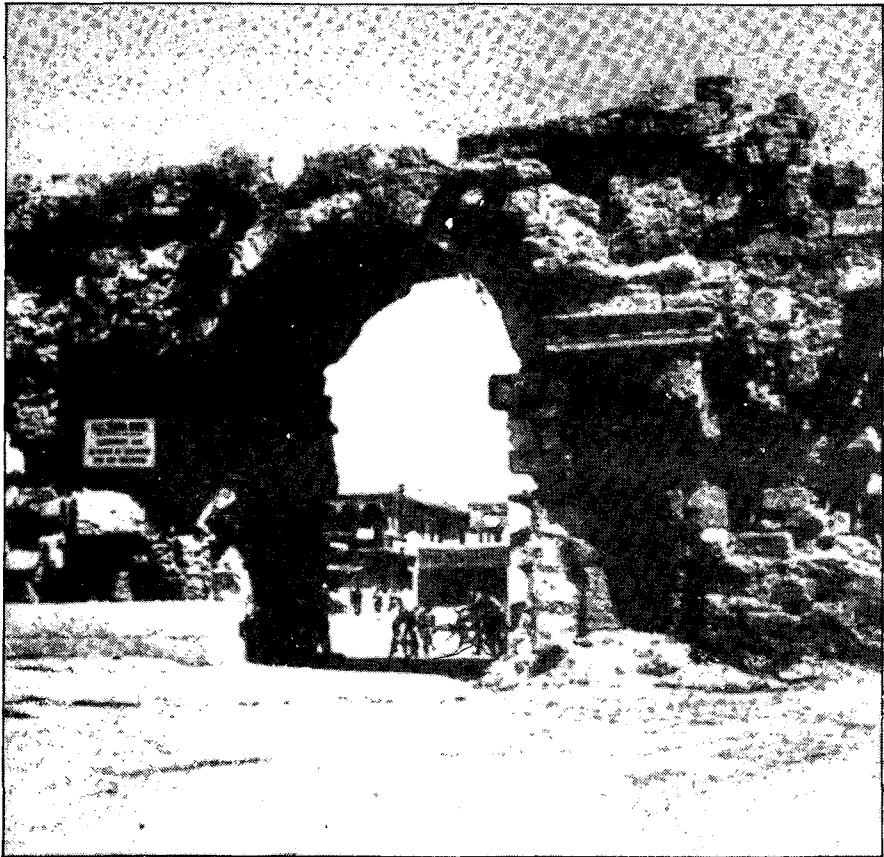
Catalunya Cristiana organitza:

ruta de sant pau

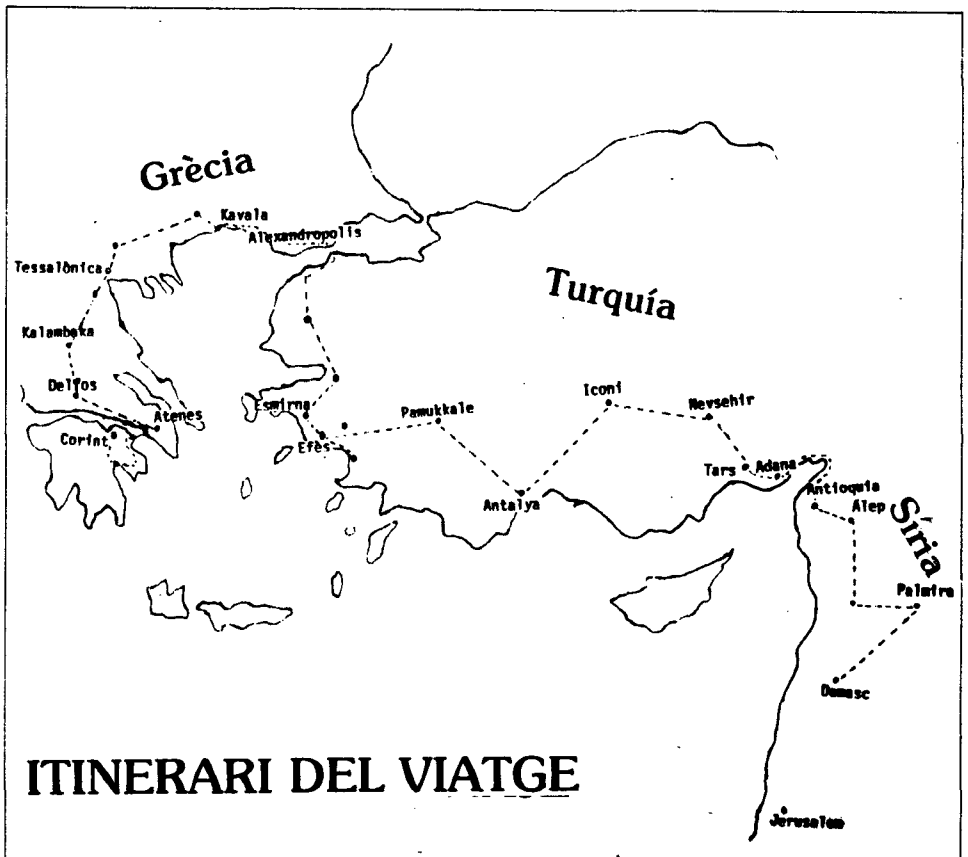
Visitant Síria, Turquia i Grècia
del 12 al 31 d'agost 1986

DAMASC • PÀLMIRA • ALEP • ANTIOQUIA • ADANA • TARS • NEVSEHIR • ICONI • ANTALYA • PAMUKKALE
EFÈS • AYVALIK • ALEXANDRÓPOLIS • TESSALÒNICA • KALAMBAKA • DELFOS • ATENES

amb la direcció bíblico-cultural a càrrec de Mn. Joan Aragonès, membre de
l'ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA

TARS: Porta de Sant Pau

Com diu el seu títol, aquest viatge, vol ser una visita a les terres evangelitzades per Sant Pau en els seus tres viatges missioners, a més del lloc de la seva conversió, Damasc. No intentem, doncs, fer simplement turisme, sinó acostar-nos a l'Apòstol i sobretot al seu "Evangeli". Per això farem constants referències a les seves cartes, així com també a la situació històrico-cultural del seu temps.

VULL REBRE MÉS INFORMACIÓ DEL VIATGE "ruta de sant pau"

nom i cognoms
adreça
població

Envieu-ho a Catalunya Cristiana, València 244, 2n.- 08007 - Barcelona
Podeu també adreçar-vos a la Srta. Maria Figueras - Tel.: 215 28 05 : 215 27 39

Preu: 212.500,- Ptes. Aquest import comprèn: Bitllet d'avió anada i tornada Barcelona-Damasc i Atenes-Barcelona.
Autocar de gran turisme amb aire condicionat en tot el viatge.
Estada en hotels de gran categoria.
Despeses d'aeroport.
Despeses del visat per Síria.
Pensió completa durant tot el recorregut.
Un guia de parla espanyola per tot el viatge i diferent segons el país.
Visites incloses en l'itinerari.
Assegurança per tots els pelegrins.

PROPER VIATGES DE CATALUNYA CRISTIANA

MES D'OCTUBRE - L'ÍNDIA
MES DE NOVEMBRE - TERRA SANTA

Més de mil joves d'HORA-3 fan un gest a favor de la pau

Pau? Veniu i ho veureu

Amb el lema "Pau? Veniu i ho veureu!" s'ha celebrat la XII trobada general del moviment juvenil cristià HORA-3 a la casa de colònies "La Carral" i a la ciutat de Cardona, que

enguany celebra el mil·lenari de la seva fundació. A l'encontre assistiren uns mil cent joves provinents d'arreu de Catalunya i Andorra, d'edats compreses entre els 14 i els

30 anys.

Els participants, que simulaven conuiu aquells dies en una reserva anti-atòmica protegida contra un possible desastre atòmic, van aprofundir

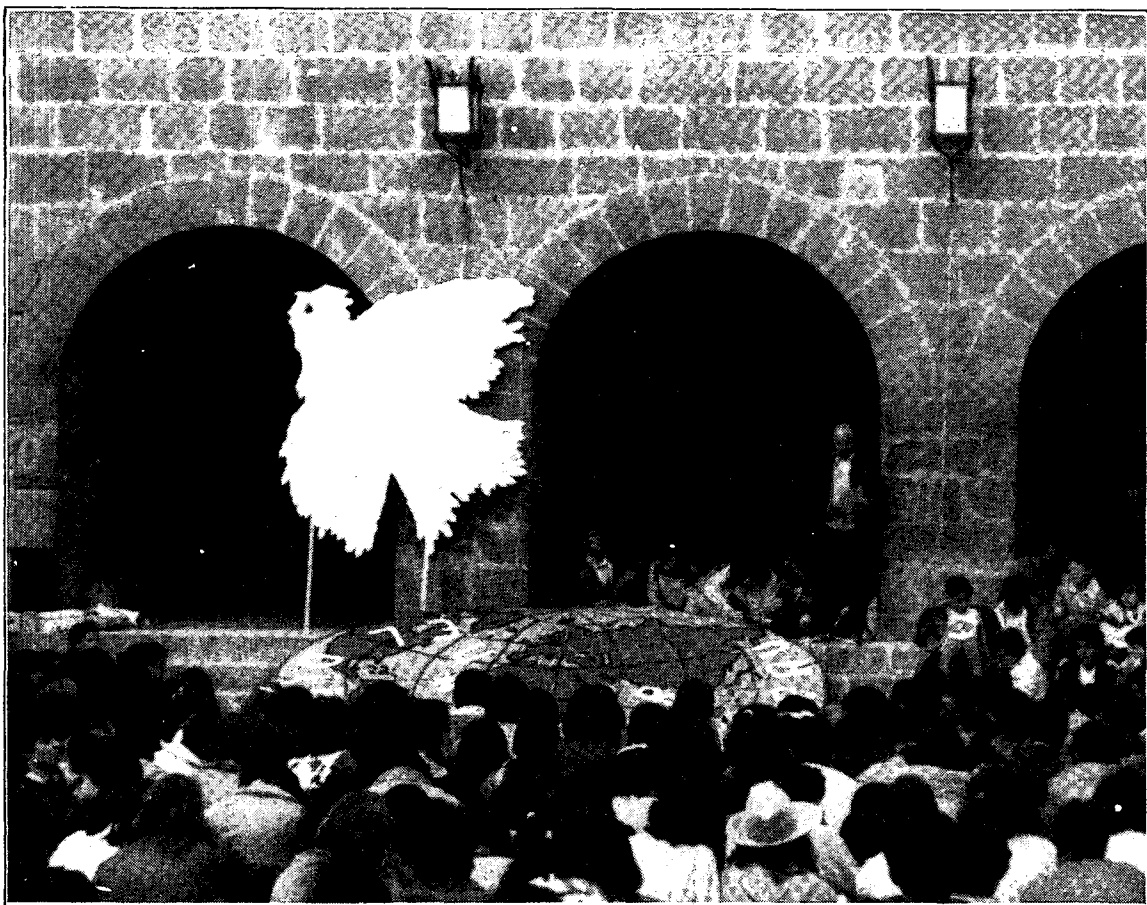
sobre el tema de la pau en el món d'avui, les seves causes (tant personals com estructurals) i les possibilitats de construir-la.

La trobada s'inicià amb la retransmissió del show "Mort-a-dedo i Fi-de-món", paròdia d'una fictícia cadena de televisió (TV-Res) que deixava veure quins podien ser els darrers moments del nostre planeta i com quedarien les ciutats i els pobles de Catalunya després del terrible desastre nuclear.

L'endemà, les activitats van ser encaminades a la reconstrucció del món sobre els fonaments d'una nova cultura de la pau. Primerament, a través d'una sèrie de tècniques i de la xerrada d'en Pere Fontant, autor del llibre "El civisme mundial i la pau", s'intentà profunditzar en les causes de l'actual situació de violència i agressivitat. Posteriorment, ja a la tarda, tingué lloc la "ruta vers el miracle de la pau": els participants de la trobada van fer camí cap al santuari del Miracle, reflexionant i interioritzant en diverses parades els valors que poden fer possible una pau autèntica i duradora. La ruta va acabar amb una celebració de la pau, presidida per un gran colom, les plomes del qual contenien els compromisos de cada participant en la construcció de la pau.

A la simulada reserva anti-nuclear, tingué lloc la "Festa dels Pobles" que venia a celebrar l'aportació dels diversos pobles al tresor de la humanitat. Dins de l'aportació del poble català tingué lloc un acte d'adhesió de l'HORA-3 al II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, que inclogué el cant de l'himne del congrés.

Finalment, a la Col·legiata del Castell de Cardona, va celebrar-se l'eucaristia, en la qual s'evocà el testimoni dels grans lliutadors de la Pau (Gandhi, Luther King, Casaldàliga, Oscar Romero...). La celebració es va cloure amb una simbòlica

Al Miracle de Solsona: "Fem un gest públic a favor de la pau".

Testimonis

"Tots ho esperaven d'un moment a l'altre, sobretot després de l'empitjorament de la situació mundial. Malgrat això, la vida normal, seguint la seva marxa, continuava cada dia.

I, tot d'una ESCLATÀ!, s'esclatà i prou. Es va sentir un tremolor molt fort. Tots els solistes van saltar ràpidament al carrer. Les cases van començar a caure com el sucre quan es desfà.

Tot esdevenia tant de pressa que hi havia temps d'entendre què passava. La gent no sabia què fer i tots els homes van abraçar les seves mares, les seves dones, els seus fills, els seus pares. Molts volien abraçar a tothom, però no hi havia espai. Molts altres, els seus estalvis.

Dos minuts després de l'esclat, tot va tornar a la normalitat, però les cases, només runa, eren bitants que hi havia, més de la runa, però ningú no podia desenterrar-los. Hi havia molts ferits, alguns amb cremes, alguns amb fractures. La gent intentava circular, però era difícil orientar-se, com el del Castell, St. Lluis, ja no hi eren. Només hi havia la runa. Fins i tot la Plaça Major, paregut.

La gent estava com boja, avall sense parar, mirant-se el reflex a l'aigua, però sense reconèixer-se. Gent amb amics. I dels bons, no es deien res. Ven un cop de mà, només així, amb una mirada inexpressiva.

Al cap d'un temps, alguns van reaccionar i a pensar en algun pla. Aconseguiren arribar a la carretera encara es podien veure molts cotxes parats. El pla era desfet, però la runa havia estat destruïda, era possible passar a l'altra banda.

La gent pretenia arribar als seus llocs de treball i carregar menjar i roba. Costa de creure, es van començar a menjar. Hi havia dones plenes de sang i esgotats, forces per a lluitar contra els viatgers, sempre per aconseguir una mica de menjar, a ningú dels pocs que quedaven de viatgers, diu compartir-ho, ajudar-se mútuament.

(Correspon

Un gest per trencar el cercle fatal de la violència

*Vull la pau del feble, que no vol dir vençut,
la pau del pobre que tot ho té per guanyar i res
per defensar.*

*El meu poble i jo som fills de la derrota;
les armes no ens van salvar, sinó enfonsar.
He après amb Ell a somniar sense deixar de
treballar,*

*a guanyar amb la constància allò que vaig perdre
per la rauxa.*

*Perquè vull estimar tothom,
vull agrair a tots els qui es preparen per a
defensar-me*

*de l'hipotètic enemic, entrenant-se, provant
noves meravelloses armes,
gastant tants i tants diners: gràcies, gràcies de
tot cor,*

*però per a mi ja us ho podeu estalviar.
Sí, jo també he caminat amb vosaltres al llarg
de la ruta
i he escrit la meua ploma per posar-la al colom
de la pau.*

*Per això vull compartir tot el que tinc:
LA MEVA VIDA.*

*Us la dono, perquè així vosaltres tingueu la
Vida Veritable
i la meua Pau habiti en els vostres cors.*

(paraules d'un "personatge incògnit")

Fem un gest públic a favor de la pau

"És un fet: la guerra i la violència en mil formes està destrossant el món i la convivència internacional. La guerra ha arribat també al nostre mar i les seves amenaces a les nostres costes.

També és un fet que una alta tecnologia bèl·lica s'està desenvolupant ràpidament a l'Estat espanyol.

Entrarem en el cercle fatal de la violència?

Jo penso que l'acte d'homenatge i de defensa de la pau que estem celebrant, no pot restar en el secret.

Penso que la cultura de pau, que el civisme mundial de la pau que estem afirmant i que és afirmat profèticament per innumerable grups de joves, d'adults, de científics i de literats d'arreu del món, ha de ser conegut per tot el poble i pels que tenen l'obligació de defensar i d'implantar la pau al País.

Jo avui us proposo que com a Moviment, reunit en trobada general, tinguem un gest, fem un clam, humil, sincer i profètic contra la guerra i a favor de la pau.

Quin? com? a qui caldrà fer arribar la nostra veu humil? qui podrà escoltar la nostra veu?

Tots els aquí presents tenim la paraula."

eu!

"cadena de la pau", feta per la unió del miler llarg de fouldards blancs lliurats als participants com a record de la trobada.

A la tarda, després d'una gran paellada d'arròs, va tenir lloc el "Festival per la Pau", obert a tota la gent de Cardona, on entre mil tècniques d'animació es va poder viure intensament com és possible fer que la pau resti al nostre costat. Amb el cant dels adéus es posà punt i final a la trobada. A l'aire restaren les paraules "Germans, dem-nos les mans, senyal d'amor, senyal de pau".

ARMAND GASULLA Pavelló municipal de Cardona: Mil cent joves es donaren les mans: senyal d'amor, senyal de pau.

de l'explosió nuclear

ment a l'altre, ament de la si- intentaven fer monotonia de

ense cap avís, gran soroll i un sonins sortiren s s'enfonsaven

que gairebé no e passava. La ouscaven quel- arits les dones, guardar els ob- e tota la vida i,

clat, no queda- Dels 6.000 ha- meitat estaven gú no es preocu- havia també ades molt gre- però dins del -se. Molts car- orenc, Llorera, una per tot ar- or havia desa-

anant amunt i s uns als altres, que abans eren res, o es dona- ecaven els ulls

començaren a nes mesures a r fins al pont. ia caminar. Hi pont havia que- tapat la riera i anda.

s supermercats ba. I, tot i que nçar a barallar havia homes i però trobaren eïns i amics de ca de menjar. I vius se'ls acu- tuament."

al de Solsona)

"La devastació ha estat total. Els carrers de Vic apareixen deserts i la mort és present a tots i cada un dels llocs que visitem. La plaça amb les obres a mig fer, presenta un estat lamentable, plena de cadàvers arreu. El vestit anti-nuclear que portem no té res a fer amb el dolor que sentim en veure la mort tan pròxima.

La catedral presenta també un estat deplorables. L'orgullós campanar que tant anys havia resistit, jeu a terra amb un silenci sepulcral.

Passem per davant del museu, que no cal que visitem, ja que la ciutat és prou significativa com a vestigi de la recent explosió nuclear.

Els petits estanys del prat resten quiets, com posseïts per la mort.

L'abandó que presenten totes les còses és esferidor i els nombrosos cadàvers que anem apartant per passar, ens recorden que som els únics supervivents d'aquesta colpadora guerra."

(Corresponsal de Vic)

"Degut a la sotragada de l'explosió nuclear, han caigut tots els edificis de més de tres plantes de Barcelona. Tan sols s'aguanten alguns edificis de dos pisos com els del barri de Gràcia. Aquestes cases serveixen de refugi a la gent que ha sobreviscut a l'explosió. Malalts, cecs i cremats s'apleguen a la Plaça del Nord i a la del Diamant per buscar amics o familiars que puguin ser vius.

Alguns que han pogut fugir de la catàstrofe corren cap al parc Güell, on queden atrapats en els boscos encesos i entre les columnes de la placeta que van caient. D'altre intenten fugir anant al Putxet o als barris més alts: vall Hebron, Horta... buscant la protecció dels boscos que, en realitat esdevenen ratoneres.

A la part més cèntrica, entre edificis destruïts, s'aixequen encara les torres de la Sagrada Família com un símbol d'esperança per als homes, mutilats i cremats, que s'atansen buscant consol i protecció.

Per tots els carrers, entre runes i asfalt desfet, es troben morts que ho han pogut ser enterrats o cremats perquè no hi ha gent que ho pugui o ho vulgui fer."

(Corresponsal de Barcelona. Gràcia)

"Voldria dir-vos una paraula des d'aquest Castell de Cardona: una paraula d'encoratjament a estimar i construir la terra que ens ha fet.

El Castell de Cardona és el record vivent, un record mil·lenari, de la lluita aferrissada nascuda de la voluntat de ser el que volia ser, contra la llarga invasió serraïna, primer, i de la invasió felipista, el 1714, després. De la primera, ara en recordem el mil·lenari de la Carta de Repoblament el 23 d'abril del 986 pel comte Borrell II. El nostre poble, arreu i sempre, ha hagut de lluitar per a néixer, créixer i defensar-se. El nostre poble ha tingut sempre una gran voluntat de ser: un poble ple d'història, d'il·lusió pel present i sentit de futur. Aquest és un dels llegats més importants que n'hem rebut. En front de tanta gent, gent jove també, sense present, sense futur, sense sentit, sense identitat, nosaltres avui volem valorar i assumir l'herència espiritual i humana que aquests

Homilia

P. C.

murs ens transmeten.

Una paraula des d'aquesta col·legiata que té les seves arrels mil·lenàries en la capella de sant Vicenç. Una paraula d'encoratjament també a viure la fe. Aquí els nostres avantpassats aprenueren a escoltar, a conèixer i estimar Déu. A fer-lo el fonament del poble. Això ens diu una cosa: que la fe cristiana és fonament del poble, de la convivència en pau; però també que el poble fa creïble, històrica i dinàmica la fe en Déu. Dues realitats que cal viure no en conflicte interior sinó harmoniosament; no separatament, valors humans per un costat, i fe per un altre, sinó els valors humans viscuts plenament des d'una perspectiva de fe, creient, que els dona fondària i transcendència, al mateix temps.

Una paraula des del mateix

Moviment HORA-3 aquí reunit, esdevingut miraculosament i providencialment 'resta de la humanitat supervivent', després de l'explosió nuclear esdevinguda a la comarca del Solsonès, abans d'ahir.

Hem simbolitzat la destrucció. Ara, simbolitzem la reconstrucció, la naixença d'una humanitat nova que cercarà noves bases perquè la destrucció total no esdevingui mai més.

Jo m'atreveixo a dir més: no solament 'simbolitzem' el nou poble; sinó que el 'realitzem sacramentalment' en un moment en què celebrem la presència sacramental de Crist, principi de tota pau.

Això dona a la nostra trobada una dimensió i un realisme nou; i una nova força.

No solament simbolitzem la pau: la realitzem.

No solament demanem la pau: l'edifiquem.

No solament definim la pau: la defensem i l'exigim."

"E pur si muove"

Era al pavelló d'esports de Cardona. A mitja tarda del diumenge, 4 de maig. L'animador del "happening" que s'hi celebrava, un militar de l'OTAN: grans mostatxos, celles molt poblades, moltes medalles. Excita els joves a favor del rearmament. A un costat, un joglar canta cançons de pau. Refús general del militar amb crits i xiulets. Tothom canta cançons de pau.

Hi ha disparada general de bales de foc. "No tingueu por —diu el joglar—; no us mogueu. Seieu a terra. No us torneu. Resistiu pacíficament". La gent s'asseu a terra.

Després d'una hora i mitja, el joc s'acaba. Guanya la pau. El lema de la trobada: "PAU? VENIU I HO VEU-

REU!", s'ha realitzat plenament.

Tot seguit, però, comença la vida real. Es decideix d'enviar sengles missatges de pau al president del Govern, al president de la Generalitat i al president de la Conferència episcopal catalana.

Un miler llarg de joves, després de tres dies de reflexió, discussió i pregària, ha volgut expressar la seva voluntat a favor d'una nova ètica: no a la violència en el cor, al carrer i al món; sí al diàleg, a l'entesa i a la pau.

Algú s'acosta al bisbe present i, tot repetint una frase carregada d'història, li diu, assenyalant els joves: "e pur si muove".

Malgrat l'afirmació generalitzada que el món dels joves és un món apàtic, passota

o increient, hom pot afirmar: en el món dels joves de casa nostra hi ha quelcom que "e pur si muove".

Darrerament han estat milers els adolescents i joves que ha participat en múltiples pasqües juvenils, pujada a peu a Montserrat, Vetlla de Sta. Maria de Montserrat, trobades dels moviments juvenils, aplec d'adolescents de confirmació...

No és pas per afany de triomfalisme que hom diu això, sinó per afany d'objectivitat. I també de responsabilitat. Perquè no n'hi ha prou amb la florida; cal pensar que el gra maduri. Cal pensar en el futur d'aquests joves cristians: en el futur dels joves del nostre País.

P.C.

CALENDARI

18 de maig. Diumenge Pasqua de Pentecosta. Sant Joan I, papa; Sant Fèlix de Cantalici.
El sol surt a les 4,29 i es pon a les 19,06. (hora solar).
19 de maig. Dilluns. Sant Pere Celestí, papa i Sant Iu, prevere màrtir.
Festa major a Bellcaire d'Urgell i Vilajuïga.
20 de maig. Dimarts. Sant Bernardí de Siena, franciscà; Sant Boi, màrtir i Santa Basília, verge màrtir.
Festa major a Sant Boi de Llobregat.
21 de maig. Dimecres. Sant Secundí, màrtir; Sant Valent, bisbe màrtir i Santa Virgínia, vídua.
22 de maig. Dijous. Santa Joaquina de Vedruna, fundadora; Santa Rita de Càssia, vídua monja.
Festa major a Bonastre, Corbins, Linyola, Sanauja i Vilella Baixa.
23 de maig. Divendres. Sant Desideri, bisbe i Sant Joan Baptista de Rossi, prevere.
Festa major a Bovera i Els Omells de Na Gaia.
24 de maig. Dissabte. Maria Auxiliadora. Ntra. Sra. de la Providència. Sant Vicenç de Lerín, prevere.
Festa major a L'Albagés, Alcoletge i Vilablareix.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

18 de maig. Diumenge de Pentecosta: Lectures: Missa de la Vigília: Primera, Gn 11,1-9 (O bé: Ex 19,3-8a.16-20b; o bé: Ez 37,1-14; o bé: Jl 2,28-32) S 103, segona Rm 8,22-27, tercera Jo 7,37-39.
Missa del dia: Lectures: Fets 2,1-11, S 103, segona 1C 12,3b-7.12-13, tercera Jo 20,19-23.
19 de maig. Dilluns. Comença la setmana VII de durant l'any. Lectures: Primera, Jm 3,13-18, S 18, segona Mc 9,13-28.
20 de maig. Dimarts de la VII setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Jm 4,1-10, S 54, segona Mc 9,29-36.
21 de maig. Dimecres de la VII setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Jm 4,13-17, S 48, segona Mc 9,37-39.
22 de maig. Dijous. Jesucrist etern sacerdot. Lectures: Primera, Is 52,13-53,12, o bé, He 10,12-23, S 39, segona Lc 22,14-10 (Jm 5,1-6, S 48, Mc 9,41-50).
23 de maig. Divendres de la VII setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Jm 5,9-12, S 102, segona Mc 10,1-12.
24 de maig. Dissabte de la VII setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Jm 5,13-20, S 140, segona Mc 10,13-16.

D'ACÍ I D'ALLÀ

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

Maria, mare de Jesús

Maria passà pels carrers de Natzaret duent dolçament en l'entranya el Desitjat de les nacions, com el núvol que avança gràvid de pluja, com la branca que es vincula al pes del fruit. Es féu home el qui és la PARAULA, no pas paroleria ni mite poètic. Jesús no és ni una idea ni una ideologia. La primera litúrgia començà amb besos i carícies de Maria al seu fill. És una història, real i concreta, i els evangelistes ens deixen seguir les anelles de la cadena de les genealogies. En la mística penombra dels nostres temples, al costat del sagrari, la flama viva de la llàntia ens fa l'ullet per la Vida que dins del sagrari, tendrement, batega. Deïtat latent, "latens deitas", cor latent de Jesús, fill de Maria.

Uns matrimonis cristians, amb qui em reuneixo mensualment, em deien que voldrien saber donar raó de llur fe, car, davant de determinades preguntes o requeriments, no sabien què respondre. "Desitjaríem saber argumentar, va fer un atinadament, perquè és part necessària del testimoniatge". En efecte, la carença de raons fa enrogir el rostre i acotar el cap. Aquesta vergonya, filla de la impotència, mena fàcilment a la sensació que hom, en el cas de la fe, no trepitja terra ferma. En aquesta conversa recordàvem com l'evangelista Lluc deia a Teòfil que havia escrit la seva obra "perquè vegis com són de sòlids els ensenyaments en què has estat instruït."

Fe és adhesió

En un reportatge previ a un desgraciat debat de la televisió, un home senzill responia a l'interviuador: "La fe?... Ah! Es Crist". Ho encertà. La fe, en darrer terme, s'ha de definir com adhesió a Jesucrist. Sense difuminar les seves connotacions. Perquè, és cert, no equival pas a una simple informació, sinó que és una crida a la conversió, un canvi radical de tota la persona. La ment, la voluntat i l'actuació queden plenament afectades. L'home és tocat en allò que el fa home.

La fe, doncs, és una opció, una determinació, un salt. Abraça el present i el futur. Pretén de regir la pròpia vida en totes les seves dimensions. No és admirable que hom vulgui saber a què s'ha d'atendre abans

Raons de la fe

JOAN GUTERAS I VILANOVA

d'acceptar-la. Ni que, en voler-la acatar, es preguntí si procedeix realment com a home. En això, i no és poca cosa, rau la importància d'establir el crèdit del cristianisme.

Abans de creure i per a creure cal saber

La fe, com és obvi, no arriba com un fet científic. Pervé d'un testimoniatge personal i comunitari que lliga, indissolublement, l'esdeveniment i el seu sentit de salvació. Per això cal saber que ni s'indueix de comprovacions històriques ni es dedueix de cap premisa. És una entrega i un do.

Però això no vol dir que arrelí en la inconsciència, que la raó s'hagi de retirar per a donar pas a la creença o que hom no pugui determinar que es tracta d'una decisió humana recta. Ha estat dit que "abans de creure i per a creure cal saber". És la manera clara d'afirmar que la fe és un acte de la intel·ligència, de veritable lucidesa... I també de subratllar que qui aposta per Crist no més pot fer-ho amb raons vàlides, "unes raons que poden explicar-se amb un discurs coherent". Cal ser serè:

el creient "pot testimoniar la solidesa de les raons del seu compromís."

El que ha de quedar clar

El professor R. Latourelle ho exposa meridianament en una de les seves obres: "El teòleg ha de poder establir que Jesús no solament pertany a la realitat de la història, sinó que, a més a més, és cognoscible; no sols que podem accedir al seu missatge, sinó que aquest missatge desxifra la condició humana en totes les seves dimensions i la realitza més enllà de totes les previsions possibles; no únicament que Jesús fou un gran profeta, sinó que, a més a més, en la seva vida, en la seva identitat de Déu entre nosaltres. Aquesta investigació teològica no exigeix la fe, però la fa possible, ja que en proposar el cristianisme com a "creible" fa aparèixer l'opció de fe com a "raonable".

Bé s'ho valia transcriure aquest interessant i suggeridor fragment. Confirma que els meus bons amics encertaven quan desitjaven cercar la credibilitat de la fe, les raons que la justifiquen als ulls aliens i als propis. Hom troba, doncs, bases o fonaments per a la fe. És una qüestió cabdal. "Aquest problema se situa en la pol·leguera de la qüestió sobre l'home i la qüestió sobre Déu en Crist". Es tracta de la teologia fonamental. Pot ser bo intentar de conèixer-la en uns moments, el nostre temps, en els quals el cristianisme coneix molts reptes. I els cristians han de donar raó de llur esperança.

HOMES I INSTITUCIONS

CEPROA o "Cases de Promoció d'Obres Assistencials per als Ancians"

Una residència per a vells en perill

Què fem dels vells? És una pregunta prou freqüent, avui. La debilitat de l'infant invita a retre homenatge a la vida que neix, mentre que la debilitat de l'ancià és incòmoda; certifica una futura i falta davallada, ja que solament resten dos camins: arribar a vell o morir-se.

La civilització industrial i la societat de consum han pensat ja en zones urbanes suburvals per la ciutat dels vells: es comença a treure'ls de casa, per buscar-los una residència, certament còmoda, amb televisió de color en cada cambra i amb flors de plàstic, però a la majoria d'aquestes residències hi manca escalf humà, protecció, diàleg, optimisme familiar i una gran dosi de comprensió i paciència.

Encara cal afegir que quan un vell queda, a més, desvalgut i sense recursos econòmics, el problema de la seva protecció i subsistència presenta caràcters d'un drama humà, que obliga a actituds de denuncia a l'estament públic i privat, i, sobretot, a promoure realitats pràctiques de solució.

"Servir estimant" és el lema de CEPROA (Cases de Promoció d'Obres Assistencials per als Ancians) que acull els vellets que més necessitats tenen, sense que la institució tingui en compte la quantitat que poden aportar, procurant per damunt de tot el benestar i la seva tranquil·litat personal.

L'objectiu primordial de CEPROA és precisament acon-

seguir el caliu familiar i la pau de l'esperit, perquè els vellets afiliats en els seus estatges puguin gaudir de l'estimació que es mereixen.

Cal dir, però, que entre els pisos que disposa CEPROA, el situat a l'avinguda de la Verge de Montserrat, 165, que era fins ara llogat, és urgent adquirir-lo per part de CEPROA, ja que el propietari l'ha posat en venda. Interessa la compra per poder continuar la tasca social i cristiana de CEPROA. El preu de la compra-venda és de 3.200.000 pts. Fins ara s'han recollit dos milions i escaig; manquen encara uns diners per la quantitat total.

CEPROA és una obra del Terç Orde franciscà, que se-

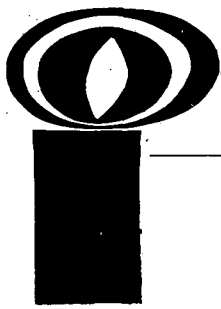
gueix l'esperit de fraternitat que va distingir a sant Francesc d'Assís, però que no disposa de cap entrada fixa.

La crida de CEPROA va dirigida a tots aquells que vulguin cooperar generosament —qualsevol quantitat és important i serà agraïda— a resoldre un problema prou anginos.

Els donatius poden fer-se efectius, bé directament al compte corrent de "La Caixa", agència 833, n° 1098-76, o bé lliurar el donatiu a la comunitat franciscana del carrer de Santaló, 80, de Barcelona, indicant que és per CEPROA.

F.G.

ADULTS EN LA FE

Pentecosta

"TOTS QUEDAREN PLENS DE L'ESPERIT SANT I COMENÇAREN A PARLAR"

Fou cinquanta dies després de la Pasqua, com explica Lluc, que els Apòstols reberen la força promesa pel Ressuscitat: l'Esperit Sant. Cada any, escoltar aquesta narració en el dia cinquantè (=Pentecosta) és per a l'Església un memorial de la plenitud de l'experiència cristiana. Perquè cadascú de nosaltres, sobretot pel sagrament de la confirmació, hem rebut en l'Església el Do de l'Esperit Sant que ens impulsa a proclamar "en les nostres pròpies llengües" el misteri pasqual de Crist, el nostre Salvador.

Lectura dels Fets dels Apòstols (2:1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: "¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grans coses de Déu en les nostres pròpies llengües".

"QUAN ENVIEU EL VOSTRE ALÈ, SENYOR, RENOVEU LA VIDA SOBRE LA TERRA"

L'alè vol dir l'esperit. Contemplar la creació en tota la seva amplitud porta a la convicció de fe cantada en el salm: la vida no pot ésser vista només com un desencadenament de forces materials; hi ha quelcom que hi respira, i li dona l'ésser: l'Esperit de Déu. Les coses no són l'absolut, i tampoc l'home; viuen i són gràcies a Aquell que no és un més com nosaltres, sinó el que "omple la terra de les seves criatures".

Salm 103: 1ab i 2ac, 29bc-30, 31 i 34 (R.: 30)

Beneix el Senyor, ànima meva.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, la terra és plena de les vostres criatures.

R. Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.

Si els retíreu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. **R.**

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, són per al Senyor aquests cants de goig. **R.**

Si no ha de semblar un xic banal, podríem comparar la diada de Pentecosta, culminació del "cicle sagrat dels cinquanta dies de Pasqua" (oració de la missa de la vigília), el castell de focs amb què s'acaben moltes vegades les festes majors. I això, no tant perquè la presència de l'Esperit es simbolitzi en "llengües de foc", sinó pel caire d'exaltació, de bellesa, d'admiració, d'expansió de la festa celebrada, que comporta un castell de focs. ¿No teniu present les exclamacions que sorgeixen de la multitud que contempla un espectacle d'aquests? A mesura que van obrint-se les estrelles lluminoses, canviant de color, dibuixant figures cada vegada més esplèndides en el cel nocturn, és com una onada de veus que expressa que aquell espectacle té uns destinataris: un poble en festa!

Acceptem, doncs, la comparació, i adonem-nos fins a quin punt la realitat del Do de l'Esperit Sant supera tot el millor que la comparació ens pugui manifestar.

• UN GRAN FINAL DE FESTA...

En primer lloc, és veritat que la diada d'avui és un gran final de festa, i precisament de la festa major. La renovació del calendari feta després del Concili ho ha deixat clar, tal com ho havia estat durant els primers segles de l'Església. Pentecosta no és pas una festa que celebrem "després" de celebrar Pasqua, ja que continuem celebrant durant una octava, etc. De fet, és cert que durant segles era vist així; s'havia perdut el sentit de la unitat dels cinquanta dies, i podia semblar que "després" de celebrar el misteri pasqual de Jesucrist, celebràvem una festa en honor de l'Esperit Sant... Però a mesura que hem tomat a llegir les explicacions dels Pares de l'Església, i els textos litúrgics de les més venerables tradicions, hem vist clar que, per entendre el mateix misteri pasqual de Crist calia enllaçar-lo amb el Do de l'Esperit Sant, tal com ho fa sant Lluc en el seu evangeli i en els Fets dels Apòstols, i com ho fa també sant Joan en l'evangeli. Per això la Pentecosta ha deixat de ser una festa apart, i torna a ser —com en temps de sant Agustí, de sant Lleó, de sant Gregori...— la gran explosió final: la contemplació agraïda del Do de l'Esperit Sant que el Ressuscitat ens ha fet, segons la seva promesa.

No em sembla fora de lloc comparar la nostra actitud espiritual d'avui, d'entrada, amb aquestes exclamacions d'admiració que evocava abans. De fet, això diuen els textos litúrgics. Per exemple: aquella invocació admirable de la seqüència: "O lux beatissima, reple cordis intima tuorum fidelium..." (Oh llum benaurada, ompliu la intimitat pregona del cor dels vostres fidels!). La imatge de la llum és freqüent per simbolitzar l'Esperit. La mateixa seqüència comença amb ella: "Veni, Sancte Spiritus, et emitte coelitus lucis tuae radium" (Veniu, Esperit Sant, i envieu-nos des del cel, un raig de la vostra llum).

Més encara: la meravellosa varietat d'un castell de focs, ¿no és una bona imatge per la meravellosa varietat dels carismes, és a dir, dels dons que l'Esperit fa a l'Església, essent no obstant un mateix Esperit? Si contemplem el firmament

de l'Església, no ens cansarem mai de contemplar l'acció de l'Esperit, artífex de la bellesa de les diverses formes de santedat i de testimoni cristià.

• ...QUE NO S'ACABA!

Però, en segon lloc, cal remarcar les distàncies amb la comparació. Un castell de focs acaba amb el tro final. Tot-hom aplaudeix, però la nit retoma a la fosca: els ulls voldrien retenir la bellesa contemplada, però... ja ha passat. Aquesta és la gran diferència amb el Do de l'Esperit Sant. La bellesa de la manifestació de l'Esperit no s'esgota amb la contemplació de la història, sinó que és una realitat participada per cadascú, en l'Església. Hem parlat més amunt de "la intimitat pregona del cor dels fidels", i així és. Jesucrist ho havia anunciat als deixebles: "l'Esperit de la veritat... es quedarà amb vosaltres i estarà en vosaltres" (Joan 14, 17). L'Esperit Sant és la gran festa permanent de l'Església i de cadascú de nosaltres, com a membres de Crist i de l'Església. En la confirmació hem estat "segellats amb el Do de l'Esperit Sant".

Sant Pau va expressar-ho amb aquella frase que és exactament el programa de la vida cristiana: "viure segons l'Esperit Sant". L'oració després de la comunió de la missa del dia d'aquesta festa, ho diu d'una altra manera: "que el foc de l'Esperit Sant es mantingui viu en nosaltres". Cal meditar aquestes expressions, i viure-les, perquè és tota la nostra vida la que ha d'ésser conduïda per l'Esperit. És Ell el que ens porta a comprendre la força i el sentit de l'Evangeli, el que modela la nostra vida segons Jesucrist, el que fa dels sacraments de l'Església trobades vivificants amb el Senyor ressuscitat. Viure segons l'Esperit no significa pas quelcom imprecís, eteri, deixar-se portar per qualsevol inspiració momentània, confonent el nostre "esperit" amb l'Esperit Sant... No serà mai inspiració de l'Esperit allò que no ens porti a l'Evangeli, a l'Església, a l'amor i a la comunió.

• I ES FA NOTAR

Un castell de focs és tot el contrari d'un espectacle intimista. El projecta enlaire, trenca la foscor; adhuc desperta, moltes vegades, els qui estan dormint ja... ¿Per què no comparar també, en aquest aspecte, el Do de l'Esperit Sant? Llegiu el profeta Joel (lectures de la missa de la vigília) i la mateixa narració de Lluc. "Els vostres fills i les vostres filles profetitzaran..." L'Esperit Sant és impuls i força testimonial. "L'Esperit Sant, en néixer l'Església, va donar a tots els pobles el coneixement de Déu, i va unir totes les llengües en la confessió d'una mateixa fe" (prefaci de la festa).

No podem celebrar de veritat Pentecosta sense demanar a l'Esperit sincerament, i amb compromís personal, el viure en total sintonia amb l'esforç que feren els apòstols, als mateixos inicis de la predicació de l'Evangeli (vegeu l'oració de la missa del dia).

"TOTS NOSALTRES HEM ESTAT BATEJATS EN UN SOL ESPERIT PER FORMAR UN SOL COS"

L'Esperit Sant, factor de la unitat de l'Església, forjador de la comunió dels creients amb Jesucrist. La fe, els sacraments, els dons que enriqueixen la comunitat, són l'activitat de l'Esperit.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12:3b-7,12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

"COM EL PARE M'HA ENVIAT A MI, JO US ENVIO A VOSALTRES. REBEU L'ESPERIT SANT"

Una part del text de l'evangeli de Joan llegit el diumenge segon de Pasqua retorna en aquesta jornada conclusiva de la cinquantena. No hi llegim però la referència als "vuit dies després", ni a la fe de Tomàs. L'escena queda ben clara: el Ressuscitat és el qui dona l'Esperit i envia els Apòstols a actualitzar, a través de la història, la missió que personalment ha acomplert. La lluita pasqual contra el pecat ha reeixit: els Apòstols seran els proclamadors i els ministres del perdó dels pecats, que és l'Esperit.

Evangeli segons sant Joan (20: 19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "La pau sigui amb vosaltres". Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: "La pau sigui amb vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres". Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó".

LA BÍBLIA A L'ABAST

Grandesa del Creador

L'autor d'aquest salm era un místic de la natura. Situat davant del gran llibre de la naturalesa, en sap contemplar tota la seva bellesa i reïx a parlar-ne amb un llenguatge líric riquíssim d'imatges poètiques. Al mateix temps, tot llegint les paraules del llibre de la creació, no sols és capaç d'embadalir-se amb els grandiosos traços de la seva caligrafia, sinó que sap remuntar el seu esperit fins a l'autor de tantes meravelles. Així comença el seu poema amb una autoexhortació a dir bé del Senyor, a proclamar-ne les seves grandeses: **Beneïx el Senyor, ànima meua** (v. 1a). El càntic de lloança de les criatures, que el poeta capta amb la seva finíssima sensibilitat, el mena a entrar en el seu interior i a unir la seva veu a la de tota la creació. **Senyor, Déu meu, que en sou de gran** (v. 1b). Mai com en aquests moments de lloança al Creador, l'home no es manifesta com a verdader rei de la creació. L'obra de Déu es presenta magnífica als ulls dels qui la saben contemplar amb mirada neta, lliure de boires ideològiques preconcebudes, per la seva varietat que, com un gran mosaic de realitzacions, emplena i cobreix tota la terra, que esdevé així com una mena d'expositor gegantí de les creacions divines. **Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, la terra és plena de les vostres criatures** (v. 24). Vet aquí la diferència entre la visió materialista de la naturalesa i la contemplació creient del món. El creient, a més de veure-hi tot el que la ciència li ha ensenyat i l'exaltació poètica li ha mostrat, és capaç de descobrir-ne la teologia ecològica que comporta i elevar el seu esperit a Déu, autor de

tanta bellesa i de tanta riquesa. Llavors sent en el seu interior una gran admiració per la saviesa de Déu: **les vostres obres totes les heu fetes amb saviesa** (v. 24b).

L'alè de Déu

El salmista que ha anat pintant el gran retaule de la creació, tot llegint la primera pàgina del llibre del Gènesi, hi dedica la setena taula a presentar la providència de Déu, que té cura i conserva tot el regne animal que ell ha creat (vv. 27-30). Tot el que es mou damunt la terra, sota el sol i en les aigües fluvials o marines —tot el que té alè de vida— depèn del socors de Déu: **Si deixeu de mirar-los** —l'hebreu diu: "si els amagueu la vostra faç"—, **es desconcerten, si els retireu l'alè** —el d'ells—, **expiren i tornen a la pols d'on van sortir**

(v. 29). El Déu creador és també el Déu que té cura de totes les seves criatures, les conserva posant en joc aquelles mesures preses anticipadament sortint al pas de les necessitats futures. És el Déu que mostra el seu rostre bondadós a tot el que ha creat, perquè ell és el principi de la vida que les sustenta. Per això quan envia el seu alè —el seu esperit— reneix la creació i renova la vida sobre la terra (v. 30). En la celebració de la Pentecosta, la litúrgia fa una lectura acomodàcia d'aquest verset, adaptant-lo a la vinguda de l'Esperit Sant, que sota la manifestació del vent i del foc, fa renéixer tot el món com en una nova creació, fent-lo emergir del caos del pecat. Pentecosta és la revelació que els temps nous ja han arribat, que la mort ha estat definitivament vençuda i que la humanitat ja pot respirar a lliure, no sols l'alè natural, sino l'alè de Déu, el seu Esperit.

La glòria de Déu

El salmista en atacar la cloenda del seu himne a Déu creador, proclama solemnement la glòria del Senyor. **Glòria al Senyor per sempre** (v. 31a). La glòria de Déu és la seva obra. És la glòria de l'artista. Sense però la decepció que sofreix l'artista en contemplar l'enorme distància que hi ha entre el que havia vist en la seva inspiració —en el seu projecte inspirat— i la realitat material de l'obra feta. Al Creador tot li ha sortit bé, tal com ell ho havia projectat. **Déu veié tot el que havia fet, i era bo de debò** (Gn 1:31). Aquesta obra de Déu tan realment bona és la que s'ha arrodonit amb la donació del seu Esperit. És ara que Déu contempla l'obra acabada i la seva mirada hi troba goig i repòs. **Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet** (v. 31b). I és també contemplant el que Déu ha fet —la salvació obrada per Jesús—, que en cloure la celebració de Pasqua, el salm responsorial ens fa demanar que la nostra lloança li sigui agradable, ja que és a ell que dediquem els nostres cants de goig, la nostra acció de gràcies (v. 34). I potser que la nostra meditació atenyi el darrer verset del salm, que no cantem en aquesta litúrgia, però que expressa meravellosament allò que és el summum de la glòria de Déu: que el pecat desaparegui de la terra i no enterboleixi mai més l'harmonia perfecta de l'obra de Déu. **Que desapareguin de la terra els injustos, i no hi hagi més pecadors** (v. 35). La desaparició dels pecadors no és cap acte de venjança ni de violència. És simplement el desig de la seva conversió. El fruit precisat de l'acció de l'Esperit Sant vessat avui sobre tota la humanitat.

1.

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

Aristòtil creu en la generació espontània

Comencem avui una nova sèrie d'història de la ciència. Hem vist, en la sèrie anterior, la complexitat del petitíssim àtom, última part d'un element químic que encara es pot designar amb el mateix nom. I que d'àtom, etimològicament no en té res; ja que "à-tom" vol dir indivisible, sense parts, i en realitat és un compost ben complicat de partícules molt diverses. Donarem ara una visió de la cèl·lula, última part d'un organisme viu que encara és unitat de vida. La cèl·lula és immensament gran en comparació d'un àtom. Si aquest té pels volts de 10^{-8} cm de diàmetre (una deu milèsima de mil·límetre de mil·límetre), les cèl·lules en la seva majoria el tenen comprès entre una i vint mil·límetres de mil·límetre, o sigui de deu mil a dues-centes mil vegades més gran, que vol dir que en volum, en una cèl·lula, hi caben d'un bilió a 8.000 bilions d'àtoms; si bé, així i tot, la cèl·lula resulta petitíssima encara a escala humana, invisible generalment a ull nu. Tanmateix la seva complexitat supera moltíssim la de l'àtom.

La cèl·lula no és tan sols la unitat essencial de vida de tot ésser viu sinó també la base de tota l'espècie, ja que és justament d'una sola cèl·lula que en sortirà cada nou individu, i així podrà perpetuar-se i fins i tot evolucionar l'espècie sencera. El tema de la cèl·lula, doncs, va unit al de la reproducció. Per això en farem una única història.

En el cas dels components últims de la matèria vam constatar que la humanitat hagué de fer molts tempteigs al llarg dels segles fins arribar als coneixements

d'avui dia. En el cas present veurem com els forjadors de la ciència biològica també intentaren moltes explicacions, de vegades equivocades, i hagueren de fer marxa enrera molts cops, emprendre altres camins i fer noves experiències, fins arribar a les conclusions científiques actuals. Podríem distingir tres etapes en aquesta història: 1.ª: Fins la invenció del microscopi. — 2.ª: L'època del microscopi òptic. — 3.ª: L'era del microscopi electrònic. La primera és la més llarga, però la que menys coneixements aportà a aquest tema. L'última és la més curta, però la més rica en progressos científics.

Aristòtil d'Estagira (384-322 a.C.)

Tothom sap que Aristòtil fou un gran filòsof de l'antiguitat clàssica. I és cert. Però molts obliden que també cal citar-lo com un científic positiu de gran altura. Concretament fou el fundador de la ciència biològica.

Va néixer a Estagira, a la península Calcídica. Va perdre el seu pare als disset anys i es va traslladar a Atenes amb tot el que tenia, on freqüentà l'Acadèmia de Plató. D'aquest gran pensador va rebre les lliçons que

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de
Teologia de Catalunya

tant l'enardiren d'amor al saber. Mort el mestre, se'n anà a viure a casa del seu condeixeble Hèrmias, sobirà d'Atarne, a l'Àsia Menor; al cap de tres anys es casà i s'establí a Mitilene. D'aquesta època són molts dels seus treballs de caràcter científic, sobretot biològic. Després d'haver acceptat de Filip II de Macedònia fer de preceptor del seu fill Alexandre durant set anys, se'n tornà a Atenes, on fundà una escola, el Liceu, centre d'estudis de tota mena. Durant dotze anys hi exercí la docència, però a la mort d'Alexandre el Gran, davant la reacció antimacedònica dels atenesos, es retirà a Calcis d'Eubea, on morí l'any següent.

La generació dels animals segons Aristòtil

En total va escriure o dictar unes 400 obres. Moltes no les escrigué directament, sinó que són els apunts de classe presos pels seus alumnes. Ens n'han

arribat menys d'una tercera part. En elles se'ns mostra com un home de gran seny, amant de la veritat —seua és la frase que se sol citar en llatí: "Amicus Plato, sed magis amica veritas"— eruditíssim i respectuosíssim, però no servil, amb els seus predecessors.

La seva influència fou immensa. Les seves idees van ser considerades durant segles com indiscutibles. Tot el que ell havia dit s'havia de considerar veritable. Però no fou pas Aristòtil el causant d'aquest quasi culte que se li tributà, ja que precisament ensenyava que no s'ha de tenir obediència cega a cap autoritat. Quan en arribar el Renaixement es veieren errors en les seves obres, passant a l'altre extrem, començà a ser tingut per enemic de la ciència. Però si s'analitza fredament la seva obra, s'hi veu el talent d'un científic que cal col·locar entre els més importants de tots els temps. Les seves equivocacions no foren tantes, i totes explicables per la imperfecció dels mètodes experimentals d'aleshores.

Les principals obres biològiques que en conservem són: "De la generació i corrupció", "Història dels animals", on descriu més de 500 espècies, "Anatomia", "Parva naturalia", "De les parts dels animals", "De la

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex en fixar-se en les obres.

Sav 13,1

generació dels animals" i "Dels moviments dels animals". Per encomi del mèrit científic d'aquestes obres n'hi ha prou amb citar allò que en deia Darwin: "Linné i Cuvier són com escolars en comparació d'Aristòtil".

I és que en aquests escrits hi ha moltíssim d'original i d'autèntic valor científic. Concretament en el tema que ens ocupa hem de dir, és clar, que Aristòtil no coneixia la cèl·lula perquè encara no s'havia inventat el microscopi, però sí que ja té precises observacions referents a la reproducció dels animals: la descripció que fa del desenvolupament d'un pollet en un ou de gallina ja es pot considerar un primer tractat d'embriologia. El mateix es pot dir de la descripció que fa de com es van formant els pops i calamars a partir dels seus ous. Explica que els dofins es reproduïen (com és veritat) com els mamífers terrestres, i no han de ser considerats peixos. També veu que són mamífers les rates pinyades. Però... s'equivocà en un punt importantíssim: fiant-se de l'experiència superficial va creure en la generació espontània dels animals inferiors: de matèries putrefactes creia que podien sortir cucs i altres animals sense gèrmens precedents. Aquests animals que s'originaven així, els col·locava al peu de l'escala biològica que havia fet del regne animal. I això va ser admes sense discussió durant molts segles. Pesava tant la seva autoritat!

Miquel Moncadas, bisbe de Solsona

L'Església i el joves a Catalunya (I)

Per començar em cal advertir que, com és obvi, no es pot generalitzar. El ventall de tipologies juvenils és molt ampli i cal matissar molt.

Amb tot, es pot parlar d'un "clima general" en aquest respecte, i és el que intentaré de descriure breument.

Faré una distinció que pot ser clarificadora. Em referiré, primerament, als joves que podríem anomenar "massa", i, després, als joves catalans de "minories".

1) El joves de Catalunya i l'Església

Parlem ara de la majoria dels joves que podríem dir del "carer", el jove "massa", sense associacions d'Església.

Crec que, per la gran majoria, l'Església és la "gran desconeguda". N'han sentit parlar, i encara malament; es tracta d'un coneixement lleuger, superficial; més aviat pensen que és com una mena d'entitat sociològica influent o com a "poder fàctic", i que actua amb ressorts misteriosos i no gaire nets.

La televisió i els altres mitjans de comunicació social influeixen cada cop més en aquesta opinió comunitària, i hem de reconèixer i deplorar en aquest respecte que tenen una influència molt gran i negativa, i encara pitjor, s'hi endevina una intenció sistemàtica que aprofita totes les ocasions per a ressaltar les ombres i presentar tendenciosament els fets, fins i tot els més positius i edificants objectivament. Això és evident i ho reconeix tothom.

Hi afegiria que la confonen amb el "clergat" i la redueixen al Vaticà i a la Cúria Romana.

Acostumem de judicar-la majoritàriament a través del prisma

El ventall de tipologies juvenils és molt ampli

subjectiu d'un fet concret que els havia afectat personalment.

La gran massa accepta la dicotomia absurda entre Déu i l'Església, i que es tradueix en la frase vulgar: "Crec en Déu, però no en el 'muntatge', en la 'carcassa' dels capellans".

Els qui cerquen amb sinceritat no acaben de trobar el punt de connexió. Hi passen molt llunt. No veuen reflexats els seus problemes en els plantejaments que fa l'Església-institució. Hi ha un allunyament abismal.

Cal dir que, naturalment, aquest gran sector majoritari no n'espera res o quasi res, d'aquesta Església.

2) Cristians sense Església

Aquests grups minoritaris denoten cada vegada més interès per l'Evangeli de Jesús, però sense cap referència a la comunitat cristiana.

Alguns arriben a descobrir l'aspecte comunitari de la convocatòria evangèlica, però sense cap relació amb la institució eclesial, s'anomeni Església universal, local o parroquial.

Els costa moltíssim d'entendre la litúrgia de l'Església. No hi troben els signes transparents ni va-

lids pels nostres temps. Alguns arriben a acceptar-la parcialment.

Generalment rebutgen la normativa moral de la institució o la ignoren. Passen de tot condicionament exterior i practiquen de fet una espècie d'anarquisme moral.

Sí que donen, tanmateix, molta importància al seu grup, a la seva petita organització, metodologia i normativa interna, en l'elaboració de la qual hi han participat d'alguna manera.

3) Catòlics sense fe i sense Església

Principalment a les comarques rurals, però també a les grans urbs, s'hi troben aquests tipus de joves que es consideren "catòlics" per tradició familiar o ambiental; a la praxi, però, no accepten la interpel·lació de l'Evangeli de Jesús i refusen qualsevol compromís seriós amb el Regne de Déu.

Pensen que l'Església és una força moral, un poder "fàctic" internacional, que cal potenciar, i accepten de col·laborar en aquesta línia.

S'hi troba un reduccionisme ideològic. Per ells l'Església és sinònim de conservació, més que de llevat que fermenta i fa trontollar un "desordre establert".

A vegades arriben a utilitzar l'Església per als seus interessos personals o de grup ideològic, i la rebutgen i contesten quan no es doblega als seus esquemes mentals i projectes.

4) "Creients amb fe i amb Església"

Són una minoria, i molt minoria, al Principat i, crec, més o menys a nivell estatal.

Aquests grups de creients compromesos, encara que reduïts, assoleixen cada dia un relleu més gran i viuen una fe creïble.

Actualment passen per un procés de maduració que té en compte:

—l'arrelament a la vida real del jove i del seu ambient "sociocultural".

—han fet de l'Evangeli de Jesús el seu centre vital.

—viuen de forma potser incipient, però prometedora, una solidaritat eclesial certament esperançadora. Hi ha comunitats que han descobert el sentit d'Església, l'aprofundeixen, malden per a viure amb goig la comunió eclesial i testimonialment la comuniquen.

Val la pena de citar el text d'un teòleg pastoralista català que descriu així la situació dels joves cristians al Principat: "Un altre element del moment present que cal destacar és la clarificació progressiva de la identitat cristiana. Encara que mai no s'acaba del tot, ha passat bastant el temps de les suplències i es té molt més present l'Evangeli com l'element articulador de la vida cristiana personal i comunitària. Això no afecta solament els sectors més preocupats per la identitat cristiana, sinó també i principalment, els sectors més encarnats que s'han compromès al costat de tothom que cerca la construcció d'un país més just, més solidari, més igualitari i més lliure".

"Un altre factor a considerar és la lenta però progressiva consciència del sentit col·lectiu, que es tradueix en una necessitat de coordinar-se per a compartir l'anàlisi i les expectatives de la realitat en alguns sectors, i en la necessitat de participar en trobades àmplies i festives per part d'uns altres sectors. Aquestes necessitats han desenvolupat moviments cristians de joventut d'àmbit interdiocesà, que intenten respondre des de la fe als diferents medis i a les diferents problemàtiques del món juvenil. Aquest nova consciència col·lectiva i les institucions que n'han anat sorgint fa que actualment els joves puguin acollir-se a una pluralitat d'ofertes pedagògiques pastorals que estan al seu abast. El nivell assolit és molt limitat i mancat de recursos, però assenyalava una direcció, marca un progrés, i està posant les bases per a un desenvolupament posterior."

"A l'interior d'aquest procés es va desenvolupant una tipologia de joves que podem anomenar militants evangelitzadors. Són aquells que van prenent consciència que la fe és, abans que res, un encontre interpersonal amb Déu, que exigeix un testimoni i una vida personal compromesa amb la quotidianitat, però que, com totes les descobertes que hem experimentat, pot i ha d'ésser proposada als altres joves com una possibilitat d'autorealització personal i comunitària en el món d'avui. Aquest tipus de jove vol transformar la realitat i construir el país amb tothom, però vol testificar al mateix temps la novetat de l'Evangeli de Jesús de Natzàret. L'emergència d'aquest tipus de joves ha estat, és i serà molt important per al futur de l'Església i per al seu inseriment en el món" ("Compartir la joia de la fe", p.205, P. Prat. Ed. Herder. Barcelona 1985).

Missatge del doctor Torrella als joves en la vigília de la Mare de Déu de Montserrat

"Reaccioneu contra la passivitat del desencís"

En el decurs de la Vetlla de Santa Maria, que tingué lloc a Montserrat el passat 26 d'abril, monsenyor Torrella, Arquebisbe de Tarragona, pronuncià un bell discurs adreçat, en gran part, a la multitud de joves que s'havia congregat a l'interior de la basílica.

Dirigint-se a ella, digué, en primer lloc, que cal que les noves generacions assumeixin un testimoni actiu, no pas esmortit. Afirmà: "reaccioneu contra el corrent que us voldria fer passar de tot i contra la passivitat del desencís. Creieu de debò en l'amor de Déu, de Jesús ressuscitat, la qual cosa vol dir posar amor en tot el que fem. Però no si-gueu testimonis agressius i prepotents, perquè la història dels cristians passa per la creu de Divendres Sant i és viscuda en l'amor al Crist ressuscitat."

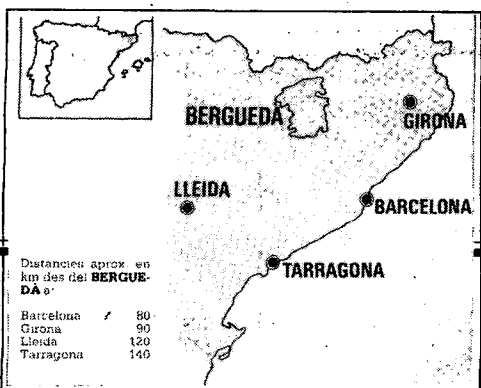
A continuació demanà als joves que es compromessin a millorar el món, ancorats en l'Evangeli, per tal d'acostar les realitats que vivim dia rera dia al Regne de Déu. Demanà també que això es faci amb un gran sen-

tit de la responsabilitat i a través del diàleg, discernint sempre abans d'actuar i compartint amb els altres les pròpies il·lusions. Sabent, a més a més, acceptar la crítica i assumir-la en els propis projectes.

En la darrera part del seu missatge, monsenyor Torrella es va referir a l'Any Internacional de la Pau. I demanà a tots els congregats a Montserrat que fóssim "pregoners de l'Evangeli de la Pau". "Creure en l'Evangeli de la Pau vol dir no condemnar ningú ni parlar 'd'oracles infal·libles', creure que tots tenim necessitat de ser evangelitzats per poder evangelitzar, pacíficats per poder posar pau". I afegí encara: "La pau cristiana no està separada de les realitats humanes; els homes i els pobles d'occident, amb el seu orgull i la seva autosuficiència, han arribat a riqueses impressionants, però tenen un gran buit espiritual. Aquesta crisi de valors podria ser el camí de retorn a la casa del Pare, fent-nos comprendre la necessitat de lluitar contra l'egoisme i acceptar el dinamisme de la Pau."

V

25 MAIG 1986

VISITAREM

37

C

U

I

A

T

G

E

CASTELLAR DE N'HUG

LES FONTS DEL LLOBREGAT

L

T

U

R

A

L

Preu, 1.950 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05. Sra. Montserrat.
La sortida serà a les vuit en punt del matí, carrer de València xamfrà Balmes.

FONDA CA L'ARMENGOL

Plaça de l'Església, s/n
Tel.: 823 60 94
CASTELLAR DE N'HUG

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

La dona al Tercer Món:

Esclavatge i marginació

A Yolanda —21 anys, esperit inquiet i envellida prematurament— li treia el son la incertesa de no saber si l'endemà podria donar de menjar als seus fills. Viu al barri de Sant Martín de Porres, situat prop de l'aeroport de Lima. És una persona activa. La fam aguditza l'enginy. Va promoure al costat d'altres dones que vivien la mateixa situació, uns menjadors col·lectius de barri. Es tractava d'aplegar esforços, racionalitzar el que tenien per garantir la subsistència diària. L'experiència ha reeixit i avui funcionen a Lima uns 700 menjadors d'aquestes característiques.

Les dones s'ocupen de comprar els aliments, fer el menjar i distribuir-lo. Tot passa per les seves mans. Aquesta acció col·lectiva ha permès pal·liar la fam de molts barris de Lima. Els homes miraven inicialment amb recel el projecte, però han acabat acceptant-lo perquè s'han adonat que era l'única sortida racional. En situacions de crisi, les accions solidàries i concertades són l'únic camí vàlid.

Cap dret i totes les obligacions

Casos de dones coratjoses i Les dones cuiden els nens i ensems fan les tasques agrícoles.

imaginatives com el de la Yolanda són freqüents al Tercer Món. Les dones hi juguen un paper bàsic. No tenen cap dret i totes les obligacions. S'han d'ocupar de l'educació dels infants, dels treballs domèstics, de les feines agrícoles, de vendre els productes als mercats i d'anar a buscar l'aigua. La situació de crisi és per elles permanent. La seva constant és el treball. No poden pensar en una altra cosa.

Al Tercer Món no figuren en la categoria de "població activa". Tanmateix produeixen el 60% dels aliments. Aporten, als països més pobres, el 35 o 40% de la renda familiar. A Botswana, el 45% de les llars tenen una dona com a responsable del nucli familiar a causa de l'emigració massiva d'homes cap a Àfrica del Sud a la recerca d'uns sous de misèria.

Moltes famílies africanes tenen, pel cap baix, sis infants. És la norma que ningú no discuteix, malgrat la fam i el desenvolupament. Les dones saben que amb menys descendència podrien alimentar i vestir millor els seus fills. No gosen, això no obstant, dir-ho. No els preocupa compartir el marit amb d'altres dones. En molts casos ho prefereixen perquè, en cas contrari, no tenen amb qui repartir-se les nombroses tasques encomanades. Estan avesades a treballar de 13 a 16 hores diàries.

L'estatus de la dona al Ter-

cer Món no ha evolucionat. Depenen de l'estructura familiar tradicional que els impedeix prendre decisions o tenir dret a la terra. Sovint s'oblida que el desenvolupament d'aquests països passa obligatòriament per la promoció de la dona. Aquesta és la situació actual. Sembla, però, que a llarg termini s'albiren alguns canvis. Jeanne Bisilliat, presidenta de "Dones i Desenvolupament", assenyala que les dones van prenent consciència d'aquesta situació discriminatòria i van plantejant les seves reivindicacions als governs respectius. "Han creat —afegeix— associacions, sobretot en les ciutats, per estudiar la seva problemàtica. A l'Amèrica Llatina han muntat guarderies, menjadors col·lectius i centres sanitaris. A Àfrica han organitzat circuits de producció, de transport i de venda dels productes agrícoles. Poc a poc demanen coses noves. Per exemple, participar en l'elaboració dels projectes de desenvolupament.

El camí per recórrer, tot i aquestes consideracions positives, és molt llarg. S'estan donant les primeres passes. Pesa molt el pes de les tradicions. Els homes impedeixen sovint que s'associïn en llurs projectes. S'han de superar moltes barreres psicològiques i culturals perquè la dona del Tercer Món ocupi el lloc que li correspon en la societat.

TOMAS PUNTI

Europa i els benedictins

És un tòpic —però té molt de real— que, a Europa, han contribuït a fer-la en gran mesura, els benedictins. Des del segle VII, aquest Continent s'anava poblant de monestirs que llavors, com "avanzantes avanzadillas", es desplegaven com un ventall cap al Nord, des d'Anglaterra a Polònia, arribant als Països Escandinaus.

Als habitants dels entorns de tots aquests monestirs, els monjos els ensenyaven maneres noves de conrear la terra i fins nous cultius; van portar la vinya per amplis marges del Rin; van fabricar licors amb misterioses combinacions d'herbes; van muntar al seu redós Escoles, germen de cultura. Convertien la gent al cristianisme; els endinsaven en l'esplendor significat de la litúrgia. La música gregoriana, ben mesurada, domesticava aquells bàrbars. I tot es feia amb una extrema, pulcra "puntualitat". El toc de campana obligava el monjo amanuense a deixar fins i tot la lletra a mig fer, per caminar apressat pels claustres, camí d'allò a què el so el convocava.

Així, de dia i de nit, en el seu perpetu "ora et labora". Van ensenyar a Europa una mística del treball i la puntualitat. I així continuen els genuïns europeus pertot. També a l'Europa de l'Est.

Però Andalusia i gran part d'Extremadura són una altra cosa, i Múrcia i mig València. En aquests punts, no hi va haver alta edat mitjana.

La picardiosa comercialitat dels fenicis, la lluminosa i lúdica cultura hel·lènica i la

plaent, deïficada i pragmàtica civilització romana, es van ajuntar amb la multicolor, poètica, apassionada i sensual cultura musulmana. En aquestes terres del Sud, no hi ha romànic, ni gòtic gairebé; no hi ha abadies ni antics monestirs. Si de cas, resta en els seus límits.

En aquest mosaic de muladí, mossàrabs i moriscos arriba, sí, el Renaixement i el salt a Amèrica d'aquestes gents extremenyas, andalusos i barroques. Porten al Nou Continent la seva assolellada alegria de viure i la seva vital ignorància de la puntualitat. ¿Què vol dir això, si el sol surt cada dia en un moment diferent, o si els mesos són desiguals —"¡Ay Febrerillo loco!"—, i si els anys no són tots de la mateixa quantitat de dies? I a l'hivern, les nits són llargues, llargues, i al juliol, en canvi, el dia sembla que no s'acaba...

Els Conqueridors tenien un ritme de l'ànima ecològic, més que racional i cronometrat.

Les famoses paraules "ahorita" i "ahorita" mexicanes, que donen esperança segura —però al marge de tota previsió exacta de la durada de l'espera—, certament no tenen res a veure ni amb la puntual Europa romànico-gòtica, ni amb Descartes, ni amb la posterior angouxa existencial.

Aquestes remoroses dites són sol pur, plaer distès, xerrameca humana. Són, ja, més eternitat albirada que no pas temps esclavitzant.

ALFRED RÚBIO
De l'Àmbit Maria Corral

«EL MESTRE ÉS
AQUÍ I ET CRIDA».

(Jo 11,28)

«MARIA ASSEGUDA
ALS PEUS DEL SENYOR,
ESCOLTAVA LA SEVA PARAULA».

(Lc 10,39)

EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons el mètode de S. Ignasi, en règim d'internat i silenci.

Dates: 31 de maig a l'1 de juny.

(S'entra el 30 a la nit).

Lloc: Casa Sagrada Família.

Informació: Tel.: 219 21 20.

Barcelona.

Activitats de Lumen Dei a Barcelona

Adoració nocturna femenina: Dimarts i dissabtes.

Adoració diurna mixta: Dimarts i dijous.

Cercles bíblics: Dimarts i dissabtes.

Sant Rosari: En acabar cada cercle bíblic.

Exercicis Espirituals: Cinc tandes el 1986.

Recessos Espirituals: Tots els segons diumenges de mes.

Informació sobre aquestes i altres activitats:

Tel.: 219 21 20.

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

"TANT DE BO, TAMBÉ QUE EL SENYOR FACI "CRÉIXER" I DESBORDAR L'AMOR ENTRE VOSALTRES I ENVERS TOT-HOM". (1 Tes. 3,12)

El diàleg (II)

Dialogar és escola de conversió: Escoltar la natura, el germà, Déu... i arriscar-se a donar una resposta.

La vida ofereix, sovint, ocasions i esdeveniments que apropen els éssers humans i fan possible el diàleg. Però si hom no hi està ben disposat, aquest diàleg pot resultar impossible.

Per exemple, en èpoques de canvi i, en general, quan es produeixen enfrontaments, el diàleg pot esdevenir difícil. Però és quan es fa més necessari; per a ajudar-nos a comprendre les raons i la posició de l'altre; a considerar els valors que pugui haver-hi en allò que ens ve de fora; a defensar el que, en l'essencial, cal que sigui defensat, sense escapolir-nos dels reptes possibles, i també per unir les nostres veus a les dels que reclamen justícia.

El diàleg ecumènic va potenciar-se en les hores sofrents dels camps de presoners, de treball o d'extermini... Sofrir, apropa i iguala les persones, les fa transparents i encén la flama de l'amor, fet ajuda mútua.

El Vaticà II fou una crida al diàleg amb les altres confessions cristianes, les altres religions i creences i amb els no creients. Dialogant, trobem allò que ens és comú a tots, desdramatitzem i fem possible, com a mínim, seguir parlant-nos bo i cercant més allò que ens uneix que el que ens separa.

El diàleg dins de l'Església ha de ser sincer i afectuós, com a fruit d'una genuïna espiritualitat; ben disposat a recollir les veus múltiples del nostre món sensible a totes les veritats, virtuts i realitats del patrimoni doctrinal i espiritual de la humanitat. El diàleg eclesial ha de ser capaç de fer-nos veritablement prudents, bons, lliures, serens i forts.

Si, com a Església volem ser una autèntica comunitat i no, només, un conglomerat humà, hem de ser capaços de dialogar. Els nostres grups de "Vida Creixent" són cèl·lules de l'Església, comunitats en creixement que ensenyen a dialogar.

I, dialogar, no és cercar un consens immediat, encara que, això sí, és el primer pas per a resoldre els problemes. Sense diàleg, els problemes s'agreu. Quina responsabilitat, doncs, la d'aquell, o aquella, que talla un diàleg iniciat!

LLUIS ANTONI

PER INFORMAR-VOS SOBRE "VIDA CREIXENT"

Consulteu la vostra parròquia, entitat o moviment d'Església a què pertanyeu. O, directament, al nostre Secretariat, (Roger de Llúria, 86-08009 BARCELONA. Tel. 207.01.54).

Diccionari Regina d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

- Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
- És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
- Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
- Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
- Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Retalls d'una conversa

Dos bons amics conversen sobre "Vida Creixent". Un d'ells —l'Abel— n'ha sentit parlar i n'ha llegit quelcom. L'altre —la Rosa— hi milita. Heus ací el que podem "reportar-ne":

A.— Vols dir que això de "Vida Creixent" no pot significar un intent de reviuir el passat?

R.— Pot haver-hi qui enyori el passat, però hi ha algú capaç d'aturar el curs de la història? D'altra banda, caldria preguntar-nos si recordem prou sovint el que Jesús ens aconsella, de no entestar-nos a apedaçar vestits nous amb roba vella...

A.— Què vols dir?

R.— Mira, a cada època nova la humanitat estrena nou vestit. Però, és la "persona" més que no el vestit allò que cal tenir cura. I, no són pas les "formes" que hem de salvar, sinó la sinceritat amb què hem de viure les veritats de la fe en cada època i situació.

A.— I, té res a veure això amb "Vida Creixent"?

R.— En el cas concret de l'ancianitat —que és el nostre camp d'acció—, cal reconèixer els esforços que hom fa per anar-la "vestint" cada cop més agraadament: Pensions de jubilació, que "abans" no existien (o eren escandalosament mínimes); millora de la salut, i fins la prolongació dels anys de vida (que sobrepassen el doble de la mitjana en temps passats); residències per a vells (encara deficitàries en nombre i qualitat); clubs d'esplai i de cultura; aules universitàries; turisme "diferencial"; coordinació i servei mutu de coneixements i experiències interpersonals, etc., coses que "abans" no existien, ni tan sols eren previsibles...

A.— I bé, no és prou positiu tot això?

R.— I tant! Però, com pots observar, tot afecta molt directament el que podríem dir-ne el "vestit nou" de què parla l'evangelista. El que passa és que, enmig de totes aquestes millores, ben indispensables per cert!, no es veia qui es preocupés del contingut "essencial" del vestit, és dir "la perso-

na", amb tota la seva integritat que, òbviament, ha de ser animada per l'esperit.

A.— Això ho heu descobert ara?

R.— De cap manera! No pretenem, ni podem pas atribuir-nos haver descobert nosaltres aquesta realitat. Els nostres germans francesos de "La Vie Montante" ja ho havien detectat fa uns trenta anys, com possiblement ho havien fet alguns a casa nostra, però...

A.— Però què?...

R.— Que no s'havia dut a terme cap acció. El que intentem, doncs, a "Vida Creixent" és agermanar tots aquells i aquelles que aspiren a fomentar i a viure els valors autèntics que uneixen i fan "créixer" la persona, amb ideals i anhels que van més enllà de l'estrictament material, sense que això signifiqui cap menyspreu ni cap desatenció.

A.— M'imagino que ho deuen tenir prou fàcil, ja que la vostra opció és ben oportuna i necessària, em sembla.

R.— Mira, ens consta que cada dia són més les persones que saben que existim. Però a alguns, potser els manca la decisió de fer el primer pas per a entrar a formar-ne part.

A.— Com t'ho expliques?...

R.— Perdona que hagi d'improvisar una mica la meua impressió. És molt personal i no pot

basar-se en cap raonament contrastat i comprovat. Penso que molta gent sap que som moviment d'Església, però tal vegada alguns no han copsat prou que ho som en tant que seglars. I, potser un xic temerosos de la responsabilitat que comporta (i de la que "abans" ens en sentíem dispensats perquè ens semblava que les coses d'Església eren, o semblaven ser exclusivament cosa dels preveres), potser esperen d'aquests alguna indicació o recomanació a llançar-se a formar un grup de "Vida Creixent".

A.— Així que, formar un grup de "Vida Creixent" és cosa de seglars?

R.— La iniciativa, sí. Però, evidentment, l'Església la formem tots, preveres i laics, cadascú segons la seva missió pròpia. Per tant, confiem molt en l'assessorament dels preveres, ja que és a ells qui els pertoca, per raó del seu ministeri, fer present entre nosaltres el Crist i la seva Església, presidida pel Bisbe de cada diòcesi.

A.— Saps?, m'agradaria seguir parlant de tot això, però hauré de deixar-ho per un altre dia tot i que l'estona se m'ha fet curta, però... tinc tantes coses a fer!...

R.— Amb molt de gust, ho reprendrem quan a tu et sembli.

A.— Adéu!

R.— Adéu!

J.N.C.

Compartim el goig

El passat dia 4 de maig, el nostre bon amic i col·laborador de "Vida Creixent" des dels seus inicis, en JAUME VALERO I DURAN, va ser ordenat diaca permanent a la seva parròquia dels Josepets.

Ens unim cordialment al seu goig, a la vegada que, amb ell i l'Església, donem gràcies a Déu per haver suscitat aquest nou servidor de la comunitat.

Preneu-ne nota, si us plau

MAIG, 1986

DISSABTE, dia 24, de 10 a 13'30, RECÉS —obert a tota la gent gran sobre el tema: L'ESGLÉSIA - COS MÍSTIC I POBLE DE DÉU—, a càrrec del nostre Consiliari diocesà, P. Lluís Antoni Sobreroca, sj.

Serà, com sempre, al COL·LEGI DEL SAGRAT COR de Barcelona, (c/ Diputació, 326, xamfrà Bailén).

També, aquest mes, té lloc a Manresa la Trobada de Delegats a totes les diòcesis catalanes, per a estudiar les possibilitats de constituir-hi "Vida Creixent".

JUNY, 1986

DISSABTE, dia 7, a les 10; CLOENDA DEL CURS D'ANIMADORS DE "Vida Creixent".

DIVENDRES, dia 13, a les 5 de la tarda: IV TROBADA DE GENT GRAN AMB EL CARDENAL-ARQUEBISBE DR. JUBANY. A la PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE JESÚS DE GRÀCIA. (Carrer de Gràcia 3, —just a l'entrada del Carrer Gran de Gràcia— Barcelona).

HI PORTEN; els autobusos 22, 24 i 26 (1ª parada c/ Gran de Gràcia) i els nº 6, 15 i 34 (parada Diagonal-Passeig de Gràcia).

MUSICA

Concert mensual dels Amics dels clàssics

Quatre corals de J.S. Bach són l'atractiu principal del tradicional concert que l'orquestra de cambra Amics del Clàssics oferirà el proper diumenge 18 a un quart de dotze del matí a la Sala d'actes de la Delegació Territorial de la ONCE, carrer Calàbria 66, de Barcelona.

Hi col·laborarà la Societat Coral la Floresta dirigida per Mª Mercè Valero i Llorens i Miquel Martí i Gaspar.

D'altra banda s'interpretaran peces de H. Purcell, J.F. Haendel, M. Badia Graells i A. Vivaldi dirigides pel mestre Joan Palet i Dalmases amb la

col·laboració dels solistes George Motatu violoncel·lista, Lourdes Duñós i Costa, violoncel·lista i Miquel Badia i Sarri bombardí. Cal anunciar que la cloenda del curs dels Amics dels Clàssics tindrà lloc el 20 de juny en un concert al Saló de Cent.

Música litúrgica

Es cantarà una missa de Britten

El dissabte 17 de maig, tindrà lloc la darrera de les Misses del III Cicle d'aquestes celebracions amb música polifònica. Aquesta volta a càrrec del Cor Sant Esteve de Vilaseca-Salou que dirigit per Àngel Recasens cantarà la Missa

Brevis MKV 115 (per a veus de nens i orgue) de Benjamin Britten.

La celebració tindrà lloc a la parròquia de Ntra. Sra. de Jesús de Gràcia a dos quarts de vuit del vespre.

VIII trobada de Pueri Cantors a Vic

Reproduïm del "9 nou" aquesta informació:

Els propers dies 16, 17 i 18 de maig uns sis-cents nens i nenes procedents de diferents indrets de Catalunya seran a Vic amb motiu de la vuitena trobada de "Pueri Cantors" dels quals a Vic n'hi ha dos grups. En aquesta trobada vindran un total de dotze grups: tres de Barcelona, dos de Sabadell, un de Granollers, un de la Garriga, un de Malgrat de Mar, un de Mataró, un de Blanes, un de Terrassa i un de El Vendrell on es va fer la trobada l'any passat.

Cada grup de "Pueri Cantors" està format per uns 40 o 50 nens i nenes en edats compreses entre els 7 i 14 anys. En la majoria dels grups però, hi ha més nenes que nens, potser perquè encara no s'ha assumit del tot allò que els nens també canten. Tots aquests grups de canalla arribaran a Vic el divendres, dia 16 de maig a la nit i el dia 17 de maig començaran el dissabte amb una Pregària per la Pau que començarà a les 6 de la tarda. Seguidament es farà una

missa amb cant amb quinze actuacions simultànies a cada parròquia.

El diumenge es farà una celebració eucarística al migdia a la catedral oficiada pel Bisbe de Vic, Josep Maria Guix, on cantaran tots els sis-cents joves. A les 5 de la tarda del diumenge i ja per tancar els actes d'aquesta trobada i al pavelló d'esports els Pueri Cantors faran un concert de música popular i profana. Cada grup cantarà unes cançons i després tots junts cantaran temes com "El rossinyol" o "L'Empordà". Aquest últim concert serà on els Pueri Cantors cantaran temes profans, els altres concerts seran cants litúrgics els interpretats per aquestes corals.

D'on surten els Pueri Cantors

Els Pueri Cantors són corals compostes per joves que varen néixer per animar les celebracions litúrgiques a les parròquies. Són moviments de l'església cristiana on caben tant catòlics com protestants ja que és un moviment a ni-

vell internacional. El moviment de Pueri Cantors es diferencia de les corals infantils pel fet que canten cançons religioses a més de fer concerts populars, però com explicava un representant d'aquest moviment de Sabadell "no hi ha cap intenció per part nostra de fer mal a ningú i de fet, penso que una cosa és diferent de l'altra". De fet, els Pueri Cantors provenen tant de parròquies com de col·legis com d'entitats privades, com pot ser el mateix Orfeó Vigatà.

Aquestes trobades a nivell de Catalunya que s'han fet a diferents ciutats del nostre país després de vuit anys, es fan també a nivell estatal i internacional cada dos anys, pel fet de ser un moviment força extens i del qual Catalunya és un dels països que en té més. Els sis-cents nens i nenes que arribaran a Vic el dia 16 de maig s'allotjaran en cases particulars i per això l'organització de la trobada fa una crida per tal que la gent que pugui els ajudi a col·locar aquesta canalla. Per fer-ho només cal adreçar-se a la parròquia de correspongui.

Creació d'un Centre de Documentació Musical Contemporània a Barcelona

Sorprenentment, l'Ajuntament de Barcelona acaba de crear —de moment sobre el paper— un Centre de Documentació de Música Contemporània. N'es director el compositor Joan Guinjoan i el centre de moment estarà allotjat a la seu del Museu de la Música instal·lat al Palau Quadras de la Diagonal prop del passeig de Gràcia. I resulta que aquest museu, que va trigat anys i panys a ser inaugurat, va resultar insuficient ja abans de la inauguració, donada la gran quantitat d'instruments acumulats, la majoria dels quals són d'un gran interès i qualitat, i bona part dels quals va formar part d'una brillant exposició a Brussel·les la passada Europàlia. Per això és sorprenent que en un local que queda més que petit ara s'hi vulgui encabir una nova institució. I encara que s'hi allotgi provisionalment, l'estada serà llarga puix que la destinació final serà el nou auditorium que l'Ajuntament vol bastir, amb la col·laboració econòmica del Ministerio de Cultura, als terrenys de l'antiga estació del Nord.

D'altra banda cal recordar que la Generalitat de Catalunya va crear un Centre de Documentació Musical, instal·lat a Pedralbes, a l'època del Conseller Max Cahner.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

Ensenyament de la Sardana.—El dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi, va tenir lloc l'acte inaugural de l'Escola de Sardanes del Garraf, creada per la Societat Sardanista "Dansaires Vilanovins" la qual ha destinat una de les sales del seu estatge de la Rambla Samà núm. 45 de Vilanova i la Geltrú, com a seu d'aquesta nova escola destinada a impartir l'ensenyament i perfeccionament, pràctic i teòric, de la sardana durant tot l'any. L'objectiu d'aquest centre és de fomentar al màxim el potencial sardanista a tota la comarca del Garraf.

Els cursos de l'Escola de Sardanes del Garraf es desenvoluparan a 3 nivells: el primer serà d'iniciació; el segon, de perfeccionament; i el tercer, de comptar, repartir i d'interpretació musical de la sardana. Poden assistir als cursos d'aquesta escola totes les persones —infants i adults, d'ambdós sexes— majors de sis anys d'edat, essent totalment gratuïts. Tots els interessats hauran de fer una prèvia inscripció a la Secretaria de la Societat "Dansaires Vilanovins", els dies feiners de 6 a 8 del vespre.

Podem també ressenyar la celebració del tercer curset de sardanes que organitzen els "Amics de la Sardana" de Solsona conjuntament amb la Regidoria de Joventut de l'Ajuntament de l'esmentada ciutat. Les sessions d'ensenyament es desenvolupen al Casal de Cultura i Joventut de Solsona, entre el 12 d'abril i el 14 de juny; els dissabtes a migdia s'ensenya de ballar als més menuts, d'entre 7 i 12 anys; a les set de la tarda hi ha classes pels majors de 12 anys, i els diumenges al matí es fa una sessió de perfeccionament.

Igualment, des del dia 5 d'abril hi ha ensenyament de sardanes al pati de les escoles de Santa Coloma de Farners, en un curset obert a tota la mainada de la capital de la comarca de la Selva, majors de cinc anys. Les classes es fan cada dissabte a les quatre de la tarda, anunciant-se la cloenda del curset el dia 29 de juny. Cal remarcar que l'organització d'aquest curset està a càrrec de l'Agrupació Sardanista Farners.

Finalment, podem assenyalar que Tradicions i Costums de Mollet del Vallès estan a punt d'iniciar un curset infantil de sardanes. Les classes s'iniciaran el dia 5 de maig, i es faran cada dilluns a les set de la tarda, al Parc de Can Mulà.

Certàmens Musicals.—Tres joves compositors han estat guardonats amb el Premi "Salvador Uyà" instituit amb motiu del desè aniversari de la Coblà Jovenívola de Sabadell: tres compositors autors de les 5 sardanes seleccionades pel jurat d'entre 24 que es van presentar a concurs. La festa d'estrena de les obres finalistes i de proclamació del veredict del jurat va tenir lloc el dia 26 d'abril, a Sabadell; cal remarcar l'interès musical del conjunt de les obres seleccionades pel jurat. D'acord amb el veredict emès, els diferents guardons del certamen es van distribuir així: Primer premi a la sardana "Maragda", de Jesús Ventura; Segon premi, a l'obra "Entre el somni i l'albada", de Jordi Beumala; i Tercer premi, a la sardana titulada "Roses", de Joan Josep Gutiérrez Izquierdo. Els dos accessits d'aquest concurs musical foren otorgats a Jordi Beumala, per la seva sardana "Una rosa roja"; i a Jesús Ventura, autor de l'obra titulada "Inquietuds".

RACÓ DEL LLENGUATGE

Responent a un lector

He rebut una atenta comunicació d'un subscriptor i lector de Catalunya Cristiana que aporta el seu punt de vista sobre la recta escriptura dels noms de lloc i sobre l'actitud dels qui tenen a càrrec la puresa i la conservació de la llengua pel que fa a aquestes qüestions.

Es queixa el senyor Joan Cubells —que aquest és el nom de l'amable comunicant— de la dictadura imposada sobre els noms de lloc per l'organisme rector de la nostra llengua, la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Entre els exemples d'errors que l'esmentat organisme comet i que el lector esmentat té al pap, n'addueix un que comento tot seguit: Retreu una carta al director de Serra d'Or datada el desembre de 1965. Aquesta carta reclamava la grafia Cadaquers per al conegut i dalinià poble de la Costa Brava. Deia la carta que aquest quers final és el mateix que el de l'arrel de noms com Queralt, Queralbs, Quermançó, Quer

ALBERT PERA

Foradat, etc. El que no diu el proponent d'aquesta esmena és si aquesta conclusió és fruit d'una suposició seva o obeeix a una investigació metodològica, rigorosa i certa. Si fos aquest el cas, crec que s'hauria de fer a mans de la Secció Filològica el lligall de papers amb el resultat de la investigació i el seu procés. La Secció, després d'assegurar-se'n bé, dictaminaria el canvi. Si el cas no fos prou clar, deixeu que sigui la mateixa Secció Filològica la que es pronunciï sobre la conveniència o no de tal canvi. El que no pot ser de cap manera és deixar la decisió al primer investigador, o potser ni això, que es cregui amb raó d'introduir un canvi. Que això és una dictadura? Sí, gràcies a Déu, i que per molts anys ho sigui! Mal paradoxa quedaria la llengua si no ens hi sotmetéssim de bon grat.

D'altra banda, que pensi

el senyor comunicant que jo només sóc un modest mestre de català que dono uns tocs d'atenció sobre punts poc tractats als manuals corrents i que el meu accés i la meua influència a les altes esferes lingüístiques són si fa no fa, com les d'ell mateix. I que la disciplina i la submissió, encara que avui dia siguin conceptes que hom sol rebutjar, cal que acompanyin les normes lingüístiques si volem que el català sigui una llengua moderna i capaç de posar-se a l'altura de totes les altres llengües civilitzades.

Perles ortogràfiques

Una important escola de formació professional ha tingut l'encert d'editar els butlletins de notes en català. Només és de doldre un petit detall que passarà desapercebut a molts: Àrea de coneixements tècnics i pràctics. Àrea de ciències aplicades. Àrea formativa comú. Ho de dir: àrea formativa comuna.

LLIBRES

Els grans pensadors alemanys (1)

Des de finals del segle XVIII la línia directriu de la filosofia passa per Alemanya. A partir de Kant la gran filosofia europea comença a parlar alemany. La sèrie imponent de grans filòsofs que es succeeixen sense solució de continuïtat per espai de més d'un segle i mig, des de Kant, Fichte, Schelling, Hegel, Kierkegaard, Marx, Nietzsche fins a Dilthey, Husserl i Heidegger, constitueix un fenomen únic en la història europea. Aquí i no en cap altre lloc, per obra de pensadors originals i creadors i no mers epígons es plantegen i resolen per a bé o per a mal els grans problemes espirituals socials i polítics de l'època moderna.

En aquests últims decennis hi hagut entre nosaltres un ampli i profund moviment de recepció de les corrents filosòfiques europees de la modernitat i molt particularment del pensament alemany idealista i postidealista. En cert sentit va caldre cremar etapes per posar la filosofia en el nostre país a l'altura dels temps. L'obra que presentem "El Pensamiento alemán a Kant a Heidegger" arriba, a bona saó. No es tracta d'una història completa de la filosofia alemanya moderna i contemporània. Com ho indica el títol, es tracta de continuar un camí que a grans passos, duu efectivament de Kant a Heidegger. Aquí resideix, en efecte, un dels trets més peculiars i exemplars d'aquesta etapa del pensament alemany: que el seu desenvolupament constitueix un camí, una gènesi, un procés, en una paraula, una "història" que pot ser explicada, com s'explica qualsevol d'altra història. Els autors seleccionats han estat escollits a tall d'actors d'aquesta història, de personatges pels dits dels quals passa algun dels fils de la trama argumental. Aquesta circumstància explica —i esperem que també les justifiqui— Absències i presències.

Una relativa novetat d'aquesta obra consisteix en l'ús directe de les fonts. En qualsevol cas, en l'explicació de les diferents filosofies s'ha deixat parlar als propis filòsofs molt més abundantment de com passa en les històries de la filosofia en ús. Això és vàlid en general i en tots i cada un dels autors estudiats, però ho és encara més en el cas d'aquells tres pensadors que constitueixen els tres fils fonamentals de la nostra història, Kant, Hegel i Heidegger, i del tractament atorgat a obres com les tres "Crítiques", la "Fenomenologia de l'esperit", l'"Enciclopèdia de les ciències filosòfiques" o L'èsser i el temps".

Ens ha semblat útil reproduir una part important del pròleg que l'autor d'aquests tres volums, el pare jesuïta Eusebi Colomer, escriu en el primer d'ells, el dedicat a Emanuel Kant. El pare Colomer, autor de divuit llibres de filosofia i teologia és un dels més prestigiosos cultivadors de les ciències filosòfiques com podran comprovar els lectors d'aquest llibre.

F.C.

(1) EUSEBI COLOMER - *El pensamiento alemán de Kant a Heidegger. Tomo I - La filosofía trascendental: Kant. Biblioteca Herder, n.º 174. 1986 - Editorial Herder - Barcelona.*

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Un autor que desperta tot l'interès després de més de cinquanta anys.

Una obra que, avui com ahir, mereix l'atenció màxima del lector català, tant de l'adolescent com de l'adult.

La col·lecció Nova Terra, que publica La Llar del Llibre té el gust de presentar:

- TERRA DELS HOMES
- PILOT DE GUERRA
- VOL DE NIT
- CARTA A UN OSTATGE
- CARTA AL GENERAL X

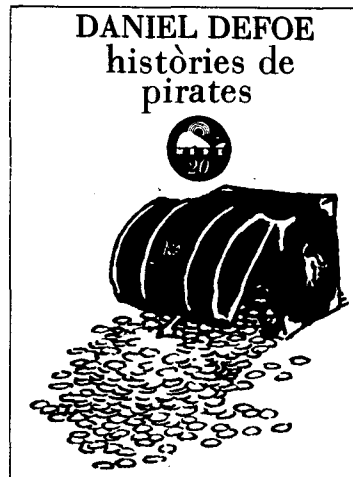
Quatre magnífics treballs d'Antoine de Saint-Exupéry, escriptor i pilot francès, que es mostra profundament observador de l'interior humà, com a un filòsof.

Els trobareu a totes les llibreries

"Històries de pirates" traduïdes al català (1)

Les Històries de pirates, publicades el 1724 amb el títol A General History of the Robberies and Murders of the Most Notorious Pirates sota el pseudònim de capità Charles Johnson —i no identificades com a obra de Daniel Defoe Londres, 1639 - Cripplegate, 1731 fins a 1932—, constitueixen uns dels exponents més alts de la seva passió pel mar i pels homes del mar. Tot i que les Històries de pirates pretenen ser una crònica de les gestes i desventures dels pirates anglesos moderns, la passió esmentada abans s'imposa a la formació periodística de l'autor i dona com a resultat un ample conjunt de relats d'aventures del tot suggestiu, on la història dels fets es barreja amb la imaginació del cronista, sovint amb ironia no exempta d'humorisme, i les dades reals del comerç marítim i les lluites colonials es confonen enmig del brogit dels combats i de les canonades.

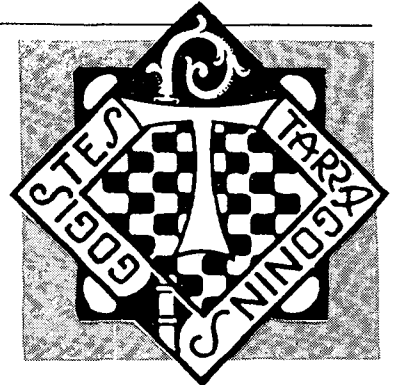
Misson i Tew, els dos pirates protagonistes dels relats que presentem en aquest volum, esdevenen gràcies a la ploma de Defoe i al seu geni tan puritat com individualista, no sols models de valentia i decisió sinó també veritables estendards de la lluita en pro de la llibertat i la justícia, valors que el prolífic autor anglès —se li calcula una obra d'uns dos-cents cinquanta títols, entre els quals, el famós Robinson Crusoe (1719)— tracta amb especial insistència en aquestes dues narracions i que, sens

dubte, constitueixen un dels màxims atractius de la seva obra. La fi dels pirates, la mort en el mar, ve a significar, precisament, la salvació i la dignificació d'aquests dos principis —justícia i llibertat— malauradament utòpics.

Aquesta edició traduïda al català per David Arnau es presenta d'una manera molt didàctica: excel·lent presentació del personatge i el seu moment històric, polític i literari, biografia, anàlisi de l'obra, magnífica descripció de les parts d'una vaixell, il·lustracions antigues i modernes, etc...

(1) "Histories de pirates" Daniel Defoe. *Lectures Moby Dick. Edicions Juan Granica. Barcelona 1985.*

Veredict al concurs poètic per a premiar la lletra d'uns goigs "Goigs al goig dels àngels de l'Assumpció de Maria"

Organitzat per Gogistes Tarragonins i donat a conèixer el dia 19 d'abril de 1986.

Jurat Qualificador:

Rvdm. Dr. Josep Pont i Gol. Arquebisbe Emèrit President de Tarragona.

Srs. Osvald Cardona i Roig, Enric Prats i Auqué, Josep Gebellí i Puig, Pere Ribot i Sunyer, prev. Joan Roig i Montserrat, prev. Jordi Morant i Claret, President de Gogistes Tarragonins.

Els tres primers premis s'han atorgat als poetes:

Primer Premi: Antoni Correig i Massó, Reus. Segon Premi: Josep M.ª Ferré i Castelló, prev. Riudecols. Tercer Premi: Josep Feu i Sala, prev. Manresa.

La Societat convocant publicarà oportunament les tres obres premiades.

ARQUEOLOGIA

Editada una guia del jaciment arqueològic d'Ullastret

El departament de Cultura de la Generalitat i la Diputació de Girona han editat, dins la sèrie "Guies de jaciments arqueològics", el llibre **Ullastret, poblat ibèric**, del qual és autora Maria Aurora Martín i Ortega. Aquesta guia inclou informacions sobre l'entorn geogràfic, els accessos i la història del jaciment i aconsella una ruta de visita. També s'hi descriuen els materials recollits al Museu Monogràfic situat a l'acròpoli. D'aquesta edició del llibre se n'han fet tiratges en català, castellà, alemany, anglès i francès.

Fusió en un sol museu dels d'art i arqueologia de Lleida

Un sol museu aplegarà les obres d'art i les troballes arqueològiques que existeixen a Lleida, després de l'acord assolit entre la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament de Lleida per desenvolupar un pla conjunt. La Diputació ha ofert a la Generalitat l'edifici de la Casa de Maternitat situat al centre de Lleida, per ubicar-hi l'esmentat museu.

El futur Museu Comarcal reunirà fons procedents de l'Església, Ajuntament, Diputació, i aportacions d'ordre divers, i en ell es donarà cabuda a la pràctica totalitat d'obres d'art i troballes arqueològiques que actualment es troben disperses per altres institucions.

També s'anuncià que la primera dependència que entrarà en funcionament en el museu serà el taller de restauració, i que l'Ajuntament de la Ciutat proporcionarà dos becaris per aquesta tasca i que la Generalitat i la Diputació n'hi aportaran un.

Descobertes púniques i romanes a Cadis

Les obres de clavegaram que es realitzen a l'altura de la caserna de la Policia Nacional han posat al descobert una casa romana, i a la plaça d'Asdrúbal s'han trobat tombes púniques. Segons va explicar l'arqueòleg provincial Lorenzo Perdignes, de la casa romana que ha aparegut es conserva en bon estat el terra i part d'una paret amb restes de pintura de diferents tonalitats. La descoberta ha estat sorprenent i molt interessant per determinar la ubicació exacta del casc antic romà.

Es desconeix si la casa romana que ha aparegut formava part de la zona d'extramurs de la ciutat romana, la qual cosa sembla probable degut a la proximitat de les muralles i del teatre romà.

La casa està situada a poca profunditat, a 1,70 metres aproximadament, i és la segona casa romana que s'excava a Cadis.

En un solar de la plaça d'Asdrúbal s'ha descobert també part d'una necròpolis púnica, així com nombroses restes de ceràmica i un pou excavat al fang, utilitzat amb finalitats funeràries o rituals.

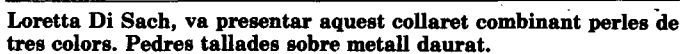
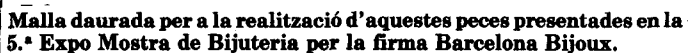
Han aparegut cinc tombes púniques del segle V abans de Jesucrist, que van ser expoliades en el segle I de la nostra era. Són tombes de carreus, realitzades sense argamassa i molt ben conservades. Després es van descobrir tres tombes simples, púniques tardanes, pertanyents als segles II i III abans de Jesucrist. Encara queda per investigar la meitat del solar.

Entre les tombes s'han trobat nombroses restes de ceràmica, datades entre els segles VI i I. Hi ha fragments d'origen cartaginès, romà i grec. La descoberta es considera interessant per a l'estudi dels objectes de ceràmica, a fi de determinar la seva fabricació, origen i contingut. Permetran, a més, conèixer els rituals funeraris.

Lorenzo Perdignes va ressaltar l'existència d'un pou, en el qual s'han excavat ja quatre metres, que podria tractar-se d'un pou d'enterrament o usat per a rituals funeraris.

Expo Mostra de Bijuteria

En resum, una mostra esplèndida la qual va aportar l'èxit, juntament amb operacions comercials molt importants, amb gran satisfacció per part de tots els expositors.

Una moda com l'actual que destaca pels seus grans volums, requereix un ornament important i que a més destaqui del conjunt, per la qual cosa els grans medallons, les monedes i les grans cadenes de fantasia

La patrona de les causes perdudes

Finalment, com ja recollim en el nostre darrer llibre és invocada per les fadrines velles per a trobar marit. Per això l'oració apropiada és breu, car elles tenen pressa: "Beneïda santa Rita, feu-me casar de seguida".

Pastís de pinya

El treure el pastís del forn, pinteu-la per sobre amb melmelada d'albercoc passada per un col·lador fi.

Sí es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Ecuador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

FILATÈLIA

Per JOSEP ESCALADA

El proper 16 de juny, el Correu de l'Estat Espanyol posarà en circulació un segell dedicat a Calella, per commemorar l'Exposició Filatèlica que tindrà lloc a la bella vila del Maresme, del 16 al 24 de juny. El segell ofereix una panoràmica de la platja i del famós Far de Calella. Els filatèlics han de tenir molt present que l'edició d'aquest segell pot produir sorpresa. En el marge inferior de cada full de segells, hi haurà la inscripció: "FILATEM.86 CALELLA". Seguint el costum de la Filatèlia israeliana, aquesta emissió tindrà, doncs, 10 segells per full amb BANDALETÀ. Davant la possibilitat que els editors d'àlbums hi incloguin els segells amb bandaleta (a més del "normal"), és de bon aconsellar a tots els afeccionats, adquirir almenys un segell amb bandaleta. Si bé l'ideal, fóra comprar els 10 de l'últim rengle que inclourà completa la inscripció. Segells per full: 100. Estampació: Calcografia a dos colors. Tiratge: 4.000.000. Dentat: 13 1/4 x 12 3/4.

En la Secció "Filatèlia" del n.º anterior (346), degut a una causa fortuïta no es publicà el pertinent segell, el reproduïm a continuació per subsanar la susdita mancança:

JEROGLÍFIC

Per SNOP

QUÈ ÉS EN JOAN?

Solució al 346

GINESTA GIN ESTA

XI VIATGE A TERRA SANTA

Organitzat per l'Associació Bíblica de Catalunya del 17 al 26 de setembre de 1986

Visita molt completa dels llocs bíblics. Pensió completa, incloses totes les despeses (viatge, excursions, entrades, impostos, propines...).

PREU: 120.000 ptes.

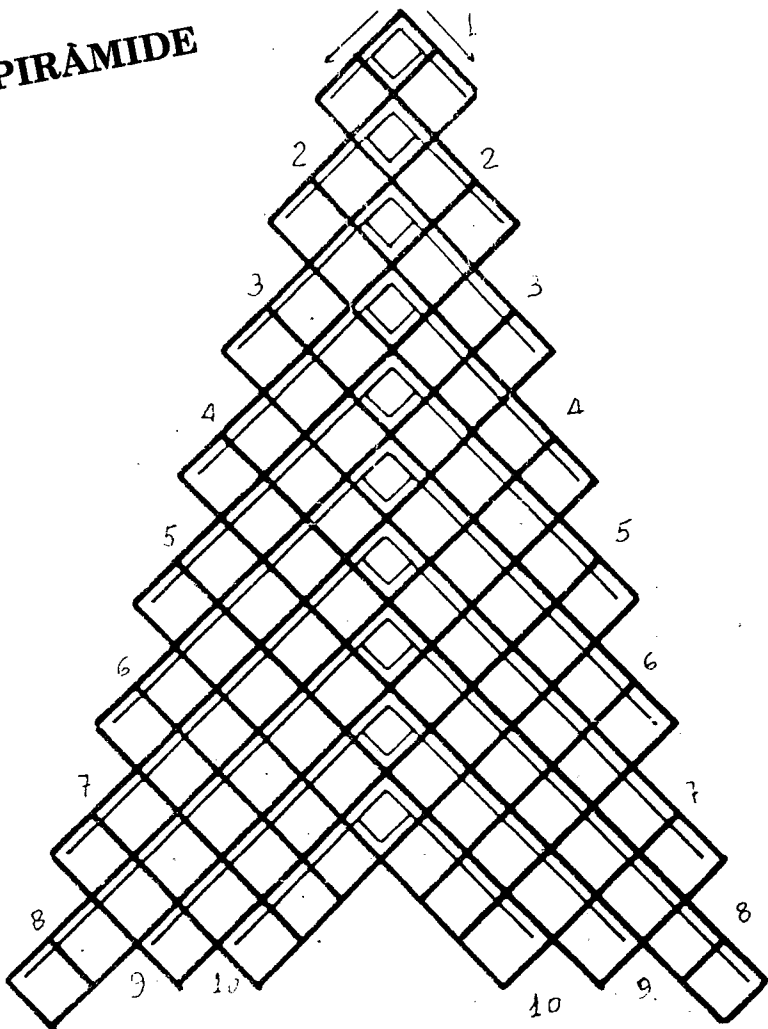
Per a més informació i programes detallats dirigiu-vos a:

ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA
Arquebisbat. Pla de Palau, 2. 43003 TARRAGONA
Tel. (977) 23 34 12 (de 10 a 1 del matí).

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LA PIRÀMIDE

Consisteix en un mot vertical del qual han de sortir tots els mots laterals a dreta i a esquerra. Cada mot lateral comença amb la lletra central corresponent.

LA VERTICAL: Santuari Marià, Cor de Catalunya.-

BANDA DRETA

- 1.- Part final del braç.
- 2.- Líquid extret de les olives.
- 3.- La filla del fill o de la filla.
- 4.- Relatiu o pertanyent a un lloc determinat.
- 5.- Rei.
- 6.- Nació d'Europa.
- 7.- Fer entrar i sortir aire pels pulmons.
- 8.- Tornar a repetir.
- 9.- Dotat d'ànima, de vida.
- 10.- Contingut d'un escrit.

BANDA ESQUERRA

- 1.- Nota musical.
- 2.- Organisme internacional.
- 3.- Cadascun dels sons d'una composició musical.
- 4.- Dídim.
- 5.- Relatiu a la societat.
- 6.- Tenir esperança.
- 7.- Qualitat de real.
- 8.- Acte pel qual Déu es manifesta als homes i els descobreix el seu disseny de salvació.
- 9.- Partidari de la supressió de tota autoritat.
- 10.- Mot emprat per a designar els ciclons tropicals.

10.- Títol.
9.- Acràcia.
8.- Revelació.
7.- Realitat.
6.- Esperança.

5.- Social.
4.- Tòmas.
3.- Nota.
2.- O.N.U.
1.- Ml.

10.- Text.
9.- Animat.
8.- Respirar.
7.- Respirar.

5.- Sobria.
4.- Tòpic.
3.- Neta.
2.- Oh.
1.- Ma.

ESQUERRA

DRETA

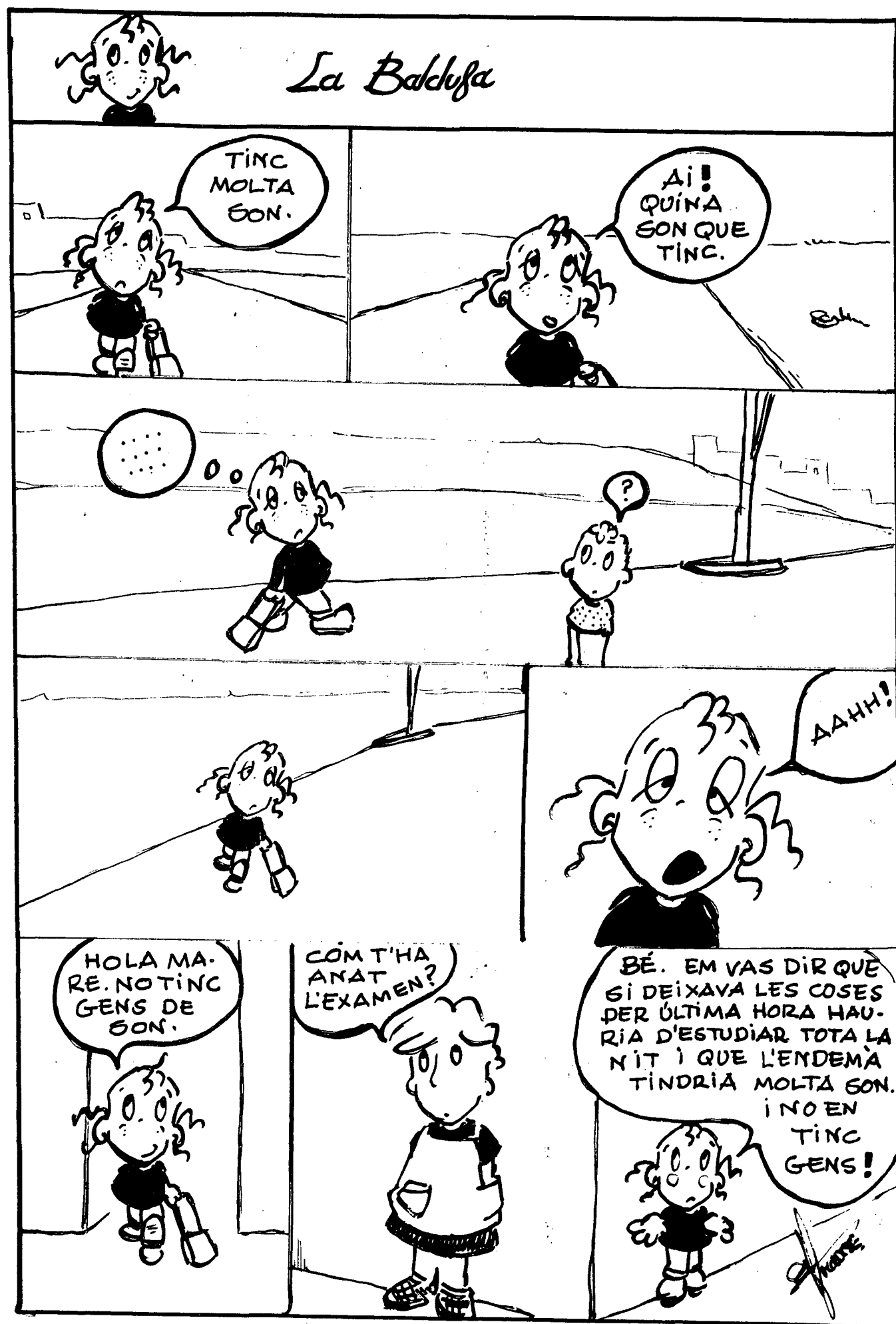
METGE ENSENYANT

Metge, que des de fa sis anys treballa amb infants, adolescents i joves a la Generalitat, en el camp de l'Educació sanitària fora i dins l'escola, i que desenvolupa una tasca de medicina social i educativa, desitjaria treballar en l'ensenyament, en una escola, per sentir gran vocació i motivació per tot el referent a les ciències de l'educació.

Te idoneïtat per impartir assignatures.

Experiència docent. Idiomes: alemany, francès, català.

Núria Mateo i Fusté. C/Consell de Cent, 246, 1r. 1ª. Tel.: 3232098 (tardes) 08011 Barna.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Any V N.º 304

Històries d'Eixerits

Tenir esperit

El pare diu que per treballar, jugar i fer coses, "cal tenir esperit". Quan una persona fa una cosa, sigui la que sigui, ha de voler fer-la el millor possible. No s'hi val a fer les coses barrim-barram, de pressa i malament. Sinó que, passa a passa, i trepitjant sobre segur, anem on devem o volèm anar. (Tot això ho diu el pare, eh!).

Jo, allò que veig, és que de vegades ens proposem estudiar, i passem l'estona caçant mosques. O anem a fer algun encàrrec... xano-xano... anar fent... anar tirant, i hi estem tres hores. De vegades, estem ensopits i tristos, i no ténim ganes ni de dir ni de fer res. Ens falta "esperit".

Mn. Josep, a la catequesi, va dir-nos que Jesús ens ha fet do del seu ESPERIT, perquè siguem deixebles seus, valents i coratjosos. Tots sabem que hi ha persones, nois i noies també, que no coneixen prou bé Jesucrist, i és clar, no l'estimen. Si nosaltres, no som nois i noies, engrescats de debò amb Jesucrist, ¿com serem capaços de donar-lo a conèixer als altres?

Si volem, tots els cristians podem ser cristians "amb esperit", perquè Jesucrist ens ha donat a tots el seu ESPERIT.

Òndia, quin rotllo que m'ha sortit! Però, és que això sí que ho veig ben clar: no s'hi val que un cristià sigui una mosca morta.

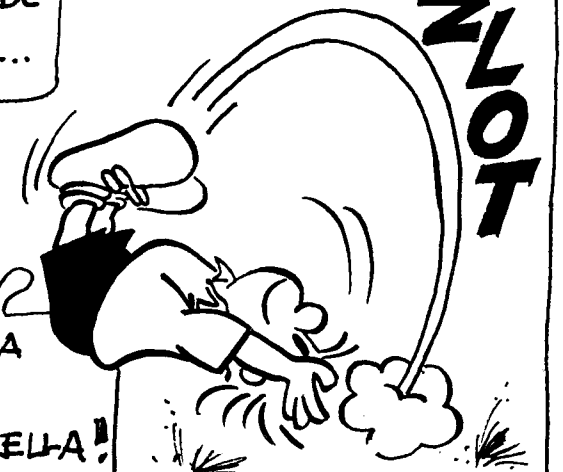
L'eixerida i l'eixerit, són nois i noies amb esperit.

CREIEU-ME: SI VOLEU SER EL CENTRE DEL MÓN I QUE TOT GIRI A L'ENTORN VOSTRE.

HEU DE FER...

... UNA BONA TOMBARELLA!

L'Eixerit

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 20, versets del 19 al 23 (Jo 20:19-23).

Reflexionem:

1. Jesús ja va dir als deixebles que no els deixaria "orfes". Encara que perdessin la seva presència física, en "ESPERIT" estaria sempre present i vivent en el seu esperit, en el seu cor, en la seva vida.
2. La Pasqua de la Pentecosta és la joiosa celebració d'aquest fet tan extraordinari i engrescador: Jesucrist ha fet participants del seu ESPERIT a tots aquells que creuen en Ell i l'estimen. Aquesta és la força i l'alegria dels cristians arreu de la terra. Persones grans i nois i noies de tots els països del món, gràcies a l'ESPERIT, estem tots agermanats i en íntima comunió amb Jesucrist.
3. L'ESPERIT de Jesús és el qui ens convoca, ens reuneix i ens uneix cada vegada que ens reunim per celebrar la nostra fe. Ell ens fa viure la Paraula de Jesús i en l'Eucaristia actualitza per a tots nosaltres la mort i la resurrecció de Jesús, que és la font de la nostra salvació.

El mossèn

DIUMENGE - 18

10.17 Temps d'esperança.
10.45 Matinal a TV3.
12.45 Fi d'emissió.
15.00 Telenotícies.
15.30 Charlie Brown i Snoopy.
16.00 La pel·lícula del diumenge:
"Confessió veritable".
17.30 Els ducs d'Hazzard:
"Diners per cremar".

18.30 Digui, digui... (26)
18.45 Identitats.
19.45 El vici de cantar.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 Tenko - Cap. 15.
22.30 El show de Kenny Everett.
23.00 Gol a gol.
24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS - 19

13.45 TV3, segona vegada. Gol a gol.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek:
"El viatjant". Ep. 6.
16.00 Digui, digui... (57)
16.20 Pel·lícula:
"Camí de Zanzibar".
18.00 Concert Companyia Eléctrica
Dharma.
18.45 Dibuxos animats.
19.00 Avanç informatiu.
19.05 Fes flash.
19.35 Joc de Ciència - Magazine.
20.05 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Informatiu cinema.
21.30 Cinema 3:
La tia Mame".
23.30 Arsenal.
24.00 Telenotícies.
00.15 Fi d'emissió.

DIMARTS - 20

13.45 TV3, segona vegada. Joc de Ciència. 30 minuts.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek:
Cap. 7.
16.00 Aula visual.
19.00 Avanç informatiu.
19.05 Fes Flash.
19.35 El dia dels trífids:
Cap. 6 i últim.
20.05 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Allo, allo - Ep. 11.
21.30 Àngel Casas Show.
23.15 Dimensió desconeguda.
23.45 Telenotícies nit.
00.15 Fi d'emissió.

DIMECRES - 21

13.30 TV3, segona vegada. "Trossos" -
Curar-se en salut.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek:
Ep. 8.
16.00 Aula visual. Rep.
19.00 Avanç informatiu.
19.05 Digui, digui... (57).
19.15 Fes Flash.
19.35 Les bruixes i el Grinnigog:
Cap. 1.
20.05 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Magnum:
"El segrest de Dic McWilliams".
22.00 Pel·lícula:
"Vida de gossos".
23.30 Telenotícies nit.
23.45 Fi d'emissió.

DIJOUS - 22

13.45 TV3, segona vegada. Informatiu
cinema. Àngel Casas Show.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek:
Cap. 9.
16.00 Aula visual.
19.00 Avanç informatiu.
19.05 Fes Flash.
19.15 Ollana Molls:
"Cal anar a Hong Kong".

19.35 Les bruixes i el Grinnigog:
Cap. 2.
20.05 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Lord Mountbatten, l'últim
virrei: Cap. 1.
22.00 Curar-se en salut.
22.30 A tot esport.
24.00 Telenotícies nit.
00.15 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 23

13.45 TV3, segona vegada. A tot es-
port.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek:
Cap. 10.
16.00 Aula visual. Rep.
19.05 Fes flash.
19.35 Botó Flux.
20.05 L'ofici d'aprendre.
20.30 Telenotícies.
21.00 Històries imprevistes.
21.30 Trossos.
22.15 Max Headroom.
22.45 Cinema de mitjanit:
"L'ansietat de Verònica Voss".
00.30 Telenotícies nit.
0.45 Fi d'emissió.

DISSABTE - 24

15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Buck Rogers en el segle XXV.
17.00 Ollana Molls:
"Mans blanques, cares brutes".
17.30 Dibuxos animats.
17.45 La dona biònica:
"Eleccions a l'Àfrica".
18.30 Esports en acció.
20.00 Vida salvatge.
20.30 Telenotícies.
21.00 Vostè jutja.
22.30 Galeria oberta.
00.30 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 18

8.30 "Mèxic 86".
9.30 Concert.
10.30 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.30 Poble de Déu.

12.00 Estudi Estadi.
15.00 Telediari 1.
15.35 Els petits:
"A pequeños males, grandes re-
medios".
16.05 Autopista vers el Cel:
"Una canción para Jason".
16.50 Si ho sé no vinc.
17.50 Pumuky.
18.15 Els arxius del temps.
18.45 Avanç Estudi Estadi.
18.50 De 7 en 7.
19.10 Punt de trobada.
20.05 Curses de cavalls.
20.30 Telediari 2.
21.05 Furia d'Àngels. Ep. 4.
22.00 Altres pobles.
23.00 Estudi Estadi.
00.35 Comiat.

DILLUNS - 19

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 91.
10.05 Estudi estadi.
11.35 Dinastia - Ep. 90.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Crear i viure.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest:
"Proscritos".
16.30 Hípica.
17.30 D'aquí cap allà.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 L'espill màgic.
19.00 Toros.
21.00 Telediari - 2ª ed.
21.35 Punt i apart.

21.45 Mitja taronga:
"Una noche loca".
22.15 Corrupció a Miami:
"El regreso de Calderone".
23.10 Viure cada dia.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Telesport.
00.50 Comiat.

DIMARTS - 20

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 92.
10.05 Viure cada dia.
11.00 D'aquí cap allà.
11.30 Dinastia - Ep. 91.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 L'armari dels 7 calaixos.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest:
"Sombras".
16.30 La gran olimpiada.
17.30 Dins d'un ordre.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 Els Electrofollets.
19.00 Objectiu-92.
20.00 Els comptes clars.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.35 Directe en la nit.
22.15 Tristesa de amor:
"La rusa".
23.10 A portada.
23.40 Telediari - 3ª ed.
00.10 Telesport.
00.20 Testimoni.
00.25 Comiat.

DIMECRES - 21

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 93.
10.05 Directe en la nit.
10.55 Els comptes clars.
11.30 Dinastia. Ep. 92.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest:
"El señor del Valle".
16.30 La gran olimpiada.
17.30 Lletra menuda.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 Els ossos amorosos.
19.00 A mitja tarda.
19.30 Tocata.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Punt i apart.
21.15 Mil milles d'aventura.
21.45 Sessió de nit:
"La evasión".
00.05 Telediari - 3ª ed.
00.35 Telesport.
00.45 Comiat.

DIJOUS - 22

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 94.

10.05 Fi de segle.
11.35 Dinastia. Ep. 93.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Jo estimo la tele.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest:
"La visitante".
16.30 La gran olimpiada.
17.30 L'art de viure.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 El quiosc.
19.00 Toros.
21.00 Telediari - 2ª ed.

21.35 Punt i apart.
21.45 Èxit - Ep. 5.
22.45 Dijous a dijous.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Telesport.
00.50 Comiat.

DIVENDRES - 23

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 95.
10.05 Dijous a dijous.
11.30 Dinastia. Ep. 94.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Roba neta, roba bruta.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest:
"Dolor y placer".
16.30 Un país de sagitari.
17.00 Balonmano.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 Sherlock Holmes.
19.00 Anna, Ciro i companyia.

19.30 Al galop.
20.00 Val més prevenir.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Aquesta nit, Pere.
22.50 Pabellons llunyans - Ep. 4.
23.50 Telediari - 3ª ed.
00.20 Telesport.
00.30 Comiat.

DISSABTE - 24

8.30 La nostra setmana.
9.30 Aquesta nit, Pere.
11.15 La bola de cristall.
12.40 La quarta part.
13.10 Loteria nacional.
13.20 Gent jove.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els petits.
16.05 Primera sessió:
"Por el Valle de las Sombras".
18.25 La pantera rosa.
18.50 De pel·lícula.
19.20 Homenatge a la bandera i
desfilada.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.30 Dissabte cinema:
"Casino Royale".
01.00 Comiat.

DIUMENGE - 18

10.30 Santa Missa.
11.30 Miramar esportiu.
14.00 Recull informatiu.
15.30 Connexió amb Madrid.
15.30 Transmissió esportiva.
17.00 Estrenes TV:
"La amante del Presidente".
18.45 Els Fraguels.
19.10 Moments.
20.05 Wagner - Ep. 8.
21.05 El dominical.
22.10 Diumenge cinema:
"Caliche sangriento".
00.10 De moda.
00.35 Comiat.

DILLUNS - 19

17.00 D'ací d'allà.
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 Picajocs de l'avi.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda Informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 11.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.05 L'hora de Bill Cosby. Ep. 16.
20.30 La nit del cinema espanyol:
"Felices pascuas".
23.30 Últimes preguntes.
24.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIMARTS - 20

17.00 Digui, digui. (26)
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 La petita Polon (23).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda Informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 12.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.05 Planta baixa.
21.00 Glitter:
"Glitter".
22.35 Documents TV.
23.30 "Tendido cero".
00.30 Metròpolis.
01.00 Comiat.

DIMECRES - 21

17.00 D'ací d'allà.
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 La petita Polon (24).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda Informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 11.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.05 Amb les mans a la massa.
20.35 El plumier.
21.05 Fi de segle.
22.35 Temps moderns.
23.30 Embolic - Ep. 49.
23.55 Temps de creure.
00.10 Metròpolis.
00.40 Comiat.

DIJOUS - 22

17.00 Jo estimo la tele.
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 Picajocs de l'avi.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 12.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.05 A-u-a-b-a-buluba-balam-bambu.
21.05 Fila 7.
22.10 Cine Club:
"Marruecos".
24.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIVENDRES - 23

17.00 Enric, parada i fonda.
17.45 Produccions de TVE a Catalu-
nya.
18.30 Tres i no res (27).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 OI Curs de francès.
19.30 Mans artesanes.

19.45 Mirar un quadre.
20.05 Així és Hollywood.
20.30 El cinema:
"La primavera romana de la se-
ñora Stone".
22.10 Seleccions Mundial. Mèxic 86.
23.10 Jazz entre amics.
00.10 Metròpolis.
00.40 Filmoteca TV:
"El reino de los diamantes".
02.10 Comiat.

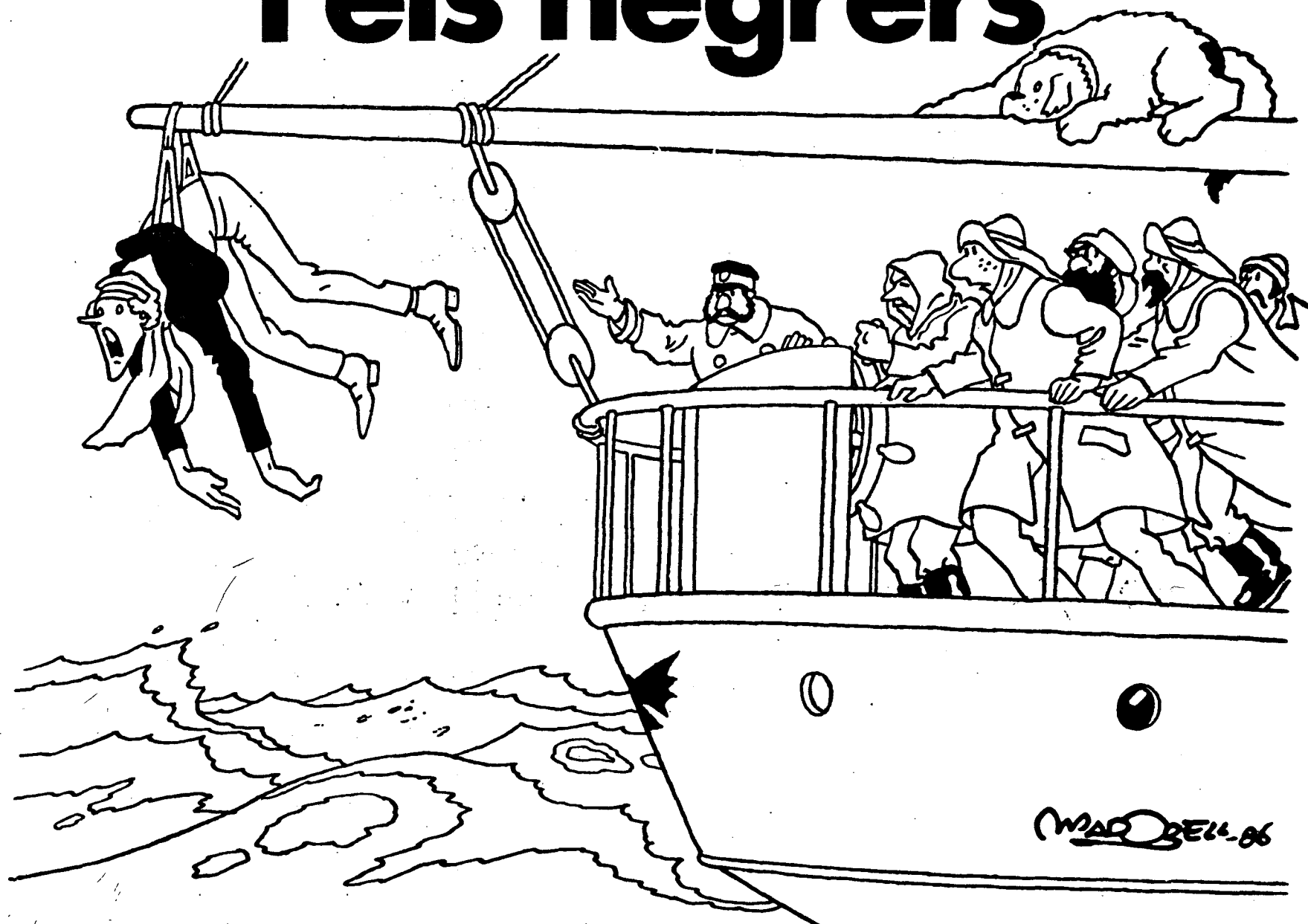
DISSABTE - 24

10.30 Les aventures de Tom Sawyer
(2).
11.00 Tres i no res (27).
11.30 Digui, digui (56).
11.45 Pleitaguensam.
12.15 Especial Girona.
12.35 Temes de Catalunya.
13.00 Jazz.
13.30 Una parella al vostre gust.
14.00 Recull informatiu.
15.00 135 escons.
15.30 Reportatge.
16.00 Connexió amb Madrid.
16.00 Estadi 2.
21.00 La finestra electrònica:
"Una escritura de mujer azul
pálido".
23.00 Teatre Real.
00.30 Comiat.

nou "còmic"

R. FOLCH I CAMARASA

EN MASSAGRAN i els negrers

Col·lecció "MASSAGRAN"

Guió: Ramon Folch i Camarasa

Dibuixos: Josep M. Madorell

Volums publicats:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN
- EN MASSAGRAN i el quadrat màgic
- EN MASSAGRAN al POL NORD
- EN MASSAGRAN i els negrers (NOVETAT Sant Jordi 86)

En preparació: EN MASSAGRAN i el bruixot blanc

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona